

Giới thiệu Kinh Thủy Dao

Kinh Thủy Dao của tác giả Cá Du Du là câu chuyện giang hồ tình cảm xoay quanh cuộc sống danh giá của hắc và nàng, giữa một anh hùng và một tiểu a đầu...

Hắc là một kẻ lạnh lùng trong mắt người khác, là một tên quyền uy cùng với võ nghệ cao cường cũng như là bạn thân kết nghĩa với Hoàng Đế. Liệu có kẻ nào trong giang hồ mà không nể mặt hắc ba phần ???

Từ lúc mới gặp, nàng chỉ là một cô bé 4 tuổi mồ côi cha mẹ, một người lạnh lùng như hắc cũng có điểm tốt và cứu nàng về đấy chứ, từ đó câu chuyện của hai người bắt đầu, liệu cái kết sẽ ra sao ???

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nữ nhi Diêu gia

Ngày hôm nay hoa khoe sắc thắm, cây lá tốt tươi, chim chóc ríu rít kêu mừng mùa hạ sang. Bên trong vườn, một thanh niên cầm y hoa phục, trên đó thêu họa tiết đơn giản, trông lịch sự tao nhã. Người đó vừa cập nhước quán (tròn 20t), diện mạo tuấn tú, có cảm giác lạnh như băng khiến cho người ta có cảm giác chột lại gần. Hắc một tay cầm kiếm, thần thái trầm tĩnh, nhưng không khỏi hiện ra một chút ghét ngại (chán ghét + e ngại), nhìn tiểu oa nhi đang khóc sụt sùi lôi kéo tay áo của mình. Tiểu oa nhi bốn tuổi chẳng những một phen nước mắt nước mũi, lại không ngừng lấy tay áo của hắc đem ra chùi.

“Cha đâu? Nương đâu?” Âm thanh nhu mềm không rõ hỏi.

Thanh niên ngồi xuống, sờ sờ đầu nàng, biết áo mình đã bẩn, nhưng vẫn cẩn thận lau khuôn mặt của nàng, âm thanh ôn hòa lại tàn khốc nói một câu: “Bọn họ đã chết.”

“Đã chết?”

“Àn”

Thanh niên mỉm cười, lại sờ sờ đầu nàng, ôn hòa thậm chí có chút ác ý. “Đã chết chính là không tồn tại, tiêu thất, người rốt cuộc không còn nhìn thấy bọn họ.”

“Vậy người cũng sẽ chết sao?” Tiểu oa nhi còn không lý giải được ý tứ “đã chết”.

“Ừ” Thanh niên trả lời, sau đó nói cho nàng: “Người cũng sẽ chết.”

Tiểu oa nhi kinh ngạc, lập tức không thể tiêu hóa ý tứ trong giọng nói, mở to mắt ra nhìn hắc, nước mắt vẫn là chảy là chảy rơi xuống.

Hắc thờ dãi, đứng dậy, nghĩ nghĩ rồi rốt cuộc nói: “Từ nay về sau ta chính là sư phụ người, về sau hai chúng ta sống nương tựa lẫn nhau.”

Năm ấy, Diêu Ái bốn tuổi.

Diêu gia hiện nay không còn như Diêu gia ngày trước, mười hai năm trước một hồi tranh vị đoạt chức, rất nhiều thế gia bị liên lụy, thậm chí diệt cả gia tộc. Diêu gia bất hạnh trong số đó, cơ hồ toàn môn diệt hết, chỉ còn duy nhất ấu nữ. Mà Diêu gia lúc trước chiếm nửa giang sơn ấy có họ hàng xa ở kinh thành. Tân hoàng đế sau khi đăng cơ đau lòng thăm án Diêu gia, lập họ hàng xa này, hưởng vinh hoa phú quý như Diêu gia lúc vẫn còn, phó thác ấu nữ Diêu gia nuôi trong đó.

Diêu gia xưa vinh hoa thế nào?

Tiểu thị vương triều, đứng dậy lật đổ, nhờ có Diêu gia trợ giúp mới có thể ngồi lên ngai vàng như ngày hôm nay, thế nên Tiểu thị hoàng tổ lập hậu nữ nhi Diêu gia để hồi báo. Từ nay về sau, mặc kệ lợi ích chính trị hay là cân bằng quyền mưu, mỗi một đời vua hoàng hậu luôn là Diêu gia nữ tử.

Nhất đế nhất hậu nhất Tiểu nhất Diêu trở thành truyền thống hoàng triều.

Thậm chí đầu đường cuối ngõ cũng lưu truyền ca dao:

Yên vương triều, Tiểu gia tuyển hậu

Điều gia nữ, nhất để nhất hậu không thể phá, thiên thu muôn đời truyền vô tận...

Đến thời hoàng đế bệnh tình đột nhiên nguy kịch, nhân lúc thái tử vì Điều thị hoàng hậu ra ngoài cung, nhị hàng tử cùng tam hoàng tử liên hợp tranh vị, cử binh bức cung, mưu hại thái tử và hoàng hậu, vì sợ nhà Điều thị trả thù gây khó dễ, liền diệt hết Điều thị gia tộc. Lúc ấy tứ hoàng tử ngăn cơn sóng dữ, bình định lại mưu nghịch phản loạn. Thụ đồng Thụ Khinh Thủy vì hoàng tử thâm nhập đại quân vây quanh Điều phủ, mở một đường máu, cũng chỉ cứu được Điều gia nữ nhi Điều Ái. Mười hai năm đi qua, tiểu oa nhi bốn tuổi lúc đó giờ đã trở thành một cô gái, xinh đẹp không thể xinh đẹp hơn.

Từ khi mười hai tuổi, đã không có ít thế gia cố ý tới cửa cầu hôn, gia chủ Điều gia, trên danh nghĩa bá phụ Điều Ái, một đám cũng không dám tiếp, ngay từ đầu đều nhẹ nhàng từ chối. Mọi người nhất thời ngỡ ra, đương kim hoàng thượng dù đã nạp tam phi lục tần, nhưng ngôi vị hoàng hậu vẫn để trống, nghĩ chính là đang đợi nữ nhi Điều gia lớn lên.

Khi nàng đến tuổi mười bốn, không còn người nào tới cửa cầu hôn nữa. Nhưng mà các công tử nhà thế gia, tuổi trẻ luôn luôn khí thịnh, truyền thuyết đầu đường cuối ngõ bắt quá cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, không có khẩu dụ cũng không có thánh chỉ, yếu điệu thực nữ, bọn họ như thế nào lại không cầu?

Cũng có người cảm thấy, Điều gia hiện nay bắt quá cũng là hư danh mà thôi, Điều Ái nàng cơ khổ vô y (không có cơm ăn áo mặc), vẫn là ăn nhờ ở đậu, dựa vào cái gì mà muốn lên ngôi vị hoàng hậu? Lấy gia thế bối cảnh mà để ý đến nàng, đã là phúc khí tu luyện tam sinh của nàng. Mà loại ăn chơi trác táng, bình thường chỉ biết có một kết cục...

“Á!” Một tiếng thê lương kêu thảm thiết theo cửa sổ của một nhà gian lậu hai một tửu lâu truyền đến, một đường không dứt, thẳng đến chủ nhân của tiếng kêu thảm thiết rơi xuống “Phanh”. Kia một tiếng bịch trên đường, người buôn bán và qua đường đều trong lòng cá kinh.

“Sẽ không đã chết đi?” Quần chúng vây quanh xem khe khẽ nói nhỏ.

“Ôi chao, kia không phải là con trai độc nhất của Cung đại nhân đi?”

“Muốn ra uy đại sự.”

Trong chốc lát, chỉ thấy vài hộ vệ thất kinh chạy xuống, muốn xem thiếu gia kia không biết sinh tử ra sao.

“Không cần diu hấn.” Một tiếng thét lạnh lùng ra lệnh trên tửu lâu truyền đến. Một thân mặc hoàng sa, một cô gái chậm rãi đi thông thả xuống lầu, đối với nhất chúng hộ vệ ra lệnh nói: “Không cần diu hấn, một củ ngã này không biết thương làm sao, xương cốt có gãy không, các người đừng vào làm loạn, làm cho hấn chết, cũng không nên tính trên đầu ta.”

Hộ vệ dừng động tác, nhất thời đều đứng lặng ở đằng kia. Sắc mặt cô gái dần dần tiêu, có chút đau đầu thờ dài, bất đắc dĩ nói: “Còn không mau đi gọi đại phu?”

Hộ vệ nghe vậy liền hướng bốn phương tám hướng phóng đi. Vì thế chỉ còn lại vị thiếu gia kia không biết sống chết ra sao, quần chúng một vòng vây xem, còn có nàng đầu sỏ gây nên.

Hộ vệ quý phủ Cung đại nhân thực nên đổi một đám. Cô gái có chút không nói gì nhìn trời. Tức giận qua đi, trong lòng cũng biết mình xuống tay quá điếm. Nàng đi tới, ngồi xổm cạnh vị thiếu gia kia, lấy chiếc đũa chọc chọc hấn đang nằm bẹp trên mặt đất, ân cần nói: “Lần sau người có thể mắng, không cần mắng sư phụ ta. Người nhục ta một phần, ta tát báo thù một phần, người nhục sư phụ ta một phần, ta tát báo thù mười phần.”

Nàng nghĩ nghĩ, lại chọc tiếp: “Muốn thú lão bà tốt, không cần dẫn vài gia đình đến cưỡng ép. Thích cô nương nhà người ta, không cần vừa đến liền nói ra uế ngôn, động chân động tay, người xem nhà người thế (thế lực) không sai, hơi hột lại tuần tử, ân cần lấy lòng chút, tiểu cô nương kia sẽ không xấu hổ để, cho, người, ôm?”

Nàng lại nghĩ nghĩ, tiếp tục: “Đương nhiên, người hơi hột hơn sư phụ ta, chức quan so với cha người cao hơn, cách nói năng so với người văn nhã, học thức so với người phong phú, khí chất so với người xuất chúng, thần thái so với người tuấn kiệt (Thảo Vũ: em xin, tỷ tặng bóc vừa vừa thôi khéo em lại sùi bọt mép giờ. Điều Ái *trùng mắt*: muối dấm? Thảo Vũ *xấn quần vọt lẹ*), cho nên thủ đoạn kể trên dùng trên người ta không có ý nghĩa.”

“Phốc” Thiếu gia quỳ rạp trên mặt đất run rẩy, hộc ra một búng máu. “Người... người cái kỹ nữ... ta sẽ không bỏ qua cho người.”

“Ai nha, còn có thể mắng chửi người nha, hấn là không chết được.” Cô gái đứng dậy, vỗ vỗ vạt áo, bài trừ đám người, hướng ngã tư bước đi. Xa xa, một hộ vệ kéo một lão đại phu hướng bên này chạy tới.

Hôm đó, Điều Ái liền bẩm báo hiện trạng trước mặt sư phụ Thụ Khinh Thủy – Thụ đại nhân.

Kia Cung đại nhân đúng là có tâm nhãn, không ngu ngốc bản thân trực tiếp mà tức giận xông vào cửa, tự biết việc này cũng là do con mình sai trước. Vì thế hấn nhờ phó thủ Lý Hựu Đa ở bên người Thụ Khinh Thủy bên tai điểm vài câu. Thụ Khinh Thủy ở trong triều là người chính trực, làm việc cho tới bây giờ đều công bằng. Cung đại nhân tính toán, nghĩ Khinh Thụ Thủy cũng không đến mức vì việc này phá hư thanh danh, mà lên báo tin, với thành ý muốn giải quyết riêng, tổng cừu (thù hận) này có thể báo một nửa.

Lý Hựu Đa cùng Cung đại nhân có quan hệ thông gia, lại là phó thủ bên người Thụ Kinh Thủy, cáo trạng chuyện gì tự nhiên rơi xuống đầu hắn. Vì thế, hắn thừa dịp Thụ đại nhân xử lý việc, cười tủm tỉm nói: “Ồi chao, ngài nghe nói không buổi sáng hôm nay con thúc bá của lão bà của ca ca của biểu tỷ (@@) bị người ném xuống từ cửa sổ lầu hai ở Trần Tu trai.” Thụ Kinh Thủy mặc kệ mấy cái quan hệ dây mơ rễ má đưa tin đến. “Người chỉ con trai độc nhất của Hàn lâm viện Cung đại nhân?”

Như vậy một chút, hắn lại nói “Nhưng người kia lại là Điều Ái nhà ta?”

Lý Hựu Đa tự giác mất mặt: “Người sớm đã biết?”

Thụ Kinh Thủy : “Người cố ý báo cho ta biết, trừ bỏ sự tình liên quan tới Điều Ái, ta cũng nghĩ không ra cái khác.”

Lý Hựu Đa lại uể oải: “Chẳng lẽ ta nói cách này, không giống với người bát quái sao?”

Thụ Kinh Thủy thân nhiên hỏi lại: “Người khi nào hướng ta nói rồi bát quái?” Nói xong cầm lấy ấn phủ xin phép trên mặt bàn, quyết định xem lại một lần, xem có sơ hở nào không. Lý Hựu Đa nhìn không được hỏi: “Vậy người tính xử lý ra sao?” Thụ Kinh Thủy cầm sách, nói thẳng: “Nếu Điều Ái đem hắn ném xuống, đương nhiên là hắn sai trước. Người vẫn là trước khuyên Cung đại nhân, nếu không muốn việc này lại phát sinh, tốt nhất nên tự quản giáo công tử tại nhà.”

Lý Hựu Đa không khỏi cứng lưỡi, chính mình nhìn hắn bao che khuyết điểm đến tình trạng này. Sau đó hắn lại nghe Thụ Kinh Thủy thân nhiên nói: “Nếu Cung đại nhân muốn thanh toán việc này, chúng ta đây nhất cộc cộc nhất bút bút tính toán rõ ràng.” Lý Hựu Đa nghe có chút phát lạnh. Rốt cuộc ai truyền ra đại nhân của hắn là người chính trực?!

=====

Sự thật chứng minh, Cung đại nhân hoàn toàn không nghe giáo huấn. Hắn nghe xong Lý Hựu Đa uyển chuyển thuật lại, quả thực nổi trận lôi đình, ngay cả Lý Hựu Đa cũng đầu đầy cầu huyết mắng một chút. Lý Hựu Đa mắng xanh cả mặt, phát tay áo mà đi. Mẹ nó, hắn mặc kệ, đừng nói hắn không nhắc nhở. Vì thế Cung đại nhân nương theo bên người hoàng đế đến cáo trạng. Hoàng đế cũng không biết tâm tư như thế nào, một ngày lâm triều như vậy đường đường đột nhiên nhắc tới nữ nhi Điều gia. Nói lâu không thấy, không biết hiện nay đã thành bộ dáng ra sao, lại nhớ tới hoàng thái hậu, tám tưng cổ Thái hậu đoan trang xinh đẹp mẫu nghi thiên hạ. Cung đại nhân nghe được đầu đầy mồ hôi lạnh, thế mới nhớ, vị nữ nhi Điều gia này, vẫn là truyền thuyết Đế hậu huyền trí chính là chờ nàng. Vốn Hoàng thượng khả năng sớm đã quên, đi cáo trạng ngược lại làm cho Hoàng thượng nhớ tới. Tuy rằng thú một nha đầu vô gia vô thế lừa đảo làm hậu rất buồn cười, nhưng cái khó bảo Hoàng thượng không mê tín truyền thuyết nhất đế nhất hậu không thể phá, hoàng truyền mới có thể thiên thu muôn đời. Tiểu nha đầu kia mà trở thành hoàng hậu, không phải cáo trạng này đẩy nhà mình xuống hố lửa? May mà hoàng đế chuyển đề tài, lại nói đến ba ngày trước, sự kiện đã thương người ở Trần Tu trai. Cung đại nhân vừa mới định trong lòng

Hoàng đế lên tiếng: “Nếu như Thụ ái khanh chương quân hình bộ, việc này người tra rõ.”

Cung đại nhân giờ chân, vội vàng tấu: “Hoàng thượng minh giám, Thụ đại nhân là sự phụ Điều Ái, sẽ, sẽ có thiên vị.” Hoàng đế gật đầu: “Vậy Cung đại nhân giữ thẩm, phụ trách giám sát.” Cung đại nhân thở dài vui sướng nói: “Hoàng thượng thánh minh.” Bên kia, Thụ Kinh Thủy cũng thở dài lạnh nhạt: “Vi thần lĩnh chỉ.” Giống như sự việc không liên quan tới mình, thờ ơ.

Hoàng đế thấy thái độ của hắn có chút không hài lòng, lắc lắc đầu, ngăn đề tài đang thảo luận. Không biết, Thụ ái khanh của hắn đã muốn ở trong lòng thầm mắng hắn một vạn lần.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Thụ Kinh Thủy

“Sự phụ... sự phụ phụ...” Tiểu oa nhi mồm miệng không rõ đồng điều tây bãi chạy về phía trước mặt thanh niên. Tiểu oa nhi nói chuyện không biết vì sao luôn thích dùng điệp từ. Tỷ như ăn cơm kêu ăn cơm cơm, ngủ kêu ngủ ngủ. Trông thật ngoan ngoãn, muốn ôm một cái, có con trùng trùng (sâu), hơi sợ. Thanh niên hắc tuyến sửa đúng: “Sự phụ.”

Tiểu oa nhi tò mò nhìn hắn: “Sự phụ phụ.”

Thanh niên: “Sự phụ.”

Tiểu oa nhi cười vỡ miệng, hai cánh tay hướng hắn khẽ đánh: “Sự phụ phụ ~” Thanh niên thất bại xoay người ôm lấy thành hình nhu mềm của nàng, sờ sờ khuôn mặt nàng, nhận mệnh nói: “Quên đi.” Tiểu oa nhi giờ bàn tay nộn nộn đối tới đối lui ngón tay hắn, hai tay bắt quả không với tới, bắt không được, a ô một ngụm hăm ở miệng, hoàn hảo kỳ cấn cấn. Răng chính đang thay, răng nanh đông thiếu tây lâu, nơi bị cấn cũng sinh đau. Thanh niên lại giống như không thấy chỗ nào đau, nhìn nàng mỉm cười, nói: “Sự phụ.” Tiểu oa nhi “khanh khách” cười: “Sự phụ phụ ~” miệng hé ra, ngón tay bị cấn thuận lợi rút ra. Tiểu oa nhi một đầu chui vào trong lòng hắn, ra sức cọ cọ. “Sự phụ phụ ~ sự phụ phụ ~” nàng khoái hoạt vô cùng thân thiết gọi. Thanh niên sờ sờ

đầu nàng, ôn hòa tươi cười có chút ôn nhu. Năm ấy, Điều Ái năm tuổi.

Thư Khinh Thủy lúc mới xuất hiện trong mắt mọi người, khi ấy hần mười bảy tuổi, văn công võ nghệ kinh thành khiếp sợ. Lúc ấy rất nhiều quan lớn đại thần, thậm chí hoàng tử đều có ý lung lạc, nhưng mà tính tình lạnh như băng không có ngoại lệ đặc tội ngay cả tam hoàng tử, lúc này, quan lại trong triều truyền hần thân phận bối cảnh không rõ, không có cái gì không thể cho ai biết. Dây dưa với hần liên lụy, không khác gì đối địch với thế lực tam hoàng tử, cũng bị liên lụy thiêu diệt không hề lòng thần phục. Vì thế hần một thân tài hoa, nhưng từ đó cùng quan trường vô duyên.

Khi hần lại xuất hiện, cũng là thân phận thư đồng tử hoàng tử. Nếu là thư đồng thái tử, tương lai thái tử đăng cơ, thân là tâm phúc, tất làm trọng thần. Cho dù là thân phận thư đồng nhị tam hoàng tử, hai nhân vật vẫy cánh đông, danh vọng rất cao, tương lai cũng không nhất định cùng ngôi vị hoàng đế vô duyên (ý nói nhị và tam hoàng tử có thể lên ngôi). Lại làm cho tứ hoàng tử không tiếng tăm gì, xuất thân không phải tốt nhất, làm không nghe thấy đạt đến chúng, của hần tiểu thư đồng, tương lai nhiều lắm cũng là gia thần mà thôi. Cho nên tài năng như này, đều lác đầu thờ dài. Chịu nhiều lạnh nhạt, âm trào cười lạnh. Lại không nghĩ, một hồi tranh vị đoạt chức, cuối cùng người thắng lại chính là tứ hoàng tử không tiếng tăm gì kia, trong đó không thể không kể đến công Thư Khinh Thủy bày mưu tính kế.

Nhị hoàng tử thờ dài, lúc trước không thừa dịp cô lập hần lúc nghèo túng thu nạp môn hạ. Tam hoàng tử nuốt hận lúc trước không nhanh chóng trừ bỏ người này. Bọn họ không biết là, Thư Khinh Thủy danh chấn kinh thành tiền cung là vì muốn bên người tứ hoàng tử, người lạnh như băng không ngại đặc tội quyền quý tùy ý tự thân long đong còn vì bên người tứ hoàng tử không tiếng tăm làm một tiểu thư đồng. Mà nay trong triều, Thư Khinh Thủy thân là cận thần Hoàng thượng, quyền cao, văn lãnh đạm với người ngoài, không kết bè kết cánh, cùng người không quen. Nhưng mỗi người lại thấy ở chung với Thư Khinh Thủy cực thỏa đáng. Người ngoài hần đạm mạc, nhưng cũng không có khuôn mặt tươi cười hại người, hần không có người thân nào, nhưng nếu người có chuyện gì muốn nhờ, nếu hợp lý, hần nhất định nhắc tay giúp đỡ, mà xử sự cực kỳ công bằng, thủ hạ thâm đắc người tin phục.

Cùng hần ở chung, không cần phải nghi ngờ lo lắng. Chính như họ hần, kia một chữ “Thư”. Chính xác như thư thái. Cho nên, hần mặc dù không kết đảng, nhưng các đại thần đều cùng hần giao hảo, hần tính tình lãnh đạm, người khác cũng không thấy hần vô lý. Mỗi người đều nói hần là mặt lạnh lòng thiện tâm.

Lúc này sự kiện đã thương người ở Trần Tu trai, hướng trên bàn bạc, vì thế mặc kệ có làm triều hay không, chức quyền cao hay các vị quan nhân tâu đều biết. Mọi người đều lên tâu mô lần này Thư Khinh Thủy sẽ xử lý ra sao. Về đồ đệ hần, gần nhất bởi vì Điều gia bé gái mồ côi thân phận đặc thù, thứ hai, mọi người đều biết hần sùng nhat đầu kia vô pháp vô thiên, mà các loại sự phát sinh trên người hần hiếm khi có trò cười, trà dư tửu hậu (ý nói lúc nhàn rỗi) đương nhiên muốn liệt kê từng cái nói say sưa chút. Cho nên, nói hần sẽ giải quyết việc chung cho nha đầu kia chịu hình ngục khổ mọi người đều không tin. Mọi người cứ thảo luận đến bảy ngày, rốt cuộc một hồi hình thẩm cũng đến.

Sáng sớm hôm ấy, nàng bị gọi về Điều phủ, bị bá phụ khuyên can mãi, bị nha hoàn kéo nàng vào sương phòng, hoa phục châu ngọc hảo hảo đem mặc lên, nói đừng không thể làm nhục Điều gia môn phong. Điều Ái trong lòng yên lặng phun, không biết sợ nhục rốt cuộc là người nào. Đem một tảng tảng cung trang mặc vào, đầu cài đầy trang sức, Điều Ái có cảm giác nàng không phải đi chịu thẩm, mà là đi tuyển tú. Vì thế nàng một thân lịch cách, từng bước một là lướt đi đến Điều gia án đường, mọi người kinh diễm, trong lòng thờ dài: không hổ là Điều gia nữ nhi.

Cung đại nhân ngồi ở ghế pho lại nóng lòng, một cô gái như vậy, ai sẽ tin tưởng nàng hung ác bá đạo vô có hành hung? Điều Ái trong lòng thầm than: không phải là diễn, ai sẽ không. Sư phụ từ nhỏ đã dạy, người có thể lựa chọn không làm người nào đó, nhưng người phải học được hóa thân thành người khác như thế nào. Sư phụ trong lời nói chính là thần chỉ, bộ lễ nghi làm tú này đương nhiên nàng phải khổ công. Nhưng lại có chút lo sợ bất an, vừa nhắc đầu liền thấy sư phụ ngồi ở thượng vị. Đột nhiên cảm thấy cho rằng thế nào cũng không đúng, thấy thế nào cũng không được tự nhiên, không khỏi sinh vài phần nhản nhỏ, trên mặt tỏ hồng. Kỳ thật lần này phẩn như thế nào, nàng cũng không thêm để ý, dù sao hết thấy đề sư phụ làm chủ là tốt rồi.

Trong chốc lát, con trai độc nhất của Cung đại nhân cũng bị người nâng lên đến. Một ngụ y tiến lên vái chào, sau đó bắt đầu nghiêm thương người tên đó. Nghiêm thương khó tránh khỏi lâm nhâm, chạm vào xương cốt, vạch trần thương thế, khiến tên thiếu gia kia kêu rên không thôi, thẳng kêu cha gọi mẹ.

Cung đại nhân đứng ngồi không yên, cơ hồ nhịn không được đứng lên tiến gần. Sau đó một đám chứng nhân được truyền lên, có tiểu nhị chỉ ra và xác nhận Cung thiếu gia dẫn người đến nhục mạ cô gái, hần khuyên can bị gia đình một quyền đánh bất tỉnh, có nhĩ gian cách vạch chỉ ra và xác nhận nghe thấy Cung thiếu gia ô ngôn uế ngữ khó nghe, có tiểu thương bán rượu dưới lầu chỉ ra và xác nhận Cung thiếu gia cao giọng hô quát mạnh hơn cướp cô gái vang vọng ngã tư đường, đương nhiên còn có linh tinh vụn vặt, thấy Cung thiếu gia rơi xuống như thế nào, cô gái ngăn Cung gia hộ vệ tùy ý đi chuyển như thế nào, gọi bọn hần nhanh đi tìm đại phu ra sao... Chính là không có người làm chứng Cung thiếu gia như thế nào bị té ngã. Hết thấy đều ngay gần tự tiến hành, ở trên trừ bỏ tiếng hít thở còn lại không tiếng động. Thẳng đến khi Cung phủ gia đình làm chứng, liền mở miệng khóc thét không thôi. Chung quanh đều không khỏi khe khẽ cười trộm. Cung phủ gia đình làm chứng, đương nhiên luôn mồm chính mắt thấy Điều Ái vô lễ như thế nào, hung tàn như thế nào đối với thiếu gia nhà bọn họ tốt không thấy phân bác. Khóc lóc than thở, hết sức khoa trương có thể. Thẳng đến ngay cả Cung đại nhân đều nhìn không được, quát lớn: “Im miệng!”

Thư Khinh Thủy thân nhiên hỏi: “Cung đại nhân, ngài đối với người của quý phủ lời nói có căn cứ chính xác không dị nghị?” Cung đại nhân xấu hổ không thôi, chẳng lẽ tự nói bọn họ ngụy chứng? Chính vào lúc này, công công bên ngoài giọng the thé nói: “Hoàng thượng giả lâm.” Mọi người đều quý xuống cung nghênh. Hoàng thượng phát tay bình thân, liền tự mình đi ra sau tam bình phong, bảo bọn họ không cần để ý tới tiếp tục xử án. Thẩm án cùng một đám dự thính (người nghe) ổn định lại chỗ, Cung đại nhân đã quên vấn đề Thư Khinh Thủy lúc trước, kết quả Thư Khinh Thủy chờ hần ngồi vào chỗ của mình, đạm mạc quay đầu, lại hỏi một lần: “Cung đại nhân, ngài đối với người của quý phủ lời nói có căn cứ chính xác không dị nghị?” Hỏi xong, đối hạ nhân thì thầm vài câu, truyền triệu một đám nhân chứng. Cung thiếu gia bình thường làm việc thế nào Cung đại nhân mặc dù không biết được thập phần, cũng có nghe thấy, hưởng chi bên dưới kia một nhóm người, cũng có người đứng ra giúp con nhà mình. Vì thế Cung đại nhân giãy dụa một lúc lâu, hiểu rằng mình đã mất hồi thế, ngồi than trên ghế, nếu nhất cộc cộc nhất kiện kiện đều bị vạch trần trước mặt hoàng đế. Chẳng những sa ô (mũ quan) hần khó

bảo toàn, mà còn bị những kẻ nhân lúc lợi dụng liên lụy đến tính mạng cả nhà. Vì thế hần run run nhắc tay xin lỗi: “Cung mỗ tự biết gia giáo vô phương, khuyên khuyến tử (cách nói khiêm tốn chỉ con trai) làm ác. Quân giáo hạ nhân vô năng, khiến hộ vệ nguy chứng.” Thư Kinh Thủy gật gù đầu, phán: “Mặc dù đã biết nguyên nhân, khúc mắc việc đã thương người, cũng tại bản quan vô phương dạy chỉ tội, trước mắt phạt bản tạm thời cách chức ngừng bổng lộc ba tháng, lại phạt Điều Ái cấm túc một tháng đóng cửa trong nhà. Cung đại nhân thấy thế nào?”

Nghe thấy “tạm thời cách chức ngừng bổng lộc ba tháng” chúng quan viên đều hít lạnh một hơi, cũng không có người chú ý đến Điều gia nữ nhi cấm chừng một tháng rốt cuộc là phạt nặng hay là nhẹ. Cung đại nhân nghe vậy, đi xuống dưới thờ dài nói: “Bản quan dạy con vô phương lại đầu sỏ, nguyên tạm thời cách chức ngừng bổng lộc nửa năm, ở nhà hảo hảo trông giữ dạy khuyến tử, nghĩ đến xử phạt.” Hần trong lòng cũng không yên, mặc dù tình thế bắt buộc, chức vị nửa năm dừng lại, nửa năm sau như thế nào còn chờ hần? Lại nghe Thư Kinh Thủy nói: “Cung đại nhân nói quá lời, quốc sử toan sửa sao thiếu được ngài, nơi đây hảo hảo quản giáo.”

Thương cân động cốt* một trăm ngày, ba tháng Cung thiếu gia vốn nằm trên giường tu dưỡng, không thể ra khỏi phủ, vì thế xử phạt này dường như miễn phí. Cung đại nhân đương nhiên ngăn ân vạ tạ, còn kém cảm động rơi nước mắt. Những người hiểu biết, không người dám nói Thư Kinh Thủy làm việc thiên tư làm rối ki cương, không ai không thần Thư Kinh Thủy công chính nghiêm minh. Chờ mọi người tán đi, Thư Kinh Thủy mới hạ tọa ý, đối với bình phong cung kính vái chào, nói: “Hoàng thượng, có vừa lòng?” Phía sau bình phong truyền đến “hừ” một tiếng lạnh lùng: “Người thực nghĩ đến người có thể tiêu dao ba tháng?”

Thư Kinh Thủy thẳng thắn: “Bởi vì cơ sự.” Sau đó hần vẫy tay với Điều Ái đang cúi đầu dưới hạ đường: “Lại đây.” Điều Ái vui vẻ chạy đến, hoàn hồn đã biết một thân trời buộc lại có chút nhân nhó, không được tự nhiên xoay chậm đến bên người Thư Kinh Thủy, chấp tay diềm diềm nói: “Sư phụ.” Thư Kinh Thủy sờ sờ đầu nàng: “Ta khó được rảnh rồi, còn hai tháng người có thể nghĩ xem muốn đi đâu chơi?” Hai người một hỏi một đáp, càng lúc càng xa. Phía sau bình phong truyền đến âm thanh thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cái gọi là bế môn

“Sư phụ phụ, chim nhỏ, chim nhỏ.” Tiểu oa nhi tóc buộc hai bên vui vẻ vỗ tay chỉ vào con chim kia. Thanh niên ôm nàng, thân hình chợt lóe, tiểu oa nhi trong lòng một cái lồng chứa con chim. Tiểu oa nhi cẩn thận mở lồng, không dám cầm thật chặt, cũng không để lồng.” Sư phụ phụ, chim nhỏ đang phát run.” “Bởi vì nó sợ hãi?”

“Nó vì sao sợ hãi?”

“Bởi vì người cầm lấy nó.” Toàn bộ hành trình tự thuật, thanh niên đều nghiêm mật đậm mực, không chút lo lắng thương tổn tâm tiểu oa nhi. Tiểu oa nhi có chút ủy khuất: “Ta không có trảo nó.” Nàng mở lòng bàn tay, chim nhỏ giật mình bay đi. Nhưng mà tiểu oa nhi nổi lòng thực dễ dàng chuyển biến, đừng hy vọng nàng thương tâm bao lâu, lĩnh ngộ khắc sâu. Vừa chuyển mặt, nàng lại vỗ tay chỉ vào bông hoa cười kêu lên: “Sư phụ phụ, hoa, hoa.” Thanh niên ôm nàng chợt lóe, năm ngón tay của tiểu oa nhi lại có một hạnh hoa. Tiểu oa nhi đầu vừa chuyển, chỉ lên trời nói: “Sư phụ phụ, mây, mây.” Thanh niên ôm tiểu oa nhi gạt ra, ông tay áo đóng đưa, bay thẳng giữa hồ, mũi chân điểm lên mặt hồ, khai một vòng gợn sóng. Hần một tay ôm tiểu oa nhi, một tay để gần mặt hồ, không thấy động tác thế nào, một đoàn thủy bị hấp nổi lên, lại bị nội lực hóa tán, bốc hơi thành nước, ở trên chường của hần, từ nội lực khóa trụ, như một tiểu đàn mây mù trôi nổi không chừng.

Tiểu oa nhi vui vẻ vỗ tay: “Sư phụ phụ, tuyệt quá, tuyệt quá.” Sau đó qua đầu nói: “Sư phụ phụ, người, người.” Thanh niên quay đầu nhìn về phía Lý Hựu Đa vừa mới hiện tại cửa, mũi chân nhẹ chút, nhảy lên, liền hạ xuống bên hồ. Lý Hựu Đa chính mình cũng không biết vì sao, nhưng lại lui bước, sau đó xoay người bỏ chạy. Tổng cảm thấy ngay sau đó, chính mình sẽ bị đùa giỡn như mấy thứ linh tinh ở trong tay, đưa cho tiểu oa nhi đùa giỡn.

—— Đây là lần đầu tiên Lý Hựu Đa thấy võ công Thư Kinh Thủy. Hần xem một lớn một nhỏ đối với loại trò chơi này không hề thấy phiền, xấu hổ đều đã quên sợ hãi than võ công Thư Kinh Thủy thần kỳ. Mà sau lưng hần, thanh niên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng tiểu oa nhi nói cho nàng: “Không cần hần, không cần hần.” Khi đó, Lý Hựu Đa vẫn là một viên quan nhỏ, hần không thể chấp nhận được vị này đã là cận thần bên người Hoàng đế Thư đại nhân, đến đại phụ thân đến đệ đệ tiệc. Đương nhiên sau này, bởi vì hần không đi dự tiệc, bị phụ thân hảo hảo giáo huấn một chút, hần cảm thấy vạ phần ủy khuất mà không biết giải thích thế nào. Lại một năm, Điều Ái sáu tuổi.

Bế môn ngày đầu tiên.

Cung quý phủ, Cung đại nhân không còn mặt mũi nào gặp người, xin ba ngày nghỉ, hảo hảo ở nhà răn dạy con. Một vấn đề như Cung đại nhân, lại đập bàn chửi mẹ nó, không để ý đến hình tượng trí thức dụng tâm lương khổ đi quét rác hết. Hần không mắng riêng con, còn mắng cả vợ cả. Vì thế con hừ hừ, vợ cả khóc suốt suốt, di nương châm chọc khiêu khích, toàn bộ Cung phủ gà bay chó sủa.

Bên kia, Điều Ái đã bế môn. Nhưng nàng bế môn không phải ở Điều phủ, mà là ở Thư phủ. Ngày ấy nàng một đường kéo sư phụ, sung sướng về “Nhà”, người của Điều gia tự nhiên sẽ không phản đối, cũng không có quyền phản đối, có người khác cảm kích tỷ như Lý Hựu Đa, tỷ như Hoàng thượng, sẽ không nghĩ đến phản đối, cũng sẽ không đi phản đối. Bế môn, bất quá cũng chỉ là không ra khỏi phủ mà thôi, nếu sư phụ không ở trong phủ, coi tính tình nàng không có khả năng ngồi yên một chỗ, nhưng nếu sư phụ nàng ở trong phủ, nàng còn ước gì ngốc không đi. Cho nên thấy nàng bế môn

là trừng phạt tối nhân tính. Vì thế ngày đầu tiên bé môn, Điều Ái cùng sư phụ ngồi trên chiếc thuyền nhỏ, ở giữa hồ Thư phủ ngồi câu cá. Lại nói tiếp, Thư phủ chỉ có một quần gia, hai ba người làm. Mà bởi vì Thư Khinh Thủy công cao quyền trọng, hoàng đế ban cho đại trạch. Vì thế toàn bộ đại trạch đại viện sinh sôi có cây khắp nơi. Các loại cỏ dại, hoa dại, cây dại, chim hoang, cùng với bây giờ câu ... cá hoang, cho dù giao du không gì hơn cái này, nên hai người rất là nhân nhả.

Thư Khinh Thủy một thân vô sự, hai tay gồi đầu, nằm trên thuyền, gửi gắm tình cảm vào đất trời lúc đó, còn có đồ nhai câu cá nấu canh, rất tiêu dao. Đương nhiên hẳn đã dạy nàng. “Người cũng biết người sai ở đâu?” Điều Ái chống má lơ là nhìn chăm chăm vào câu cá, thật sự suy tư: “Không nên đánh người?” Thư Khinh Thủy nhẹ nhàng “Àn” một tiếng, từ chối cho ý kiến. Điều Ái tiếp tục nói: “Cho dù muốn đánh hẳn, cũng nên tìm một cái ám hạn (^^~ tha cho ta không biết cái gì, ai biết chỉ với), làm cho hẳn phân cần thác cốt đau một lần. Làm cho hẳn nhớ rõ đau đớn, sau trên người cũng sẽ không lưu lại vết thương, để hẳn không thể không cáo nhượng điểm.”

Thư Khinh Thủy thân nhiên nói: “Lúc này đây hẳn bị thương, nếu không biết là người làm, hẳn vẫn sẽ đến trêu chọc người; nếu hẳn biết là người, hẳn một lần bị thương, chỉ biết hận người, sẽ tìm biện pháp trả thù.” Điều Ái chống má khô tư: “Sư phụ, kia nên làm cái gì bây giờ?” Thư Khinh Thủy: “Đau đớn trên người tổng sẽ quên, đau đớn tinh thần mới có thể cả đời nhớ rõ. Người thật muốn tìm cách xử phạt đau đớn, làm cho loại đau đớn này biến thành sợ hãi, làm cho đối phương thói quen đeo trên lưng cà đời.”

Điều Ái giật mình: “Thì nói vậy, muốn mỗi ngày ám hạn mai phục, để hẳn không thể giải thoát, tiêu tan phản kháng cùng ý chí cừu hận, biến thành sợ hãi, mới có thể thành công?” Nàng quay đầu nhìn về phái sư phụ “Như vậy sẽ mệt chết đi, ôi chao.” Thư Khinh Thủy cười đậm nói: “Kỳ thật lấy tâm Cung thiếu gia kia, mười ngày là đủ. Bất quá kỳ thật có đôi khi càng xử phạt nhẹ một ít càng không dễ dàng kích khởi đối phương phản kháng, đạt đến mục đích khát phục.” Điều Ái quay đầu nhìn về phía hẳn. Thư Khinh Thủy thấy nàng mặt lộ vẻ hoang mang, cười cười, đứng dậy, lấy cần câu của nàng, ánh mắt như kiếm, vung cần, hướng về một con cá to, con cá chịu đau liên liền mạng giây giữa, trong hồ nháy mắt nổi lên một vũng đỏ. Con cá kịch liệt giãy giụa, nhưng lại xé rách da thịt, nganh sinh sinh theo móc mà gãy. Thư Khinh Thủy tay cầm cần, trừ đi câu, lấy thêm một cái lồng, lại kéo con cá lại gần. Con cá bị nhốt, lại thấy không khỏe, quẫy đuôi không thể vùng thoát khỏi, nhưng thấy cũng không chịu ảnh hưởng, cũng không phản kháng, bị Thư Khinh Thủy đưa ra mặt hồ, nhập với đàn cá. Điều Ái vô tay: “Thì ra là thế.”

Bên này hai người thật tiêu dao, hoàng cung đã có người ngồi không yên. Lý Hựu Đa nhân người kia ngồi không yên, kiên trì cầu kiến. Phó dịch dẫn hẳn vào trong viện, nháy mắt hẳn cảm thán trước kia thấy hảo hảo một cái hậu viên, nay lại hoang phế rất nhiều. Hẳn tiến vào, đứng bên hồ, đưa mắt nhìn xung quanh, nghĩ rằng chẳng lẽ muốn mình mất mặt lớn tiếng kêu to? Điều Ái thấy hẳn trước: “Sư phụ, có người.” Thư Khinh Thủy vẫn hai tay gồi đầu, tư thế nằm trên thuyền, lúc này hai mắt đều nhắm lại.

“Không cần để ý đến hẳn.” Điều Ái nghe vậy gật đầu, cũng không thèm để ý tới. Lý Hựu Đa ở bên hồ hồi lâu. Rút kinh nghiệm xương máu, lớn tiếng la lên: “Thư đại nhân, tại hạ Lý Hựu Đa cầu kiến. Thư đại nhân tại ~ hạ ~ có ~ việc ~ cầu ~~~~~ gặp ~~~~!” Điều Ái nhìn hẳn thật đáng thương, thu cần câu, phe phẩy cánh tay sư phụ nói: “Sư phụ, cả đều bị hẳn dọa chạy.” Thư Khinh Thủy cười đáp: “Người không cần vì hẳn câu tình.” Nàng nháy mắt mấy cái, làm bộ như không biết. Thư Khinh Thủy tiếp tục cười: “Người vì hẳn câu tình, người tất sẽ hối hận.” Điều Ái mặt lộ vẻ không tin. Thư Khinh Thủy nói: “Được rồi.” Sau đó đứng dậy, bước hướng đầu thuyền, nhẹ nhàng đẩy thuyền, thẳng đến gần bờ. Sau đó cùng Điều Ái một trước một sau nhảy xuống thuyền nhỏ, Điều Ái ôm đồng hồ, hai người mặc kệ thuyền không đến bờ, có phải hay không ba dạng a dạng lại trôi ra giữa hồ, dù sao chính là sẽ trôi trở về.

Lý Hựu Đa thấy bọn họ hạ thuyền, cơ hồ cảm động lệ rơi đầy mặt. Hẳn hít thật sâu, sau đó nói: “Kỳ thật hạ quân lần này đến là nhắm dùm ý chỉ Hoàng thượng.” Điều Ái cảm thấy có chút không tốt. Lý Hựu Đa nói tiếp: “Hoàng thượng nói Thư đại nhân công việc bận rộn, không thể tạm thời rời cương vị, cho mười ngày nghỉ...” Thư Khinh Thủy ngắt lời nói: “Hoàng thượng tựa hồ đã quên, tại hạ là bị phạt tạm thời cách chức, không phải nghỉ ngơi.”

Lý Hựu Đa sắc mặt không thay đổi tiếp tục nói: “Hoàng thượng thông cảm Thư đại nhân cày vát và công lao càng lớn, bình thường vì nước vì quân hao hết tâm huyết, ưu khuyết điểm tương bình, nay tạm thời phạt cách chức liên...” Thư Khinh Thủy lại nói: “Công thưởng quá phạt, đây là hình luật căn bản, nếu ta lấy thân vi phạm lệnh cấm, về sau như thế nào để người tuân theo.” Lý Hựu Đa vẫn như niệm từ nói: “Hoàng thượng thâm liên Điều Ái mở còi thông khô, lại bị Cung thiếu gia đặt điều, đặc khai hoàng ân miễn cấm đoán chi phạt, Thư đại nhân cũng bị tội không dạy dỗ...”

Lý Hựu Đa ngẩng đầu nhìn xem sắc mặt Thư Khinh Thủy sửa lời nói. “Nhưng bình thường quân giáo xác thực có thất trách, tạm thời cách chức sửa phạt thành một tháng.” Thư Khinh Thủy vẫn nói: “Đồ nhai ta thất thủ đã thương người, tuy không phải cố ý, nhưng lại không chịu xử phạt, không phải đáng chê cười.” Lý Hựu Đa mắt xem mũi, mũi xem miệng, miệng lại nhìn tâm, ngay cả đường hoàng trong lời nói cũng giảm đi. “Điều Ái xử phạt mười ngày, thỉnh Thư đại nhân một tháng sau phục chức.” Điều Ái nhìn không được mặt hứng nói: “Tháng này thiếu ngày, thời gian du lịch cũng không đến chín mười ngày, ngay cả nguyên bản không đến một phần ba.” Thư Khinh Thủy gật đầu, Lý Hựu Đa hít thật sâu, nghiêng rằng: “Điều Ái xử phạt mười ngày, thỉnh Thư đại nhân sau một tháng mười ngày phục chức.” Hẳn nói xong lại phụ thêm câu “Thật sự không thể nhiều hơn.” Thư Khinh Thủy rút cuộc cũng vãi chào, nói: “Ta chủ long ân.” Lý Hựu Đa thở phào nhẹ nhõm, hẳn cảm thấy mình truyền ý chỉ lần này chính mình ít nhất đoàn thọ một năm, vì thế cáo từ rời phủ.

Điều Ái nhìn bóng dáng hẳn rời đi, ngay cả đồ câu cá cũng vô tâm để ý. Nàng thực hối hận, quả thật phi thường hối hận, biết vậy chẳng làm bây giờ cả ruột gan đều đau. Thư Khinh Thủy thấy nàng như thế, cười sờ sờ đầu nàng: “Tốt lắm, vốn không thể thực sự nghỉ ba tháng, nguyên chỉ có hai tháng có thể xuất hành, hiện còn một tháng đã là kết quả tốt nhất.” Điều Ái nhào vào lòng sư phụ cọ “Ta thực sự nghĩ lần này có thể cùng sư phụ cùng nhau ngắm chừng ba tháng thôi.” Vì thế, Lý Hựu Đa vô tội bị liệt vào danh sách không được hoan nghênh nhân vật cuối cùng.

Chương 4: Người này đã xuất du

“Sur phụ, không đi, sur phụ, không đi.”

Tiểu oa nhi khóc nháo thành một đoàn, nàng sống chết ôm cổ thanh niên, ngại không đủ còn một ngón cắn vạt áo sur phụ, đánh chết cũng không nhả ra. Một đám người vây chung quanh, đều là Điều gia nha hoàn và phó dịch, mọi thứ đều đã thu thập tốt, cung nghênh chân chính duy nhất Điều gia tiểu nữ chủ nhân hồi phủ. Trên danh nghĩa bá phụ cùng bá mẫu của tiểu oa nhi khoanh tay đứng một bên, không biết làm sao bây giờ. Nha hoàn hai cánh tay ôm thân hình nhỏ nhỏ cũng không dám cứng rắn kéo, vẻ mặt khó xử. “Ngô ngô, ô ô.” Tiểu oa nhi cắn vạt áo, hướng vào lòng thanh niên, miệng còn phát ra ý tứ hàm xúc âm thanh ô ô. Đem nước mắt nước mũi toàn bộ cọ lên quần áo sur phụ nàng. Mọi người đều nhìn Thư Khinh Thủy xin giúp đỡ, kỳ vọng hẳn khuyên vài câu. Thanh niên xem bộ dáng nàng, nở nụ cười: “Sur phụ không phải đi.” Tiểu oa nhi gật gật đầu. Thanh niên điểm điểm cái mũi nàng “Là ngươi phải đi.” Tiểu oa nhi cắn vạt áo hẳn sống chết lắc đầu, phát ra âm thanh ô ô kháng nghị lớn hơn. Thanh niên buông tiếng thở dài: “Nhị tam hoàng tử dư đảng đã thu thập sạch sẽ, cho nên Điều gia hiện tại an toàn, ngươi nên trở về.”

Bá mẫu tiểu oa nhi sắc mặt có chút khó coi, mà bá phụ ngay cả đầu cũng cúi xuống, phảng phất như không có nghe thấy. Bọn họ chính là nông dân bình thường ở huyện xa xôi, sớm không thể nhớ Điều gia kinh thành có cùng huyết thống, bởi vì cùng họ Điều, mà một khi phúc, gà chó lên trời. Vui mừng lúc đầu đi qua, bọn họ chỉ còn dư sợ hãi. Nói như thế nào, ăn cơm như thế nào, quản lý gia nghiệp lớn như thế nào, đại biểu Điều gia tiếp đãi chính quyền tận lập tới bãi phóng như thế nào không làm mất thể diện Điều gia, tự nhiên hết thảy là đáng sợ không yên. Khi bọn họ lĩnh ngộ nhà mình chỉ là thay cho chân chính chủ nhân Điều gia tị họa, chính xác mặt xám như tro tàn, suốt một năm đều bất an ngủ không xong. Nhưng mà ân đức Hoàng thượng, bọn họ tiểu dân hương đã có thể nào tâm sinh oán hận?

Vì thế nom nớp lo sợ suốt ba năm qua, rốt cục bọn họ đã nghênh đón chủ nhân chân chính Điều gia. Cho tới bây giờ chưa thấy mặt chất nữ trên danh nghĩa, có huyết thống cao quý thuần khiết Điều gia nữ nhi, bọn họ trên danh nghĩa tưởng bồi lại sợ hãi thân tình, kính sợ hơn từ ái, không biết nên ở chung đối đãi như thế nào. Cho nên tiểu oa nhi khóc nháo không chịu đi, bọn họ không dám cũng không biết làm thế nào để dụ đi. Thanh niên đem hết thảy đặt vào trong mắt, hẳn vuốt ve lưng tiểu oa nhi trấn an, ý bảo cánh tay lớn của nha hoàn thu lại lui ra. Tiểu oa nhi còn vừa kéo vừa kéo, nhưng cũng dần dần an tĩnh lại. Thanh niên vỗ lưng nàng, nhợt nhạt cười: “Quên đi.” Sau đó đối với đám người vây quanh nói “Các ngươi trở về đi, mang những thứ đồ kia đem về.”

Trong nháy mắt, mọi người nhẹ nhàng thở ra. Thanh niên ôm tiểu oa nhi hướng vào trong phòng: “Hảo kéo, sur phụ không đi, ngươi cũng không đi, được.” Tiểu oa nhi gật gật đầu, rút cuộc buông vạt áo hẳn, lại cọ cọ, một nhắm mắt ngủ.

Lại một năm, Điều Ái bảy tuổi.

Điều Ái cùng Thư Khinh Thủy ở mười ngày cảm đoán trôi qua, liền một người một ngựa ngao du. Không có người quy định tạm thời cách chức nhất định phải khổ đại cừu thâm, nhưng người khổ đại cừu thâm tạm thời cách chức lần này, lại có khối người. Gần nhất, Lý Hựu Đa, hẳn là Hình bộ thị lang, là cấp dưới trực tiếp của Thư Khinh Thủy, vì thế Thư Khinh Thủy tạm thời cách chức, công tác liền chồng chất trên đầu hẳn. Nếu chính là việc cũng không có gì, nhưng có chút công tác, tỷ như hình luật mới tăng sửa định, đề cập tới hình pháp án kiện quan lớn hoàng thân cuối cùng xét duyệt, hẳn không dám cuối cùng đánh nhịp a. Vì thế hẳn kiên trì đăng môn bãi phóng, lại bị báo cho biết đại nhân đã xuất hành. Hẳn chỉ phải đứng ở cửa Thư phủ đón gió rơi lệ a.

Nói, Điều Ái trong mắt Lý Hựu Đa cùng con mèo con giống nhau, đối với đại nhân của hẳn, sur phụ nàng, lại dính lại cọ. Cùng với nhiều người khác đều giống nhau, đối với cái này lại rất nhiều người bao gồm án kiện của hẳn, tuy rằng thân quan hệ thống gia với Cung đại nhân, hẳn vẫn tin nửa ngờ. Cho nên ba tháng sau, hẳn thấy Điều Ái vừa vận gặp được bảy tám phần Cung thiếu gia mang theo hộ vệ rầm rì đối diện đi tới, hướng nàng xi một tiếng khinh miệt, không biết thăm mắng câu gì. Đã thấy Điều Ái tươi cười tràn đầy tươi đẹp đến lóa mắt, người qua đường đều nhắm mắt lại tránh bị mù. Huống chi Cung thiếu gia không có lực ý chí gì, liền giật mình thất thần, vì thế nhanh chóng bị Điều Ái dẫn đi như con gà con, một đường đến thanh lâu lạc hoa lâu lớn nhất hoàng thành. Hẳn trọn mắt há mồm không kịp. Hẳn thề, lúc ấy hẳn tuyệt đối vì hảo tâm sợ báo bồi đồ đệ đại nhân của hẳn lại dính dáng đến quan tòa, tuyệt đối không vì sợ đại nhân nhà mình lại mạo danh kỳ diệu tạm thời cách chức mười ngày nửa tháng mà vụng trộm theo sau.

Điều Ái mang theo Cung thiếu gia nhảy vào tường sau thanh lâu, Cung thiếu gia phồng phồng bị điểm huyết, cả người giống cái bao tải bị nâng quăng vào kỹ nữ xuân hoa khuê phòng. Lý Hựu Đa cho mình và văn nhân, bản sự này, vì thế đưa bạc, theo cửa chính thanh lâu đường đường chính chính đi đến. Cũng vì vận khí hẳn tốt, lỗ tai thính, làm bộ lơ đãng dò xét mấy gian, chợt nghe âm thanh cách vách.

“Ba, sai lầm rồi, động tác phải ôn nhu.”

“Ba, người kia ánh mắt gì, Tiểu Xuân dù cho xem, ngươi cũng không thể trơ mặt ra nhìn chăm chăm vào bộ ngực người ta.”

“Ba, không thể mượn cơ hội sờ tay Tiểu Xuân. Ba, động tác rất cứng nhắc, tay Tiểu Xuân cũng không phải quái vật, ngươi sợ cái gì?”

“Ba, Tiểu Xuân ngươi không cần cười, còn thật sự sợ.”

Sau đó hẳn nghe được con thúc bá của lão bà của ca ca của biểu tỷ một bộ âm thanh lã chã chực khóc: “Vì sao nàng cười cũng muốn đánh ta?”

“Đó là vì người động tác buồn cười, chọc nàng bật cười. Ba.”

(tiếng “ba” là âm thanh nhá)

Lý Hựu Đa yên lặng vì biểu độ họ hàng xa này một trận bi ai, sau đó yên lặng lui ra ngoài, trong lòng yên lặng nghĩ, không hổ là thầy trò. Mà Cung thiếu gia lại biến thành thói quen công tử phong độ đối với nữ tử ôn nhu sẵn sốc thành thiếu niên lang (=)), đây là nói sau. Mà Cung thiếu gia có một ngày gặp một người mang theo ác phở đùa giỡn cô nương đoàng hoàng, thét ra lệnh gia đình tiến lên giải cứu, chính mình cũng cùng tên chủ tử kia đánh thành lưỡng bại câu thương mặt mũi bầm dập, thấy cô nương kia khóc, thói quen mỉm cười ôn hòa nhẹ giọng an ủi, ôn nhu thanh thản, vừa không lỗ mãng cũng không ngại mọi người nâng cô gái dậy, cường trang suất khí cáo tử, trong lòng rơi đầy lệ nhưng vẫn có cảm giác thành tựu. Cô nương kia quỳ xuống mặt đất, nguyện thành nô tỳ, thỉnh công tử hào tâm thu lưu, Cung thiếu gia tâm hoa nộ phóng. Hắn trong lòng yên lặng phun: “Trách không được trước kia ta đùa giỡn con gái đoàng hoàng, luôn luôn có người thích chõ mũi vào chuyện người khác giả mình nghĩa khí. Nguyên lai được hỏi như vậy. Chính mình thực sự là oái ả, còn không biết thành toàn bao nhiêu người, toàn làm người mai mối.” Từ nay về sau, bên người Cung thiếu gia có thêm một mỹ từ, cái này nói sau.

Khe núi, dòng suối nhỏ, liệt hộ ốc.

Điều Ái ngâm chân dưới suối, hưởng thụ chút dòng nước lạnh. Thuận tiện cầm chạc cây xâu cá trên đấy. Điều Ái vỗ ngực nói chính mình việc nhà toàn năng. Từ nhỏ học giặt đồng quần áo không nói, càng làm một tay hảo đồ ăn (Thảo Vũ: ông... Điều Ái: dám nghi ngờ tỳ? muốn bị chinh chết người không? Thảo Vũ *ra góc tường vẽ vòng tròn*). Trong đó các món về cá là tinh thông nhất, mặc kệ chưng nướng nấu hay làm canh, đều là sở trường. Không phải là nàng thích ăn cá, mà là Thư phủ mặc dù hoang vu lụi bại, dù sao tường xây vây quanh, không có món ăn thôn quê dễ dàng đánh sấu thú, cho nên nàng một người ở nhà chờ sự phụ trợ về thấy nhàm chán đành phải câu cá. Câu xong phải làm đồ ăn, mà phải đổi đa dạng các món, miễn cho khi ăn thấy ngấy. Cho nên Điều Ái tự nhiên như vậy mà biến thành câu cá thêm làm cá điều luyện.

Thư Khinh Thủy từ liệt hộ ốc đi ra, cười nói: “Người như vậy không cần bắt cá, chúng ta sẽ bỏ qua cơm chiều.” Điều Ái bỏ xâu cá xuống, đi chân trần chạy tới còn thật sự nói: “Sự phụ, chúng ta là liệt hộ ốc, không phải ngư dân, nên lấy sấu thú mà sống.” Liệt hộ ốc là chỗ ở lúc lâm thời đi săn thú, bình thường có chút thực vật tự nhiên cho lữ nhân tùy ý dùng, có khi có cả cứu một người lạc trong rừng một mạng. Điều Ái bọn họ cứ như thế chiếm một phòng nhỏ đơn sơ. Kỳ thật nói muốn đi ngao du, cũng sẽ nhìn xem nơi nơi đi dạo. Cái gì danh xuyên đại sơn, nàng vốn không giống khuê tú, không nên ở nhà học nữ công học, học cầm nghệ, học phụ đức, quanh năm suốt tháng căn bản nhàn rồi đến hoảng hốt, cho nên sự phụ nàng cho phép nàng một người xa nhà, trong một tháng có thể qua lại các địa phương du lãm, mà kỳ thật có xem hơn cũng chỉ là đại đồng tiểu dị, không có gì mới mẻ. Huống chi có sự phụ bên cạnh, nàng làm sao có tâm tư chú ý tới sơn sơn thủy thủy hoa hoa cỏ cỏ? Thư khinh Thủy cũng phát hiện tâm tư nàng không yên, vì thế tìm một gian liệt hộ ốc, thời gian còn lại, hai người ngược lại cứ ở như thế. Điều Ái hảo hảo một tiểu thư nhà giàu, kỳ thật bên trong sớm bị Thư Khinh Thủy dưỡng thành dã đồng. Loại hoàn cảnh đơn sơ này, nàng cũng không thấy vất vả, ngược lại còn cực kỳ cao hứng. Mà Điều Ái yêu nhất trò chơi mới thượng hạng này — săn thú. Công phu kỳ xạ (vừa cười ngựa vừa bắn tên) của nàng đều là sự phụ dạy, trước kia đều giấu bìa, giờ phải đối mặt với con mồi chạy lung tung, tuy rằng trong lòng trước đó đã chuẩn bị, cũng bị lúng túng. Điều Ái càng bị áp chế lại càng hăng tính tình không chịu thua. Cho nên mỗi ngày nghĩ cách làm thế nào bắt sự phụ bồi nàng đi săn thú, thử xem thân thủ có tiến bộ không. Bọn họ không biết, Lý Hựu Đa lúc nào đang ở phủ bọn họ đón gió rơi lệ.

Điều Ái vui vẻ mang theo con mồi thu hoạch lớn xuống núi. Sự phụ ở đằng sau thần nhiên cười yếu ớt. Liệt hộ ở sườn núi trong phòng lại sáng. Điều Ái quay đầu nhìn sự phụ, Thư Khinh Thủy nói: “Nghe hơi thở, bắt quả là vài người còn trẻ có võ công, người nọ võ công tốt nhất bắt quả tương đương người.” Ngụ ý chính là, mặc kệ mục đích đối phương là gì, đều hảo hảo giải quyết. Điều Ái cười tươi đẹp, trong lòng chợt hiện ra ý niệm trên cột trong đầu, đem con mồi hướng vào tay sự phụ, tự làm người mình bắn. Lôi kéo sự phụ xông thẳng đẩy cửa nói: “Ai nha, chủ nhà, trong nhà có khách a.”

Bạn đang đọc truyện *Khinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Cùng là thiếu niên

Trong phòng lách cách một trận, vài người trẻ tuổi không hẹn mà cùng chấp tay đứng lên, trong đó một thân ảnh màu xanh ho một tiếng, tiến lên nói: “Chúng ta lạc đường, nghĩ phòng này không người, tiến vào... muốn tìm chút đồ ăn.” Sắc mặt có chút đỏ ửng. Điều Ái ra vẻ thô lỗ vẫy tay: “Không có việc gì, không có việc gì, trong nhà khó có được khách nhân, hoan nghênh còn không kịp.”

Tổng cộng có năm người trẻ tuổi, ba nam hai nữ, xem quần áo đều là thân phận thiếu gia tiểu thư, cũng không phải tặc, nghe thấy chủ nhân trở về, sợ tới mức tay đang cầm chiếc bát sứ suýt chút nữa rơi. Điều Ái tay tùy tiện lau quần áo, càng lau nhất kiện quần áo càng bẩn, khoe miệng cười đáp: “Vốn nhà bình thường không có người, vừa vặn không phải mùa đi săn, cho nên lên núi chuẩn bị ít sản vật đổi ngân lượng. Hôm nay có thu hoạch, mọi người có lộc ăn.” Người trẻ tuổi cảm đều nghe vậy sắc mặt có chút cổ quái, liếc về phía sau Điều Ái nghe nàng nói là “chủ nhân” ngôi nhà. Hai vị thiếu niên khách nghe thấy có ăn, nước miếng đều nhanh chảy ra (khiếp, đừng kích động thể chứ, phải ta ta nhào vào luôn *hắc hắc*), nhưng một trong hai vị tiểu thư kia nhẹ nhàng lên tiếng: “Kia như thế nào không biết xấu hổ... để chúng ta đưa bạc ra mua mấy thứ kia.” Vì thế Điều Ái hảo khí ngăn chặn về phái tiểu thư kia nói cho tiền chính là khinh thường nữ thợ săn, hừ tiểu thư kia sừng sốt sừng sốt, luân phiên xin lỗi nói chính mình không phải ý này. Bên kia Điều Ái diễn vui vẻ, bên này Thư Khinh Thủy đem cơm mồi hướng một gian phòng bếp, mang nước rửa tay ra cửa.

Người trẻ tuổi cảm đầu đi theo ra, đối với hấn quy củ một cái tham lễ, hỏi: “Tiền bối là người nội thành?” Thư Khinh Thủy lúc này mới nhìn hấn một cái, hiểu rõ nói: “Nguyên lai là Tư Mã gia công tử, thất lễ.”

Tư Mã Thiếu Nghê xem cô nương kia tuy động tác thô bỉ, cả người bần hê hê, nhưng lấy nhãn lực hấn có thể thấy được xiêm y được may từ trong cung cho nên dù không phải hoàng gia cũng là trọng thần, huống chi đằng sau phòng không giống liệt hộ, văn chất cho rằng nếu là người đọc sách có chút giống, nhưng nếu thật sự là tiểu thê tử của vị bạch diện thư sinh, nào có loại khí độ này. Cho nên hấn đi theo vị này, cũng không lên lét, đối phương liếc mắt một cái, nhưng đã nói ra thân phận của hấn. Hấn đành phải lại kiên trì, quy củ thì lễ, hỏi: “Không biết tiền bối như thế nào nhìn ra tại hạ là Tư Mã gia nhân?” Hấn cùng vài bằng hữu đi ngao du, ý vào có võ công, cũng không cố ý che giấu, nhưng hấn tự hỏi trên người khả năng không có dấu hiệu nói với người khác: ta là Tư Mã Thiếu Nghê.

Thư Khinh Thủy thân nhiên nói: “Ta cùng Tư Mã Lũng Tư Mã đại nhân may mắn gặp qua vài lần, người với tổ phụ người có vài phân tương tự.” Thư Khinh Thủy đưa mắt vào trong phòng, lại nói: “Nàng ngoạn chính vui vẻ, đừng vạch trần nàng.” Tư Mã Thiếu Nghê cảm thấy khó xử, cư nhiên Thư khinh Thủy khí thế áp bách, nhưng cũng “Hào” một câu. Chờ bọn hấn trở lại, trong phòng đã bắn đầu mở xé con mồi, đi trước là âm thanh nhọc nhọc sợ hãi của tiểu thư kia, lại ngưng gùng không hỗ trợ, bị Điều Ái đỡ ngồi bên cạnh. Hai thiếu gia khác tay thô chân thô, rất là tích cực, làm máu văng nơi nơi, một cô nương khác có vẻ hiệp khí quả trách không chỉ. Mặc dù làm loạn vừa thông suốt, mọi người đều cười phi thường vui vẻ. Hai thiếu gia, một người họ Mã, tự xưng Lực, một người khác điển nghiêm mặt muốn Điều Ái thân ái gọi hấn Khinh Hân, bị cô gái hiệp khí kia mắng không biết xấu hổ, không lưu tình chút nào vạch trần hấn họ “Sử”. Sử Khinh Hân, “Tư” Khinh Hân. Biến tên chủ nhân oa oa gọi bậy. Hai cô nương, văn tình nhọc khí là muội muội Sử Khinh Hân, kêu Sử Khinh Vân. Vị hiệp khí kia kêu Chương Hồng, tự xưng tiểu dân bình thường, không có gia sự gì để nói, bị Sử Khinh Vân vạch trần ở nàng ở trên giang hồ có chút danh tiếng, tự xưng “Hồng tiền tử”.

“Kia cái xưng hô chó má gì.” Chương Hồng làm cái biểu tình ghê tởm, giơ thái đao trong tay làm bộ muốn truy khám Sử Khinh Hân họa từ miệng mà ra, bị Điều Ái cười lớn giữ chặt. Điều Ái thấy Thư Khinh Thủy tiến vào, chạy tới, cười ngả vào trong lòng hấn. Thư Khinh Thủy đem nàng đỡ lấy. “Bọn họ, bọn họ rất hảo ngoạn.” Điều Ái ôm bụng cười đến không thở nổi. Tư Mã Thiếu Nghê vào vừa nhìn thấy một màn này, Thư Khinh Thủy vẫn lạnh lùng thân nhiên có chút buồn cười muốn ôm Điều Ái cười té trên mặt đất, trong ánh mắt lộ vẻ ôn nhu... Hấn nguyên vốn có chút hoài nghi thân phận “vợ chồng” hai người này, lúc này lại nghi hoặc.

Mọi người nấu cơm chỉ do hồ nháo, nhưng dù sao có đầu bếp Điều Ái, cũng làm ra một chút đồ ăn phong phú. Vài người nhất kiến như cố, cũng quên chính mình lạc đường, bắt đầu thương lượng ngày mai đi nơi nào du ngoạn. Điều Ái vỗ ngực cam đoan mình biết rõ phong cảnh thắng địa mười dặm chung quanh, ngày mai sẽ làm người dẫn đường. Cơm nước xong, Điều Ái cũng không ủy khuất chính mình bần hê hê, tốt xấu rửa mặt rửa tay. Khinh Hân ở một bên “chặc chặc”, Tiểu Vân thật tình tán thưởng: “Nguyên lai người trông dễ nhìn như vậy.” Nàng nhìn lên Tư Mã, liếc mắt một cái, lại cúi đầu. Điều Ái hiểu rõ, buồn cười, chỉ chỉ sự phụ nàng bên kia thấp giọng nói: “Ta đã có một cái dễ nhìn, người sợ cái gì.” Tiểu Vân đỏ mặt lợi hại hơn, trộm nhìn thoáng qua Thư Khinh Thủy, nghi hoặc câu “rất tốt” của Điều Ái: “Hấn thật là người... cảm giác... cảm giác...” Nàng ngưng ngừng nói thẳng có chút già, trong mắt cô nương như nàng, chỉ có thiếu gia công tử tuổi tương đương mới đem phương tâm phó thác cho, mà nam tử trưởng thành lại phong thần tuấn kiệt lại tài hoa hơn người lại độc nhất vô nhị cũng chỉ trưởng bối mà thôi, không phải người cùng thế giới. Tuy rằng nàng cũng biết nhà giàu người nghèo các loại nguyên nhân, như tiền tài xuất thân quyền vị, lão phu thiếu thê theo không phải là ít, cũng tổng vì Điều Ái bi thương. Điều Ái không biết được tâm tư của Tiểu Vân lúc ấy, giống như Tiểu Vân không thể lý giải câu “rất tốt” kia của nàng, nàng cũng hoàn toàn không thể lý giải sự phụ trong mắt người khác “không tốt”. Hết thấy đều nhập vào trong mắt Thư Khinh Thủy, hấn võ công cao, nhãn lực nhân lực người thường phi thường không thể sánh bằng, cho nên mặc dù xa xa ngồi, cùng mọi người nói chuyện không hề quan hệ, nhưng mỗi tiếng nói cử động đều lọt vào trong tai mắt hấn, mà hấn kinh nghiệm quan trường, không thể lường trước lòng người, tâm tư tiểu cô nương kia, sao thoát được ánh mắt của hấn.

Bên kia Điều Ái đã tự thuật cho bọn họ nghe tình yêu truyền thuyết kinh thiên địa quỷ thần khiếp của hai người. Nàng thần bí bí, nơi có một thư sinh lạc đường trên sườn núi, được thợ săn cứu giúp, thư sinh cảm ơn, vài năm sau trở lại thăm, thì người thợ săn bệnh tình nguy kịch, đem ấu nữ phó thác cho thư sinh, thư sinh lúc ấy vốn đã làm quan, rất nhiều quan lớn hiển quý có ý chiều lòng hấn làm rể, rất nhiều tiểu thư đối với hấn phương tâm ám hứa, nhưng vì thành toàn tâm nguyện của người thợ săn, tình nguyện buông tha công danh, chống đẩy hôn sự, cứ như thế cùng ấu nữ ăn cơm, đem Tiểu Vân cảm động rồi tỉnh rồi mù. Chương Hồng tình táo hơn, hỏi Tư Mã Thiếu Nghê có hay không nghe phong thanh việc này. Bọn họ vài người này, hoặc là trong nhà làm thương nhân, hoặc là võ lâm thế gia, chỉ có trong nhà Tư Mã tuyệt đối quan trường, nếu thực sự có thư sinh như vậy có rất nhiều quan lớn hiển quý thương thức, cũng phải làm một sự kiện oanh động. Tư Mã Thiếu Nghê nói phải cũng không tốt, nói không phải cũng không được, đành phải mơ hồ nói “có thể có hoặc không”, sau đó từ chối lúc ấy chính mình còn nhỏ, thật sự không thể nhớ.

Căn phòng nhỏ, nhiều người không thể ngủ cùng nhau được, nhóm thiếu gia công tử xung phong ra ngoài canh gác, ngủ ngoài trời, đem căn phòng cùng chiếc giường nhỏ lưu cho ba cô nương. Thư Khinh Thủy đương nhiên cũng không lưu lại trong phòng, chỉ tìm một nhánh cây to, phiêu phiêu bay lên. Mã Lực đi thu thập củi, vừa vận thấy một màn, củi thật vất vả tìm đều rơi hết, Thư Khinh Thủy vốn cũng không cố ý ty bọn họ, chỉ thân nhiên liếc mắt hấn mọi cái rồi không để ý tới. Mã Lực trở về kể tai Sử Khinh Hân nói nhỏ, Sử Khinh Hân cười ha ha không có khả năng, sau đó ồn ào với Chương Hồng đến giúp bọn hấn nhóm lửa: “Tiểu tử này thế nhưng Điều Ái nói thư sinh trọng phu nói là võ lâm cao thủ.”

Chương Hồng cũng nhủ mảy nói: “Không có khả năng, người luyện võ có hô hấp đặc thù, người nọ thực có võ chúng ta không có khả năng không biết không thấy.”

“Cách hô hấp?” Sử Khinh Hân ngạc nhiên nói “Ta như thế nào có cảm giác không được chúng ta cùng những người khác có gì khác nhau.”

Chương Hồng liếc trắng mắt: “Người thực làm Sử bá bá mất mặt, kêu người luyện công lại không luyện tốt. Giống Điều Ái, rõ ràng là có tập võ, bắt quá không nói chính xác cha nàng là lãnh người đời trong võ lâm, dạy nàng một ít tâm pháp quyền cước không không phải không thể. Xem nàng hào phóng nhiệt tình cũng không giống người xấu.” Lại hấn huyền vài câu, đề tài liền bị quên đi, cũng không có ai để ý.

Điều Ái cũng nhảy lên một nhánh cây, nhánh cây rung rung, Thư Khinh Thủy giúp đỡ nàng chút, giúp nàng ổn ổn. “Sao ngươi lại tới đây?”

Điều Ái ngọt ngào cười lấy lòng: “Không thấy sư phụ, lại đây tìm.”

Thư Khinh Thủy ôn hòa cười yếu ớt, sờ sờ đầu nàng: “Hôm nay vui vẻ?”

“Ân, vui vẻ, nguyên lai công tử cùng tiểu thư thế gia tất cả cũng không phải đều là Cung thiếu gia cái loại hỗn đản.” Điều Ái kéo cánh tay sư phụ, ôm tới cọt cọt. Thư Khinh Thủy ánh mắt có chút xa: “Là ta sơ sót, sớm nên làm cho ngươi tiếp xúc nhiều người cùng lứa hơn, cũng không để ngươi bình thường nhàm chán như vậy.”

Gió đêm mon mon, nhánh cây nhẹ nhàng chớp lên, hứa là lúc trước luôn vui vẻ, Điều Ái dựa vào sư phụ có chút không tiện. “Sư phụ, ta nghĩ muốn ngủ.” Nàng mồn miệng không rõ ngáp một cái. Thư Khinh Thủy ngăn đón nàng, đảm bảo nàng sẽ không ngã xuống, mềm nhẹ vuốt mắt nàng, nói: “Ngủ đi.” Điều Ái an tâm để ý thức mình lâm vào hắc ám. Hồi lâu sau, một câu nói mang theo hơi hơi chua sót, hòa vào không trung: “Ngươi quá mức ý lại ta, không phải chuyện tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Khinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Không phải nữ thợ săn

Ngày thứ hai, vầng mặt trời hơi lộ ra, Điều Ái lười xoay thất lưng vừa thân đến một nửa, mới ý thức được dưới thân không đúng, hai chân như thế nào lại lắc lắc, bị người thờ dài đỡ lấy. Nàng quay đầu nhìn chăm chăm sư phụ một lúc lâu, mới mơ mơ màng màng nhớ tới mình hôm qua ở trên cây thấy có chút không tiện, liền ngủ trong chốc lát, không ngờ... liền ngủ đến buổi sáng hôm sau! Điều Ái xấu hổ ôm mặt: “Sư phụ, như thế nào không gọi ta dậy?” Thư Khinh Thủy liếc mắt một cái: “Nhìn ngươi ngủ ngon, không nhẫn tâm gọi.” Nhảy, mang nàng xuống dưới. Điều Ái rơi xuống, lôi kéo sư phụ ngồi xuống một tảng đá, vừa đầm lưng vừa bóp vai “Sư phụ lần sau đánh thức ta, một người một đêm không ngủ...” Thư Khinh Thủy kéo tay nàng, đem nàng kéo đến phía trước, lặng lẽ nhìn, không động tác. Cái loại ánh mắt bình thân vô ba, tựa hồ cái gì đều không có, như một mảng không. Bởi vì không quá mức hoàn toàn, lại giống như trời xanh nắng ấm, như có cái gì đó che bầu trời xanh kia, sẽ theo lỗ hổng mà trút xuống. Điều Ái nhất thời không biết vì sao trong ngực chợt nảy lên, có chút không tự nhiên, chợt nghe Thư Khinh Thủy nói: “Canh giờ cũng không sai biệt lắm, gọi bọn họ dậy, xuất hành đi.”

Khi Điều Ái đi gọi bọn họ, quả nhiên, một đám còn đang ngủ ngon. Vì thế lại một phen ép buộc. Hai vị thiếu gia đánh chết không theo, bị Điều Ái hung hăng một cước đạp vào mông. Mã Lực lúc mông bị đá giật mình, xoa mông, yên lặng đứng dậy, một dạng du hồn hướng Tư Mã bên kia gọi. Mà Sư Khinh Hân hét thảm một tiếng, sợ tới mức hai cô nương trong phòng đột nhiên thanh tỉnh.

“Loảng xoảng” cửa liếp hộ ốc cơ hồ bị phá khai, Chương Hồng lao tới cảm kiểm quát hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Điều Ái ngượng ngùng cười cười. Sư Khinh Hân run run chỉ vào Điều Ái nói nàng mưu sát, kêu Chương Hồng vì hân báo thù. Chương Hồng nhất thời không nói, chưa kịp trốn tránh, thiếu chút nữa bị Khinh Hân đẩy còi lờng bé, trong lúc nguy cấp theo bản năng bay lên một cước, đem người thật lớn đá bay.

“Ngươi ngủ hồ đồ đi.” Chương Hồng trên mặt có chút đồ ùng, không biết xấu hổ hay là tức giận. Điều Ái cười nhạo nói: “Ta chính là nhìn hân ngủ hồ đồ, mới tốt tâm đá hân lên.” Sư khinh Hân lồm cồm bò trên mặt đất, cắn môi, bắt tay chia chỉ cái này cái kia: “Ngươi, các ngươi... độc nhất phụ nhân tâm (độc nhất lòng dạ đàn bà).” Chương Hồng làm bộ muốn đá, Tiểu Vân phía sau mơ mơ màng màng dụi mắt đi ra. Tiểu Vân thấy Điều Ái, nghi hoặc nói: “Điều Ái, người trở về ngủ lúc nào?” Điều Ái chỉ cười gượng hai tiếng ửng phỏ, lại bị Chương Hồng vô tình bóc trần: “Nàng hôm qua căn bản không trở về ngủ.” Tiểu Vân: “Ồi chao?” Thanh, mặt đỏ hồng, cái gì cũng không hỏi lại, đại thể chỉ cảm thấy Điều Ái bọn họ thật sự phân ngoại thân thiết. Vài người trừ bỏ Tư Mã Thiếu Nghê cùng Chương Hồng tinh thần tỉnh táo, đều một đám ngáp mấy ngày liền, mê đến không chịu nổi.

Điều Ái bèn lấy lý do trời sáng sớm chim chóc bắt sâu hồng liên tục, xoay người đi rửa mặt chải đầu thanh tỉnh. Về sau quen thuộc, Điều Ái cũng không ra về thô bị, dọc theo đường đi nam thiên địa bắc, đến hồ thiên hải khẩu, ngay cả Mã Lực cũng Khinh Hân đều kinh tán kiến thức Điều Ái, đặc biệt quan trường kinh thành, dường như so với Tư Mã còn quen hơn. Chương Hồng nhện không được hỏi: “Ngươi căn bản không phải nữ nhi thợ săn đi.” Điều Ái sờ mặt, cười đáp: “Ngày từ đầu không biết trong phòng là loại người nào, cười nói đùa.”

Tiểu Vân không thuận theo: “Kia... cái thư sinh báo ân chuyện xưa cũng là gạt ta?” Nói xong liền giả bộ muốn đánh nàng. Từ xưa đến nay, truyền thuyết tình yêu cảm động lòng người tổng bị người đồn rất tin, huống chi Tiểu Vân cô gái hoài xuân này. Lúc ấy nàng cũng thật tin lý do thoái thác kia của Điều Ái, cũng vì cảm động sâu sắc, nên đã kích cũng không nhỏ, con thỏ nóng nảy còn muốn cắn người, Tiểu Vân bình thường văn văn lặng lẽ ôn nhu nhược nhược nhất nữ hài tử, nghĩ đến nàng từ trước cũng không biết chính mình sẽ diễn thành dạng này.

Điều Ái một bên xin khoan dung một bên hướng phía sau Chương Hồng trốn, Chương Hồng bước tránh ra, hừ lạnh nói: “Ngươi lừa chúng ta thật thảm.” Điều Ái vừa chạy vừa cười, nói đứt quãng: “Hồng... Hồng tỷ tỷ, của ta hảo tỷ tỷ, a! Ngươi không cần thấy chết mà không cứu a.”

Chương Hồng “Hừ” một tiếng, thoáng nhìn Tư Mã Thiệu Nghệ trầm mặc bên đường, hừ lạnh hơn nói “Ta nói Tư Mã đại thiếu gia của chúng ta hôm nay như thế nào tự dung không nói, nghĩ đến người cũng đã sớm biết.” Tư Mã Thiệu Nghệ xấu hổ cười, há miệng thở dốc cũng không biết giải thích thế nào.

Điều Ái không né tránh, ngược lại còn tiến tới, muốn ôm cổ Tiểu Vân, Tiểu Vân sợ tới mức hét lên một tiếng, thấp người lách mình tránh ra. Một đường cười cười nháo nháo, thẳng đến một con suối nhỏ. Sơn gian, kỳ thật cảnh cũng không đẹp, bọn họ đến nơi có một bích thủy thanh đàm, ba mặt vây quanh đều là hòn đá thiên nhiên, ước chừng độ cao một người, khe đá có một ý bụi cây thấp, thưa thớt, mặt đá đều bị rêu mọc bao trùm. Điều Ái vừa đến liền ngồi than ở bên suối, hướng Tiểu Vân xin tha: “Chúng ta đình chiến đi, ta ngồi yên cho người đánh.” Kỳ thật Tiểu Vân cũng mệt quá mức, lác lác lác liền hướng Điều Ái đánh tới. Trên mặt đá trơn, Điều Ái đang định cảnh báo cẩn thận dưới chân, Tiểu Vân liền trượt xuống, cả người hướng thẳng con suối ngã xuống. Điều Ái ôm nàng, hai người trên mặt đất lăn thành một đoàn, kinh hách vừa qua, cả hai nhìn nhau, cười một trận. Đối diện bọn họ, một dòng nước theo khe núi đổ thẳng xuống, không có gì ngăn cản, kinh hãi ào ạt, liền như vậy lẳng lẳng đổ xuống, dung nhập thanh bích đàm thủy, hết sức tinh xảo. Sáng sớm trong rừng đều có hương vị tươi mát, chim ca riu rít, không hề tranh cãi âm ỉ, thật không yên tĩnh. Hai người đều nằm trên mặt đất, nhìn tán cây che bầu trời. Tiểu Vân nhẹ nhàng hỏi: “Kia... người nọ cũng không phải ‘chủ nhà’ người?” Điều Ái cúi đầu cười, vài người khác nháy mắt đều chăm chú nhìn chăm chăm nàng, chờ đáp án. Tư Mã Thiệu Nghệ đột nhiên ý thức được dù sao cũng là gia sự của người khác, như thế bất quá, hình như không ổn, đem ánh mắt chuyển đến chỗ khác.

Chương Hồng liếc mắt nhìn hắn, lại “Hừ” tiếng khinh thường. Chỉ nghe Điều Ái nói: “Kia muốn xem như thế nào lý giải ý tứ ‘Chủ nhà’ “. Tiểu Vân xoay người, nhìn nàng: “Nói như thế nào?” Điều Ái nói: ” ‘Chủ nhà’ cũng là một ý tứ đứng đầu, ta nói chuyện xưa kia cũng không hẳn là nói đùa, tuy rằng khi đó ta còn quá nhỏ không nhớ lắm, nhưng nghe nói quả thật cha ta gần chết đem ta phó thác chiếu cố. Ở nhà theo cha, huynh trưởng như cha...”

Điều Ái thông thả nói: “Hắn với ta mà nói, như cha như huynh.” Ánh mắt có chút xa xôi, nàng cười nhẹ, nụ cười kia cũng đối với bất luận kẻ nào, chính là khi nhắc tới liền tự nhiên như vậy nở nụ cười: “Hắn là sư phụ ta.”

Tiểu Vân tức thì có chút cảm giác giật mình, lại cảm thấy có gì đó mãnh liệt mà chấn động, rung động — sinh từ gần bó, chính là như thế. Do đó đối với Điều Ái cùng sư phụ nàng có loại thân mật quá mức này, không thể sinh ra chút liên tưởng không tốt. Những người khác cũng không kém, Tư Mã Thiệu Nghệ trong nháy mắt chính mình cũng không biết vì sao lại có cảm tưởng nhẹ nhàng thở ra. Trong nháy mắt, mọi người lẳng lặng, không khí có chút trầm mặc không tự nhiên. Sử Kinh Hân quên câu dưới, cố tìm một tảng đá nằm úp sấp, thoải mái nói: “Nơi này quả thật là địa phương tốt, ta sao mệt nhọc.” Lập tức nhắm mắt, tính ngủ trôi qua. Mà Chương Hồng còn buồn bực hắn buổi sáng đường đột, vì thế nhìn hắn vô luận làm cái gì bên ngoài đều khó chịu, lạnh nhạt nói: “Lười giống trư.” Sử Kinh Hân nhảy dựng, chỉ vào chính mình kêu to: “Có trư suất như vậy sao? Có trư suất như vậy sao?” Vì thế lại một trận cười vang.

Điều Ái vụng trộm kéo Tiểu Vân qua một bên, nhẹ giọng cười trộm nói: “Ca ca người cùng Hồng tỷ tỷ giống như một đôi hoan hỉ oan gia?” Tiểu Vân giật mình, Hồng tỷ tỷ tính tình mạnh mẽ, có hiệp khí khác so với một cổ nam nhi, ca ca nhà mình mặc dù sinh ra trong võ lâm thế gia, có bảy tám phần không có chí tiến thủ, vì thế hai người này cãi nhau cực bình thường, nàng thực sự chưa bao giờ nghĩ tới phương diện này, nay bị Điều Ái nói như vậy, nàng xem Chương Hồng về mặt lãnh đạm lại không nên tới gần, huynh trưởng nhà mình lại quân quít lấy Chương Hồng không nên sửa miệng xưng suất, thật là có một chút hương vị hoan hỉ oan gia, vì thế thành thật gật gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Giống.” Chương Hồng quay đầu: “Hai người các ngươi, đừng cho là ta không nghe thấy!” Sử Kinh Hân trộm đi lên, tò mò hỏi: “Nghe được cái gì? Nghe được cái gì?” Bị Chương Hồng quát một cái xem thường, một tay đặt lên mặt, đẩy đi. Sử Kinh Hân đặt mông xuống trước tảng đá, kêu thảm một tiếng lại nhảy dựng lên, hét lớn: “Người mưu sát...” Điều Ái tiếp lời: “Chồng a ~” Sử Kinh Hân rung rung gật đầu nói: “Đúng đúng đúng, người mưu sát chồng!” Vừa thốt lên gặp Chương Hồng rút kiếm về mặt sát khí, liền tục xua tay nói: “Không đúng hay không, không phải mưu sát... không phải mưu sát... là ngộ sát” (chết cười cặp này)

Điều Ái trên mặt đất cười đến lăn lộn, ngay cả Tiểu Vân cũng không phúc hậu che miệng cười trộm. Còn lại hai người, Tư Mã nhẫn cười không dấu vết, Mã Lực về mặt không hiểu.

Ngày thứ hai, Điều Ái đưa bọn họ xuống núi, đưa bản đồ cho bọn họ dặn cẩn thận, ngàn đừng phạm phạm bảo đảm bảo đảm đoàn người sẽ không lạc đường, mới lưu luyến không rời cáo biệt. Tiểu Vân cùng nàng lại ôm, nước mắt trong suốt, làm hại Điều Ái thiếu chút nữa không đành lòng muốn đem Tiểu Vân cũng răn giữ lại. Vốn, bọn họ đi cùng nhau chuẩn bị đường tới Giang Châu Tư Mã quý phủ làm khách, mời Điều Ái cùng đi. Điều Ái quên đường dưới đây, thời gian không đủ, cho nên khéo léo từ chối.

“Kỳ thật người một người tiến đến liền xong, tính đường lần trước, ta ít nhất có thể đưa người đi tới nửa đường.” Điều Ái nhìn đám người bóng dáng xa dần, mỉm cười nói: “Bình thủy tương phùng như thế thật tốt, há nào không thuận theo duyên phận.” Nàng quay đầu nhìn sư phụ, “Bọn họ quả thực là một đám thú vị, cùng bọn họ ở chung ta thật sự vui mừng, nhưng loại vui vẻ kia nhưng không có sư phụ, vì thế vui cũng là mất mát.” Điều Ái nhún vai, tiêu sái buông tay, sau đó nhẹ nhàng tiến lên, như khi còn bé bình thường giữ chặt tay áo sư phụ, “Hôm nay không đi săn, không câu cá, giữa trưa muốn đổi bụng lâu.” Thư Kinh Thủy thấy cũng không cười, để mặc nàng kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Khinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Thân ảnh nhỏ nhỏ bị thanh niên nắm tay một đường dạo phố. Mặc dù đã xem rất nhiều thứ, nhưng hết thấy bên đường đối với nàng vẫn có lực hấp dẫn vô cùng. Đồ chơi làm bằng đường, mặt nạ, phi tiêu nhỏ, tảng đá lóe sáng, ngay cả cửa sổ thanh lâu khăn tay phiêu phiêu đều dẫn nàng nhìn quanh liên tục. “Sur phụ, sur phụ, vị tỷ tỷ kia hảo hảo xem.” Thân ảnh nhỏ nhỏ lôi kéo cổ tay áo sur phụ nàng, khiêu khiêu chỉ vào một cô gái đối với bọn họ nói cười yển yển mặt mày đưa tình. Thanh niên liếc liếc mắt một cái, “Ân” một tiếng có cũng được mà không có cũng không sao.

“Sur phụ, nàng tựa hồ nói chúng ta.” Thanh niên lúc này ngay cả liếc cũng lười không thèm liếc, thân nhiên nói: “Ngươi nghe lầm, chúng ta không biết nàng.” Thân ảnh nhỏ nhỏ nghiêng đầu nghĩ nghĩ, thấy cũng có lý, hướng vị tỷ tỷ ở cửa sổ kia cố gắng khoát tay áo, cao giọng thét lên: “Tỷ tỷ xinh đẹp, ngươi nhận sai người, chúng ta không biết.”

Cô gái bên cửa sổ che miệng cười duyên, cười đến run rẩy hết cả người, ngón tay buông lỏng, lớn mật đem khăn tay hướng hai người một lớn một nhỏ ném đi. Thanh niên mi hơi nhú, tay lôi kéo tiểu cô nương bên người, chiếc khăn tay dính hương son thân nhiên rơi trên đất.

“Sur phụ, khăn tay nàng rớt.”

“Ân, nàng không cần.”

“Nhưng tùy chỗ loạn là không tốt.”

“Ân, cho nên ngươi về sau không cần làm vậy.”

Như thế một lớn một nhỏ đối thoại, cách chiếc khăn tay càng lúc càng xa. Gió thổi, bụi đất cuốn chiếc khăn lăn vài vòng, sau lại bị bánh xe của tiểu thương nghiền áp mà qua. Lại một năm, Diêu Ái tám tuổi.

Thư Khinh Thủy khi đó ba mươi ba tuổi, từng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Từng là ý tứ chính là, hần tuổi đã không còn trẻ, hoặc không có hứa hẹn. Thư Khinh Thủy rõ ràng thuộc loại người trước. Hần quả thực đã từng là đối tượng các nhà tranh nhau mượn sức phụ tá, từng chiều hần làm con rể cung lại không ít. Vừa mới bắt đầu người ta tới cửa, hần cũng không từ chối, kêu Diêu Ái lại đây, tại bên người. Diêu Ái mở to mắt hỏi: “Sur phụ muốn tìm sur nương cho ta sao? Sur nương sẽ may quần áo cho ta sao? Sur nương sẽ buộc tóc cho ta sao? ...” Liên tục hơn mười câu hỏi, tộc trưởng đối phương nghe mờ hồi chầy rờn rờn, này cũng giống nữ nhi không sai biệt lắm? (thời xưa người ta hay gọi con trai là nhi tử, con gái là nữ nhi để gọi con cái trong nhà). Nữ nhi nhà mình mà gả lại đây, giống như Thư gia tái giá. Vì thế không ít người liền trông lớn đánh lui.

Đương nhiên cũng có những nhà nữ nhi trông mong muốn gả vào, cho dù là tái giá cũng cam tâm tình nguyện. Thư Khinh Thủy đều cả giận khách khí nói, chính mình thuở nhỏ cơ khổ, được sur môn thu lưu, thành thân đại sự, tự nhiên muốn sur phụ gật đầu đồng ý mới được. Lúc này đưa tới một phong thư cho hạ nhân, người đưa đi. Đối phương mười ngày sau đến hỏi, Thư Khinh Thủy lại nói, sur môn cách kinh thành đường xá xa xôi, thượng vô hồi âm (trước không có tin tức).

Đối phương nửa tháng sau lại đến, ở Thư phủ sẽ thấy lão phụ khóc suốt mướt hoặc người nhà hạ nhân, mà Thư Khinh Thủy trấn an người nhà nói, đã phái người truyền đi thăm dò. Hần gặp người tới, cười khổ xin lỗi, không nghĩ việc xảy ra như thế, thật sự là sứt đầu mẻ trán. Người tới thấy vậy, cũng chỉ có thể an ủi vài câu, không quấy rầy nhiều, liền cáo từ rời đi.

Một tháng sau, đối phương lại đến, Thư Khinh Thủy báo cho biết, người truyền tin trên đường quả thật xảy ra việc ngoài ý muốn, giờ đã bình an trở về, bị kinh hách, cho hần lĩnh bạc, ở nhà hảo hảo tu dưỡng. Vận khí “Hảo” trong lời nói, còn có thể thấy một tháng trước hạ nhân Thư phủ cung kính bốn phận cả người lấy lợi té khóc nhào vào, kể rằng chính mình làm mất thư tín, thỉnh cầu đại nhân thứ tội. Lúc này Thư Khinh Thủy thán một tiếng, nửa đường thất tín, cũng do thiên ý, chính mình cùng quý gia tiểu thư vô duyên vận vận. Vì thế hôn nhân cũng theo đó thất bại.

Cũng có người hoài nghi mỗi lần như thế đều đúng dịp, có thể hay không vì Thư Khinh Thủy từ chối hôn sự này mà bày ra bố cục. Nhưng tra xét kết quả, người truyền tin này quả thật đến nửa đường gặp chuyện ngoài ý muốn mà không thể đến (Thủy ca giờ trò *hắc hắc*), Thư Khinh Thủy không nói gì, cũng không những tay vào bất kì chuyện gì. Thư Khinh Thủy dù năng lực lớn đến đâu, cũng không có khả năng bố trí không dấu vết nhiều việc ngoài ý muốn như vậy. Vì thế lời đồn đãi hần mệnh phạm cô tình cũng dần dần truyền ra. Lại qua vài năm, từng người truyền tin đều được phát ngân phiếu, trong nhà giàu có thừa, tiền từ công tác phó dịch, mở tiểu điểm làm sinh ý. Vì thế Thư phủ hạ nhân ngày càng ít, phủ uyển cũng dần hoang phế, cây cỏ mọc tràn lan, giống như phế viên. Quan gia tiểu thư, ngẫu nhiên đi vào, không phải lần vấy bị cỏ bám phải, chính là trên đường bị cóc nhảy ra làm cho hoảng sợ thét chói tai. Hướng chi buổi tối gió thổi ảnh động, lại thêm đáng sợ. Phủ uyển như thế, tiến vào ở thật không biết là làm nữ chủ nhân hay là dã nhân. Vì thế, Thư Khinh Thủy tuổi ba mươi ba, từng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, lại đến nay chưa từng đón dâu. Làm người chính trực, cũng không có chuyện tình truyền ra. Cho nên kỳ tích đang ở địa vị cao, không theo đẳng phái nào, độc lập hướng đã. Diêu Ái sau lại hỏi tường đến việc lúc ấy, chính mình tuổi nhỏ từng ngây thơ hỏi sur phụ, có phải hay không tin đưa đến, chính mình sẽ có sur nương. Sur phụ nàng lúc ấy khẽ mình cười vuốt đầu mình, ôn thanh nói: “Đưa không đến, địa phương kia không cho phép người thường đi vào.”

Xuống núi ngày thứ ba, bọn họ ở một trấn nhỏ thuận tay cứu một nữ tử bị lừa bán. Khi đó nàng đang chạy trốn trên đường, sau có ác nhân đuổi bắt. Diêu Ái đem một nữ hai nam kia tất cả đều ngăn lại, không để ý tới nàng kia khóc kêu trời, kêu to cứu mạng, hỏi hai tráng hán kia: “Nàng trộm bạc?” Hai tráng hán kia xem bọn họ một thư sinh một nữ tử, ghé tòm nòi lên, nghe rằng cười nói: “Không có.” Trước mắt vị này vừa thấy chính là một màn chính nghĩa vượt trội, lại là cô gái không biết quá mức thiên chân, bọn họ ung ung chờ nàng hỏi nói ra cái gì xuẩn ngôn xuẩn ngữ. “Kia nàng phạm vào cái gì?” Hai tráng hán nghe rằng cười lợi hại hơn: “Không có.”

Diêu Ái thở dài: “Vây nhóm hai người các ngươi bắt nàng. . .”

“Đi bán a. Ta xem người mặt hàng càng đẹp, tiểu nha đầu người nếu muốn cứu nàng, không bằng bắt bản thân người thay nàng.” Nói xong, thân thủ định kéo Điều Ái xuống ngựa. “Ba” “Ba” hai tiếng, trán hán lập tức ngã. Điều Ái lại thở dài: “Như thế nào mỗi lần thoát nhìn đều thực sự giống ác nhân, một chút tâm ý đều không có, một ta còn sợ oan uổng người tốt.” Trối hai người kia, quăng lên ngựa của mình, chính mình nâng nàng kia dậy, kéo ngựa đi. Thư Kinh Thủy cũng xuống ngựa, đi theo sau các nàng. Điều Ái đem trắng hán hướng nha môn phụ cận, thuận tiện đem nàng kia trở về nhà. Lão phụ nữ từ cảm động đến rơi nước mắt, thẳng quỳ gối trước mặt bọn họ, dập đầu nói lời cảm tạ, lại đem nữ nhi kéo xuống quỳ trên mặt đất, cùng nhau tạ. Điều Ái sợ tới mức nhảy dựng, ngấm lại không đứng, vài bước đi lên vội vàng đem nữ tử cùng lão phụ nâng lên. Nhưng mà lời người này người kia quỳ, nhất thời luống cuống chân tay. Cuối cùng lão phụ kia hướng tới Thư Kinh Thủy nói, ân cứu mạng ân cao ngất, về sau tiểu nữ chính là người của ngài.

Lấy thân báo đáp a, kịch nam một đoạn lãng mạn, lúc này rốt cục cũng thật sự nhìn thấy. Điều Ái vùng trộm xem xét sư phụ, sắc mặt thần nhiên, thậm chí có chút giống như vô ý cười, nháy mắt nghĩ tới chính mình lúc còn nhỏ, sư phụ nhà mình cùng quan to hiền quý nói tu thư một phong kia cũng là về mặt này. Khi còn bé nhìn không có gì, hiện tại lại liên tưởng tới, nhưng lại ần ần có chút phát lạnh. Điều Ái vì không muốn tai họa lão phụ kia, vĩnh viễn không gặp được sư môn ngoài ý muốn, xua tay nói: “Đại gia hồ đồ, ta là cô nương gia, như thế nào hảo thú nữ nhi người.” Lão phụ kia rõ ràng ngẩn ngơ, quay đầu nhìn về phía nữ nhi. Nàng kia nghe được phụ thân mình muốn đem bản thân ra “Lấy thân báo đáp” vốn về mặt đã đồ bùng, xem Thư Kinh Thủy vẫn chất mộc mạc tuân thủ lịch sự, lúc trước kinh hách không chú ý, hiện tại thấy thật sự tâm động không thôi. Nghe vậy, hơi hơi quần quai, may mà cũng không nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, thành thật nói: “Là vị tiểu thư này đã ra tay cứu con.” Sợ lão phụ việc gì còn muốn làm ai đó gãy giữa, bổ sung thêm “Mặc kệ chuyện vị tiên sinh kia.”

“Phốc xích” một tiếng, Điều Ái nhìn không được cười ra tiếng, tuy rằng lời nói là sự thật, hiện tại có chút không thích hợp không được tự nhiên. Lão phụ kia xấu đỏ “Ha ha” hai tiếng, “Lấy nữ báo đáp” việc như vậy từ bỏ. Sau đó cứng rắn lưu hai người lại dùng bữa cơm, chủ ý muốn khoe nữ nhi của mình, Thư Kinh Thủy một mực làm như không nghe thấy, không nói gì.

Theo nhà cô nương kia đi ra, tịch dương đã gần đến ánh chiều tà, ở phía chân trời chỉ lưu chút ánh hồng. Điều Ái xoay người ngồi trên lưng ngựa, dựa lưng vào, Thư Kinh Thủy nhìn nàng cười hi hi trên ngựa “Sư phụ, sư phụ, người còn nhớ hay không, chúng ta một lần đi dạo phố, chúng ta bỏ mặc vị tỷ tỷ kia ở cửa sổ Lạc Hoa lâu?” Thư Kinh Thủy không gạt cũng không lắc, chỉ lẳng lặng chờ câu dưới của nàng. “Nàng kêu Xuân Hoa nga. Chiếc khăn kia nghe nói sau lại bị chính nàng xuống lầu lấy về, nhưng bị bánh xe nghiền, có tẩy thế nào cũng không sạch sẽ. Vì thế nàng liền rõ ràng như vậy, đem vết bánh xe kia thêu lên. Nói là dùng để bảo cho bản thân, không cần tự cao tự đại, nam nhân luôn luôn không hiểu phong tình.” Bản thân Điều Ái cười đến sung sướng, cũng không kể về mặt lạnh lùng thần nhiên của sư phụ. Nàng nghĩ sư phụ sẽ không phát biểu ý kiến, đã thấy Thư Kinh Thủy thần nhiên nói: “Nam nhân khó hiểu phong tình, chỉ vì nàng phong tình không đủ, nàng tự biết không nên tự cao tự đại, lại còn nghĩ như thế, nghĩ đến thái độ ăn năn chẳng qua là làm bộ thôi.”

Điều Ái vỗ tay cười nói: “Bác hảo, chờ hồi kinh, ta liền đem lời này nguyên dạng hoàn trả Tiểu Xuân, xem nàng có thể hay không tức giận đem chiếc khăn ‘Giã bộ’ đem xé rách.” Thư Kinh Thủy từ chối cho ý kiến, hần mặc kệ Điều Ái kết giao bằng hữu gì, bất kể nàng là Xuân Hoa hay Hạ Hoa, là thanh lâu kỹ danh hay quan gia tiểu thư, nếu Điều Ái có thể nhận thức làm bạn, luôn luôn là người có chỗ độc đáo. Phía chân trời ánh chiều tà đã gần tắt. Hai người hai ngựa, chậm rì rì trên đường hồi kinh.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tự lực cánh sinh

“Người nói, Thư Kinh Thủy người này...?” “Người này rất chính trực, không sợ mượn sức. Hần một mình, tuy cậy là cận thân hoàng đế, nhưng không tham ô, không có tin đồn xấu, có thể ở trong triều cùng bao nhiêu ác giao, cũng coi như người tài ba.”

“Chắc chắn, lần trước hần trở mặt Cung Quý Trọng, nghe đồn một hồi hình thẩm, Cung Quý Trọng kia phản đối hay mang ơn?”

“Thuộc hạ chưa gặp trảng hình thẩm kia, nhưng mấy ngày trước ngẫu thấy hần, nói chuyện này, hần liền nói hồ thẹn, nếu không khẳng định sẽ nhiều lời.”

Người nọ trầm ngâm: “Hần tạm thời cách chức còn hai tháng?” Bên dưới người nọ đá một cước, người bên dưới dập đầu nói: “Thư đại nhân đã trên đường hồi kinh, hai ngày trước đến địa phận cai quản của ta, ra roi thúc ngựa, trong hai ngày có thể tiến nội thành.” Người bên dưới vái chào lại nói: “Theo tất, hoàng đế hồi cung sau từng mặt triệu Lý Hựu Đa, Lý Hựu Đa trong cung đi ra sau lại thẳng đến Thư phủ, Hoàng công công đoán, chắc là Hoàng thượng hồi, sửa thành Kinh Thư Thủy tạm thời cách chức chỉ kỳ.”

“Vậy ngăn cản hần lại.” Vị phía trên phát áo, làm cái “Đi” thủ thế. Người nọ bên dưới thấy người bên cạnh lâu chưa có động tác, vừa ngoan ngoan đập một cước: “Thất thần làm cái gì, đại nhân lên tiếng, còn không mau đi, thừa dịp bọn hần còn chưa ra hạt cảnh của người, chặn đứng chúng.” Nguyên bản người đang nấp té ra cửa. Hần ở ngoài cửa run run, thật vất vả mới ngừng, nín thở nghe lên lời nói phía bên trong. Nguyên bản âm thanh nhỏ dần, lại cách phiên môn, hần thực sự nghe không rõ, chỉ mơ hồ nghe được “Không tán thưởng”, “Hiềm khích”, “Ly gián”.

Phòng trong truyền đến tiếng bước chân, càng ngày càng gần. Hần lại run lên, kinh hoảng hết sức, lăn một vòng, chạy thật xa một đoạn, đầu đụng phải cột đá, trước mắt một màn tối đen choáng váng, một cổ ôn nhu giữa trán chảy xuống dưới. Cửa “chỉ nha” bị đẩy ra, lộ một đôi giày đen, một chút xích

huyền bào giắc (áo màu đỏ pha đen). Người nọ xuất môn, người kia sớm đã “Lăn” còn nằm cách đó không xa, nhũn mày đi qua, nói: “Người như thế nào còn tại nơi này?” “Ta lăn, lăn.” Hắn bật tay giữa trán, gầy dựa đứng lên, về mặt cầu xin nói “Ta đi đầu đừng phải.” Người nọ thấy dạng ngu ngốc, cười mắng hai tiếng, lướt qua người hắn đi.

Thư Khinh Thủy cách ngày phục chức còn bảy ngày, bọn họ một hàng hai người chậm rì rì nắm ngựa đi vào Nam Dương. Nam Dương là quận huyện đứng đầu Nam thành, đều phù chỗ, Nam thành cùng kinh thành giáp nhau, đã gần đến kinh dao (chỗ giao nhau). Điều Ái có chút mất mát, không, phải nói phi thường mất mát. Tuy rằng hồi kinh cũng không phải cùng sư phụ chia lìa, sau đó tưởng hồi kinh đến như vậy, lại không thể ngăn chặn mất mát. Nàng từ nhỏ công khóa đều là sư phụ dạy, cũng không đến trường, thỉnh qua tiên sinh. Chưa từng giống tiểu hài tử khác, bị tiên sinh cầm thước rung đùi đốc ý buộc lưng vắn, tâm tư lại bay ra ngoài cửa sổ, ngóng trông tan học để còn đi chơi. Đối nàng mà nói, chỉ có sư phụ rảnh bồi nàng, mà sư phụ không rảnh bồi nàng có hai tình trạng. Mà khi sư phụ có rảnh bồi nàng, dạy thi thư vẫn là dạy câu cá. Giảng văn vẫn là giảng thần thoại truyền thuyết, nàng cho là không có gì khác nhau. Cho nên chưa bao giờ từng khóa tra tấn tóm tắt tự nhiên không thể giống người khác khát vọng ngày nghỉ. Điều Ái cũng tự nhiên không rõ loại mất mát đối với “ngày nghỉ” sắp chấm dứt buồn bã. Khi người lưu luyến, tổng muốn gầy dựa một chút, bắt lấy một chút cái đuôi của loại cảm giác này cũng là tốt. Vì thế Điều Ái trong đầu liền toát ra một ý niệm như vậy. Nàng trông mắt vừa chuyển, cười hi hi nói: “Sư phụ a, dù sao còn có ngày, không bằng chúng ta trụ ba ngày, coi như thân không tiền đến chỗ này, tính định cư như vậy, xem có thể hay không an cư được.”

Thư Khinh Thủy thần nhiên lên tiếng xem như đáp ứng, cười yếu ớt nói: “Từ giờ trở đi trong lời nói, chúng ta ‘Thân là tiền’, xem cơm trưa có roi xuống không.” Điều Ái cắn cắn môi, nàng chỉ lâm thời toát ra ý niệm này trong đầu, cũng không thâm tưởng, nhưng tính tình nàng tố quật (cứng cỏi, ương ngạnh, ta để nguyên hay hơn), nếu nói ra miệng, muốn nàng ngay từ đầu liền xấu lắm thỏa hiệp, cũng là không chịu, vì thế bắt đầu khổ tâm nghĩ đến trước biện pháp.

Bình thường trong kịch, bọn họ giống loại “Văn nhược” bộ dáng... và thêm may nàng giống nhau không hội, Điều Ái đem chủ ý hướng tới sư phụ: “Sư phụ biết cầm kỳ thi họa?” Thư Khinh Thủy liếc nàng một cái: “Ta sẽ không cầm, không thể làm xiếc, kỳ lực thường thường, không thể đánh cờ lừa tiền, mà ‘thư’ của ta người cũng gặp qua...” Điều Ái gật gật đầu, thư pháp sư phụ nàng thật là tuyệt nhất, thâm rỗng bay phượng múa tinh tú. Nghe nói từng gặp một đại sư thư pháp đã ẩn lui xem qua, kinh diễm không thôi, nói có uẩn khí trong đó, long du xà đi, như có linh yên. Mà một người khác đến Thư phủ, nhìn lại lắc đầu nói: Tự uẩn kiếm ý, mang sát, không rõ. Cũng không chờ sư phụ hồi phủ, liền rời đi. Nàng tưởng mặc kệ như thế nào, “Thư” sư phụ tóm lại hẳn xem như tinh diệu, nhưng mà loại “tinh diệu” người phi thường có thể lý giải, mỗi lần sư phụ viết thư làm cho người không ngừng kêu khổ, làm cho nàng sau lại tổng sao chép lại một phần đưa ra ngoài. Liền ngay cả tấu chương cũng một ngày cuồng thảo trình lên, nàng đều vì vị hoàng đế xem tấu chương cảm thấy đáng thương.

Người thường không nhìn được tên Khinh Thư Thủy, này chờ chữ như gà bới cuồng thảo bình thường không định người thường thức, không người thường thức thì bán cho ai. Nếu mượn tên quan trường Thư Khinh Thủy, hạng người nịnh nọt nịnh hót có thể có, nhưng lại mất ý ban đầu. Vì thế đường này liền chặt đứt. Thư Khinh Thủy lại nói: “Người có thể thấy ta từng họa qua?”

Điều Ái xấu hổ. Chính nàng cũng thử qua một lần, nàng đánh đàn, chưa tới độ tinh diệu, tuy nói đi câu lan kỹ viện đàn tiêu khúc miễn cưỡng được, nhưng... nàng nếu thực sự dám làm thế, Điều Ái trộm xem xét mặt sư phụ, tổng cảm thấy sẽ phát sinh chuyện đáng sợ. Nàng đánh cờ càng kém, bỏ qua. Thư của nàng thật ra đoan đoan chính chính quy củ, nhưng loại này tự nhiên không có giá trị thường thức, bang nhân viết thư vẫn còn đây, nhưng không phải có ngày có người muốn viết thư, thực dễ dàng đối chết... Mà họa, cũng chỉ miễn cưỡng loạn đồ vài nét bút... Xem ra chiêu số “Văn nhược phong nhã” kiếm tiền thực không thông, Điều Ái bắt đầu tự hỏi “Không võ hữu lực” biện pháp kiếm tiền. Nàng do do dự dự nói: “Chẳng lẽ lại đùa giỡn đao thương bên đường làm xiếc?”

“Không thấy rõ.”

“Cái gì?”

Sau đó nàng xem sư phụ về mặt lạnh nhạt nói: “Bọn họ không thấy rõ.” Điều Ái im lặng, quả thật, sư phụ nàng một thân võ nghệ, đánh nhau, nàng cũng không thấy rõ, huống chi dân chúng không võ công. Mũi chân nàng cọ cọ về lên đất: “Ta nói là ta đùa giỡn.” Lúc này ngựa nàng nắm dậm chân một cái, hơi thở thổi lên đầu nàng, chân bắt an cọ cọ, nhìn xung quanh tìm cỏ khô. Thư Khinh Thủy nở nụ cười, cũng không biết hẳn cười Điều Ái hay cười ngựa.

Điều Ái thờ dãi: “Ài, chúng ta ở trên núi sẽ không đói chết, như thế nào đến thị trấn lại không có sinh kế đâu? Không bằng như cũ ở trên núi câu cá ăn.” Điều Ái ánh mắt đột nhiên sáng lên: “Không bằng ta nhận lời mời làm nữ đầu bếp thử xem.”

Nam Dương ngoại ô, hai con ngựa sung sướng nhai cỏ, Điều Ái hưng tợn nướng cá. “Nói cái gì tiểu cô nương đừng tới quấy rối. Rất nhiều người tuổi như ta còn không sớm đi làm việc sao? Còn có nhiều người đều thành thân lập gia đình, nhờ cái gì mà nhỏ!” Nàng nướng xong một mặt, lại phẫn hận đem cá lật lại. Thư Khinh Thủy cười nói: “Giống loại rượu lâu năm, đầu bếp cam kết đều phải giăng danh tiếng tự lịch, xuất ra cũng là bán cần nhắc, hảo lãm sinh ý.” Điều Ái đối với trù nghệ (tài nấu ăn) tự tin tràn đầy, nhưng giờ phút này tuy không phục nhưng cũng biết thương gia làm như thế xác thực cũng có đề ý: “Có thể là bọn hắn ngay cả phụ bếp cũng không dung ta.”

“Nam Dương cũng coi như phú huyện, loại phụ bếp tiền công hậu đãi, người cầu chức giả, tự nhiên cũng không thiếu người. Giống như quan trường, công việc béo bở nhân nhả, có vào không thiếu, nếu không dựa vào người, toàn bằng vận khí.” Điều Ái đem cá nướng tốt đưa cho sư phụ, bắt đầu nói tiếp “Cho nên ngày đó, ta xem Cung đại nhân tự thỉnh tạm thời cách chức nửa năm, thật sự mặt xanh xao.” Thư Khinh Thủy nở nụ cười, Điều Ái không nghe hẳn nói rốt cuộc là “Ăn” hay là “Hừ”.

“Sư phụ, kia vì sao ta xem người tạm thời cách chức lại thực sự bộ dáng vui vẻ.”

“Ta không sao cả nhân phú ở nhà, hay là muốn chức trong người, hưởng chi...” Điều Ái chỉ nghe nửa câu đầu, kêu lên: “Ai nha, kia bắt thành, phải nhanh tìm được biện pháp kiếm tiền, nếu không sư phụ thực nhân, đồ nhi vô lực phụng dưỡng, chẳng phải dọa người.” Điều Ái đem cá của mình lật qua một mặt: “Không bằng bán cá nướng tốt lắm, không biết hương vị sơn dã này có thể hay không có người thưởng thức.”

Thư Khinh Thủy mỉm cười yên lặng cầm cá nướng, biết đồ nhi vì tương lai sinh kế buồn rầu đi. Còn có thành thân lập gia đình, nhỏ cái gì nhỏ... Hắn mâu trung ý cười thu liễm, một mảnh vô ba bình tĩnh: Tiểu cô nương năm đó đã không còn nhỏ...

“Đại nhân, đại nhân, ngài làm sao vậy?” Một quân sự cùng người phía sau đi theo một quan viên thanh niên, quan viên một tay phủ ngạch, một bên hướng tới chuồng ngựa, còn có máu theo vết thương chảy ra. “Đại nhân, ngài ít nhất đem miếng vết thương để ý một chút.” Quân sự cấp hạ nhân cái ánh mắt, hạ nhân giật mình, đi kêu đại phu. Quân sự có chút không rõ, không phải nói đi gặp quý nhân sao? Như thế nào một thân bị thương trở về.

“Không còn kịp rồi.” Quan viên thanh niên về mặt có chút mờ mịt, mắt nhắm lại, lấy lại bình tĩnh, hắn lôi ra một con ngựa, xoay người nhảy lên, thế nhưng không tốt nhất. “Quên đi,” hắn cười khổ, “Vốn là...” Quân sự một câu cũng không nghe rõ, bất quá gấp chủ từ nhà mình giờ phút này lại không vội, đem hắn khuyên ngồi lại một bên. Một lát sau thấy hạ nhân lúc trước mang theo đại phu vội vàng tới. Đại phu xử lý khoảng cách miếng vết thương, quân sự nhìn không được hỏi: “Đại nhân, thương này là...?”

Thanh niên mặt mày tùy ý đáp: “Ta không cần thận trọng thương chính mình. Chuẩn bị ngựa đi, chúng ta lập tức hồi Nam Dương.” Quân sự tổng lại có ngàn vạn nghi ngờ, cũng biết hôm nay hỏi cũng không được gì. Đã biết chủ từ vốn là người vô tâm vô phế, khi nào trở nên kỳ quái như thế? Hắn nghĩ nghĩ, không thể giải, đành phải ứng đến: “Là.”

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cá nướng đường

Hôm qua Điều Ái bị thịt khâu phục, cuối cùng cam chịu đem củi nướng cá đến thành, thét to bán cá nướng. Dẫn tới tiểu thương chung quanh người đi đường liên tục ghé mắt. Thư Khinh Thủy về mặt thần nhiên, đứng sau Điều Ái, ngẫu nhiên tiếp nhận cá Điều Ái đưa, làm điểm tâm ăn. Điều Ái tới tâm đắc cá nướng và canh cá của mình, bởi vì không cần nhiều gia vị, chỉ thêm muối có thể làm ra được món ngon, xuất môn bên ngoài cùng Thư phủ loại “Vùng hoang vu” thì thập phần phương tiện. Nếu thêm chút muối tiêu, vậy tốt hơn. Bất quá bởi vì khả năng quây hàng của nàng quá mức khí phách lộ ra ngoài, hoặc vì thời tiết nóng bức, người đi đường chỉ ghé mắt, không có ý đồ tiếp cận. Sau có mấy người vội vã đi tới đây, đồng phục quan nha, hỗn hển, một cước đem đồng lửa cấp đập, đem Điều Ái quở trách một chút, thiếu chút nữa bởi vì tội “Bên đường phóng hỏa” bắt Điều Ái về nha môn. Vừa đến thời điểm này, Điều Ái “giáo dục” từ nhỏ liền phát huy tác dụng thật lớn. Thư Khinh Thủy không chút nào khăn trương nhìn Điều Ái mặt biến đổi, nháy mắt điềm đạm đáng yêu, đồ đệ nhà mình vốn là bộ dạng tươi đẹp nhu thuận động lòng người, kia vài nha dịch thấy tiểu cô nương này nhân thức mình sai lấy từ tạ tội, nói cũng không nói nặng, xiềng xích cũng không lấy ra, tâm mềm nhũn, lại giáo dục vài câu, chạy lấy người.

Điều Ái quay đầu, nghịch ngợm thè lưỡi với sư phụ, phần nộ thu thập củi lại nhóm lửa. Nàng lần này học ngoan, thu thập có chú ý hơn, đem than thiêu còn lại chọn đến, dùng nhánh cây nhỏ làm giá, dùng bùn đắp lên mấy tầng, đem khối than ở tầng trên, lại để cá nướng ở trên lắng lắng nướng. Lần này trên đường không có ý kiến, chẳng qua sột cá lúc trước cũng không còn mấy, chỉ có mấy con cá nhỏ, nằm nửa sống nửa chết, ngẫu nhiên run run, phun vài hơi khí. Điều Ái nhìn chăm chăm cá lâu có chút phát sầu, nghĩ rằng ngày mai phỏng chừng phải nghĩ biện pháp kiếm tiền khác. Vừa nhắc đầu, phát hiện đạo ánh mắt khát vọng vài đứa nhỏ nhìn chăm chăm. Đại nhân đến mua cá nướng của nàng không có, nhưng hương thơm dẫn tới vài tiểu thí hài tham ăn. Cơ hồ chảy nước miếng nhìn chăm chăm nàng. Điều Ái nhìn xem bật cười, liền lấy một con cá nhỏ, đem đao xuyên qua, bắt đầu nướng. Tiểu hài từ ánh mắt không nháy nhìn chăm chăm, nàng động tay một chút, đầu hắn cũng động theo đó, rất là thú vị.

Sau một lúc lâu, cá nướng chín, rắc muối lên, Điều Ái đem nhánh cây xuyên cá nướng đưa cho tiểu hài từ. Tiểu hài từ nhất thời không có phản ứng lại đây, chờ Điều Ái đưa gần một chút, hắn mới giật mình vui mừng nhận cá, lại xấu hổ nói: “Ta, ta không có tiền.” Điều Ái cười nói: “Đưa cho người.” Nói xong chỉ chỉ sư phụ nhà mình, đối với tiểu hài từ đồ “Người xem, người này ăn nhiều cá như vậy, cũng không có trả tiền a.” Hạ quyết tâm hướng tiểu hài từ giáo huấn, ăn trắng thực không chỉ mình người, cho nên không cần áy náy.

Thư Khinh Thủy càng thần nhiên gật gật đầu. Tiểu hài từ vui mừng cầm cá vừa ăn đi phía bên kia. Điều Ái quay đầu nói: “Sư phụ a, ta phát hiện mình tặng cho người ta, so với bán cũng có cảm giác thành tựu.” Thư Khinh Thủy thần nhiên nói: “Bởi vì người còn không có bán qua.” Nàng đối với sư phụ biểu tình khóc tang, vừa quay đầu lại, lại vui mừng hét to: “Cá nướng rất thơm a, tiểu hài từ muốn ăn không cần tiền.” Đường như tiểu hài từ mai phục với nhau, rầm, nháy mắt vậy lại một đám. Điều Ái đem cá nhỏ từng con chặm rãi nướng, một đám đi qua, đưa lấy được cá đều vui mừng rời đi, đưa chưa lấy được trừng mắt miệng tham cực kỳ kiên nhẫn ngóng chờ. Than củi đã sớm không còn, lại thay cành cây nhỏ, tạm thời không còn nhiều lắm, khối lại nhiều, một đám hài từ kia bị sặc. Xem bên này vậy náo nhiệt, một lát sau cũng có mấy đại nhân tò mò vây quanh lại đây, cũng có tiểu thiếu gia tới tìm. Chờ Điều Ái đem con cá lớn phân thành bốn phần, cho bốn tiểu hài từ cuối cùng, rốt cục cũng thờ ra một hơi. Một đại nhân vậy xem nói: “Bao nhiêu tiền? Cho ta một con đi.”

Điều Ái lúc này thực về mặt cầu xin xem xét còn có mấy phần béo. Nàng quay đầu thăm hê hê kêu một tiếng: “Sư phụ...” Lại phát hiện không biết khi nào sư phụ không còn ở phía sau. Vội vàng quay đầu nhìn ngó xung quanh, đã thấy cách đó không xa sư phụ cười ngựa và lơ phất phơ hương bên này đi

tối. Đến gần, mới phát hiện sư phụ trong tay dẫn theo một đám bèo cùng loại vật...

Thư Khinh Thủy một tay cầm cương, nhảy xuống ngựa, đi đến sọt cá, cũng không thấy động tác như thế nào, đám bèo kia cùng loại vật “Rằm” một tiếng tan, chắc chắn cá với nước vui vẻ vào bên trong sọt. Sau, Diêu Ái nhướn nhướn hỏi: “Sư phụ biết ta cá không đủ?”

“Ân” Thư Khinh Thủy thản nhiên một tiếng,

“Cho nên giúp ta bắt cá?”

Lại một tiếng “Ân” thản nhiên trả lời.

“Bởi vì mất hứng tìm cần câu, cho nên tùy tiện dùng nội lực, lấy nước bèo ở bên ngoài một quyền che giấu, đem tất đến đây?” Lại là một tiếng “Ân” thản nhiên, còn hơi hơi miết liếc mắt một cái, Diêu Ái nháy mắt hiểu ra cảm tưởng “Thì tính sao”. Trực tiếp đem nước dùng nội lực ngưng tụ thành bóng nước, đem cá vây bên trong, bên ngoài tùy tiện lấy bèo cuộn lại, cho nên thoát nhìn giống như dẫn theo đoàn bèo. Nhưng chỉ cần có người cẩn thận ngấm lại, không nhận ra làm sao bèo có thể chống đỡ tốt như vậy? Cho nên đến gần thùng cá, nội kinh buông lỏng, bèo liền tán ra, cá với nước rơi thẳng vào trong.

Bất quá không thể không nói, trông bên lừa gạt vẫn là cực giống, nếu không phải từ nhỏ cùng sư phụ từng ngoạn qua cái loại này ngưng thủy ngưng uẩn ngưng phong xiếc, nàng nhất thời sẽ không dễ dàng nhìn thấu như vậy. Diêu Ái nghĩ nghĩ, sau đó còn thật sự cùng Thư Khinh Thủy nói: “Sư phụ sư phụ, kỳ thật ta cảm thấy chúng ta có thể biểu diễn trò ảo thuật đi.”

Ngày thứ nhất liền như vậy trôi qua, Diêu Ái có chút thu hoạch, ít nhất buổi tối ở trọ có tiền. Nội tâm cũng tương đối vui vẻ tự đắc. Thư Khinh Thủy cấp nàng quên đi, bán như vậy, còn không bằng trực tiếp bán tiền ngư tối. Diêu Ái lại ủ rũ, Thư Khinh Thủy cười sờ sờ đầu nàng lại vỗ vỗ lưng nàng, thúc giục nàng đi ngủ. Khách sạn không thể so với hoang dã, trời rộng rãi, mặc ta nằm, hai người vừa không phải vợ chồng vừa không phải cha và con gái, một gian không tốt. Muốn ngủ, một ngày ở chung chính là hợp với nhau, Diêu Ái lại mất mát, vì thế hơi híp mắt ôm thắt lưng sư phụ làm nũng xấu lắm không chịu đi ngủ. Thư Khinh Thủy hơi hơi cứng đờ không thể phát hiện, liền khôi phục thái độ bình thường, vuốt đầu Diêu Ái, khinh đồ vài câu, vẫn là dỗ nàng tùy tùng rảnh tay, đều tự đi đi ngủ.

Đến ngày thứ hai, đương nhiên không có khả năng thực đi dùng võ công nội lực biểu diễn ảo thuật. Diêu Ái sớm đứng lên, hưng trí bừng bừng đem cá nướng một lần nữa cẩn thận lắm, so với một đồ chế tác hoàn mỹ khảo cứu rất nhiều, rất có cảm giác sự nghiệp chậm rãi hình thành. Sau đó lại đốt một đồng than củi, rồi làm khung cá, Diêu Ái làm xong hết thấy chỉ cảm thấy mọi sự đã chuẩn bị, còn kém nàng mặc bộ đồ đầu bếp xông ra trận. Vui vẻ ra đôi cây mã đề hôm qua nàng đến chiếm đóng vị trí.

Đình đài lầu các, hành lang dài thùy tạ, con đường tinh xảo thanh lịch xa hoa. Chỉ bên trong phủ chỗ sâu nhất có một tiểu viện im lặng chất phác, chỉ có vài cây trúc cùng một số hoa cỏ không biết tên. Một nữ tử điềm tĩnh ngồi trong viện bên một gốc cây hoa lê, một thị nữ nhẹ giọng đi đến, nghiêng người thành thật nói: “Phu nhân, nghe nói đại nhân đã trở lại, cần phải ra nghênh đón?” Nữ tử ngẩng đầu, nhu hòa với thị nữ cười: “Không cần.” Đầu lại cúi xuống, trong tay cuốn Nhất Hiệt Thư. Thị nữ điểm điểm, lại nhẹ giọng lui ra ngoài.

Ngoài cửa phủ, một đám hạ nhân đứng ở cửa chờ, thấy đại nhân trở về, một người tiến lên phía trước giữ dây cương, một người khác quỳ xuống trước ngựa làm ghế. Lập tức quan viên thanh niên lắc đầu, xua tay. Hạ nhân hiểu ý, một người vội vàng mang cái ghế, hạ nhân đang quỳ vội vàng đứng dậy, đứng cạnh ghế giữ, chờ quan viên đặt chân xuống vội vàng đỡ một phen. Một ngày đêm đi, ngay cả quân sự đều cảm thấy toàn thân cương đau không thôi, huống chi chủ tử hần trên đầu còn bị thương. Hần thực sự không nghĩ ra, rốt cuộc có chuyện gì trọng yếu, muốn đi gấp như vậy?

Chợt nghe chủ tử phân phó hạ nhân đi xuống, quân sự tình trạng kiệt sức theo đoàn người chỉ nghe mơ hồ liên quan đến một nam một nữ. Hần nghĩ trong đầu, gần nhất tựa hồ không có một đôi nam nữ mỗ mỗ song đạo, mỗ mỗ song hiệp phía trên truy nã a. Tuy toàn thân kêu gào muốn đi ngủ, nhưng hần thân là quân sự tôn nghiêm chức trách không tha chủ tử hần bận rộn mà hần lại đi nghỉ ngơi. Vì thế vẫn một cái xác không hồn dần dần theo sau chủ tử, nghe tiếng có tiếng không nghe chủ tử nhà mình phân phó hạ nhân việc, hoảng hốt dâng lên kỳ dị chủ tử nhà mình như thế nào có cảm giác ra vẻ khả năng “Giới giang” Giới giang? Chủ tử nhà mình? Thương hải tang điền, cảnh còn người mất... Ảo giác, nhất định là ảo giác. Thẳng đến quan viên thanh niên nhân thấy được hần, bảo hần đi nghỉ tạm, hần khuyên nhủ: “Đại nhân, thân thể quan trọng hơn, ngài mới nên sớm đi nghỉ tạm.”

Quan viên thanh niên có chút cười khỏ: “Hiện tại bảo ta đi ngủ, ta cũng không ngủ được, không bằng làm chút việc, tổng làm cho chính mình quan an tâm chút.” Quân sự lại nói: “Đại nhân gần nhất tâm sự rất nặng, ta không thể cấp đại nhân phân ưu, rất là hồ thẹn?” Quan viên thanh niên xấu hổ cười, vội hỏi: “Trương thúc, người suy nghĩ nhiều, người từ nhỏ xem ta lớn lên, ta trừ bỏ hết ăn lại nằm, còn có thể có tâm sự gì?” Thực rõ ràng có lẽ, quân sự tự biết hỏi cũng không được gì, cũng không cường cầu nữa, nhưng vẫn nhìn không được bỏ thêm một câu: “Nhưng phu nhân bên kia...?”

Quan viên thanh niên sợ tới mức lợi hại, liên tục xua tay: “Phu nhân tốt lắm, tốt lắm, đừng đi chọc nàng, cũng đừng lấy gia quy chủ mẫu cái gì bức nàng, nàng yêu thích thiên viện liền ở thiên viện, yêu đọc sách liền đọc sách, đều tùy nàng...”

“Phu nhân tính tình đạm bạc, không giống tỷ tỷ nàng.” Quân sự từng bước thấp giọng nói “Sẽ không dễ dàng trong vòng luẩn quẩn trong lòng như vậy.” Thanh niên vẫn là xua tay: “Nàng gả vào không phải tình nguyện, tóm lại tất cả đều tùy nàng là tốt rồi.” Hần xoa xoa thái dương, tinh thần buông lỏng, mới thấy từng đợt đau rút “Trương thúc, người trước đi xuống đi, ta cũng đi nghỉ.” Quân sự nghe vậy, lắc lắc đầu, cũng rời đi.

Chương 10: Gây dựng sự nghiệp thật không dễ.

Quản sự lui xuống, quan viên thanh niên ở hành lang thông thả vài bước, lúc trước có người sẽ đưa lỗ tai hỏi báo. “Cá nướng?” Quan viên thanh niên có chút giật mình. Hạ nhân kia còn thật sự giật đầu: “Nhìn qua coi như là nghiệp tính, theo khách sạn người ta nói, cô nương kia còn hỏi thăm giá phòng ốc, nói luôn ở khách sạn cũng không thành. Tiểu nhị khách sạn nói thành tây Triệu bà bà có phòng cho thuê, cô nương kia còn nói hôm nay thu quán liền đi xem.” “Ồ lâu dài? ...” Quan viên thanh niên có chút không hỏi được, hần vội vàng bước vài bước giữ chặt một hạ nhân khác, “Nhà tù bên kia có hay không bắt đầu động tác?” Hạ nhân kia nói: “Tiểu nhân không biết, tiểu nhân sẽ đến hỏi cái này.” Chạy nhanh như chớp. Chờ người nọ chạy đi, quan viên thanh niên lại giật mình, lắc đầu nói: “Ta lại hồ đồ, bọn họ làm sao có thể ở lâu dài...” Hạ nhân kia lúc trước còn không rõ, cẩn thận hỏi: “Đại nhân hy vọng bọn họ ở lâu dài hay vẫn là không hy vọng?” Quan viên thanh niên há miệng thở dốc, không phát ra âm thanh, hần nở nụ cười, khôi phục sắc mặt: “Người nói đùa, vị đại nhân kia ở hay không, ta sao dám can thiệp.” Hạ nhân càng không rõ, nếu không phải can thiệp, kia một phen rốt cuộc vì cái gì?

Vì thế Điều Ái cá nướng đường liền kết thúc vào ngày thứ hai. Sau nàng nhớ lại, này ấy nàng nắm ngựa, tin tưởng thay đổi mười phần đêm một đồng kia đến bên đường, sinh ý quả nhiên so với ngày hôm qua tốt hơn rất nhiều, kết quả nàng vui không đủ a, liền đụng phải “Người quen” đến hỏi thăm. Cảm đầu hai trắng hán, trước đó vài ngày có gặp một lần. Kỳ thật Điều Ái vốn không nhớ rõ, chẳng qua lúc ấy có một nữ tử đáng thương, kinh hoàng khóc thét không thôi, rồi sau đó sự phụ tỷ bị lão gia đưa làm đôi, làm con rể, cho nên nàng thực sự nhớ rõ, cơ hồ là canh cánh trong lòng, vì thế nhân tiện gặp hai người này cũng ấn tượng khác sâu.

Rõ ràng không phải trời quang nha môn phụ cận sao? Điều Ái nhìn nhóm người hùng hổ xúm lại quán của nàng. Mỉm cười: “Các người hai cái ai phóng xuất?”

“Tiểu nha đầu, người quản chúng ta, lần trước là các ca ca không phòng bị, lần này xem người thế nào.” Hung thần ác sát nói, sau đó định đập quán, tiếp theo “Á!” hét thảm một tiếng. Điều Ái thở dài: “Không biết đốt lửa là nóng sao?”

“Người!” Trắng hán kia thân thủ định đánh, Điều Ái thay biểu tình hơi sợ, “Lần trước tiểu muội có mắt như mù, không biết ngai sau lưng có người chống, không biết đắc tội.” Điều Ái trái phải nhìn nhìn, chỉ nhìn thấy trên tay may mắn duy nhất cá nướng nói, “Không bằng ăn cái này, coi như tiểu muội nhận tội như thế nào?” Người nọ một phen muốn đoạt cá nướng đem đi, “Phi, lấy loại rách nát này muốn ứng phó lão tử... Bốn phía một mảng ác ý cười vang.

Điều Ái vội hỏi: “Không thể đối, không thể đối.” Lầm một cái thủ thế ngăn đón, khuỷu tay ngấm một kích vào cổ tay trắng hán, nhìn qua giống như người nọ bản thân cố gắng ăn cá. Sau đó nàng đem cá nướng tổ truyền bí phương bắt đầu nói bừa xả đến lai lịch cá, trên tay thường thường chỉ trách, hán trắng kia bị cá tắc trong miệng không nói ra lời, ngô ngô phát ra, đám kia giúp đỡ hần thấy cũng phải, hần bị “mỹ thực” bắt được, nghe tiểu nha đầu lừa đảo bán cá nướng đạo lý rõ ràng đàm luận về cá nướng cho đạo (cá nướng cũng có đạo lý sao???? @_@), “Ngô ngô” xác nhận.

Điều Ái một bên vừa nhìn chung quanh, nghĩ rằng nơi này nhỏ, nha dịch tuần phủ cũng nên đến bên này tuần tra một vòng. Như thế nào nàng nói đến rất cổ họng, cũng không thấy bóng người đâu. Nàng cũng không thích đánh nhau bên đường. Nếu đổi thành núi rừng, phòng chừng đã sớm không nhận được động thủ thử xem phản lực chính mình. Nhưng trên đường làm hư đồ vật này nọ, làm phiền hà người khác không phải chuyện tốt. Vì thế cùng đám người kia câu được câu không giả ngu. Thư Khinh Thủy phía sau truyền đến thanh âm lãnh đạm “Không cần chờ, sẽ không đến đây.”

Điều Ái quay đầu về mặt cầu xin, thăm hề hề gọi: “Sự phụ...” Trắng hán kia rốt cuộc mới có cơ hội đem cá trong miệng nhổ ra, phi vài cái, cắn vài miếng, cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm, vừa mới nhớ tới, vừa tức đem cá vứt đi, đi lên tóm Điều Ái: “Tiểu nha đầu lừa đảo, người tính kế ta.” Thư Khinh Thủy nói: “Ồ tiểu hương tiểu quận, giống hần loại trọng nghi phạm này, đều đã bị trục xuất đến cấp quận huyện, tiến hành thẩm phán định án. Nếu bọn chúng ở Nam Dương, kia đương nhiên là Nam Dương quận thủ phóng.” Nàng thoải mái tránh một đòn hèn hạ bất ngờ, nhú mày nói: “Tư tưng trọng phạm là tội lớn?” Thư Khinh Thủy cười lạnh: “Muốn xem như thế nào tưng pháp, bọn chúng chưa bị truy nã, vốn là cần thẩm tra chứng cứ phạm tội lại vừa lập án, nếu quan phủ nói chứng cứ phạm tội không đủ, cũng không tính là bọn hần tư tưng chi tội.”

Điều Ái nói: “Lần sau đem người xấu quãng quan phủ trước phải viết giấy tội trạng bắt bọn chúng ký tên đồng ý?”

“Đối phương nói bị vu oan bị kẻ xấu bức bách người làm thế nào?”

“Giải co một phen?”

“Người chui đầu vào lưới, vừa vặn còn thuận tiện phán người một cái tội danh.”

Điều Ái không nói gì, đem trắng hán bên cạnh không ngừng tưởng đánh nàng choáng váng, đối với sự phụ hỏi: “Liền không chính nghĩa mở rộng phương pháp?” Đám chung quan tưởng xem kịch vui, vừa thấy bằng hữu mình ngã xuống đất, hùng hổ hung thần ác sát về phía trước từng bước xúm lại. Thư Khinh Thủy cười nhẹ nói: “Có, lấy quan áp quan, chúng ta đi xem vị quận thủ kia.” Hần thân thủ đem Điều Ái bên cạnh, mũi chân lẳng không một chút, liền mượn lực bay ra khỏi vòng vây, đứng trên nóc nhà. Điều Ái ôm cổ sự phụ, vô cùng hoài niệm trò chơi “Ôm phi phi” này, đột nhiên nhớ tới cái gì, kêu to: “Sự phụ, ngựa, ngựa...”

Thư Khinh Thủy đầu ngón tay bắn ra hai viên đồng châu, ngựa thấy đau, nâng móng lên chạy về phía trước, người xúm lại sợ tới mức nghĩ ngựa nổi điên, tản ra, sau đó chỉ thấy hai con ngựa đầu lắc lắc, đầy đám người ra, nhẹ nhàng “Lạch cách lạch cách” đi bộ hướng cuối phố. “Sư phụ, tạm thời cách chức có phải hay không tính không là quan?” Điều Ái nhọc nhọc hỏi. Thư Khinh Thủy cười cười, như đồ tiểu hài tử nói: “Chúng ta lấy Lý Hựu Đa áp hấn.” Nàng cảm thấy có lý, người này cuối cùng cũng có chút tác dụng, trong lòng đối với Lý Hựu Đa hảo cảm cuối cùng có chút phục hồi. Ở góc tối trong phố, một đám nha dịch mang theo xiềng xích hai mặt nhìn nhau, chạy đến đây không thấy người đánh nhau? Kia bọn họ thế nào không thấy người?

Điều Ái cùng Thư Khinh Thủy hai người trực tiếp đáp xuống trước cửa Nam Dương quận thủ phủ. Thủ vệ hộ vệ quát hỏi: “Lớn mật, người nào?” Thư Khinh Thủy trong người lấy ra một quan ấn, hộ vệ vừa thấy, ôm quyền cúi đầu thối lui. Đi vào bên trong, Điều Ái nhẹ nhàng kéo tay áo Thư Khinh Thủy, thấp giọng hỏi: “Sư phụ, quan ấn của người không phải là nộp lên sao?” Thư Khinh Thủy đem quan ấn đưa cho Điều Ái xem, “Hình bộ thị lang”.

“Này không phải...?” Trên đời này quan nhân đồng chức có rất nhiều, nhưng “hình bộ thị lang” chỉ có một... Sư phụ nói dùng Lý Hựu Đa áp hấn, nguyên lai không phải nói chơi... (Nhàm hiểm quá nhàm hiểm quá, cơ mà ta thích *che miệng cười tà*) “Lý Hựu Đa tạm thay ta nhậm chức, dùng quan ấn của ta, một khi đã như vậy, liền đem quan ấn của hấn ở đây.” Thư Khinh Thủy nói vân đạm phong khinh, Điều Ái thực sự nhìn sư phụ, rốt cuộc vì sao sư phụ nàng nhìn bên ngoài là người chính trực đâu? Vì sao? Vì sao đâu?...

Một đường đi qua, Điều Ái không thể thán quận phủ thủ tạo quả thật phi thường xinh đẹp, cẩn thận ngẫm lại, trong trí nhớ chính mình còn nhỏ mơ mơ hồ hồ, Thư phủ vừa ban cho sư phụ nhà mình cũng từng như thế. “Này nhất định là tham quan.” Điều Ái bình lời. Thư Khinh Thủy cười cười: “Cũng không phải, nghe đồn tổ tiên Nam Dương che chở, gia sản thập phần nhiều, chức quan quận thủ chính là cầm sản nghiệp tổ tiên đem đi quyền.” Điều Ái trở mặt: “Như vậy quyền không rõ ràng điên cuồng, không có người quản sao?” Thư Khinh Thủy vừa cười: “Lúc ấy tranh vị đoạt chức vừa định, tân quân vừa mới lên, quốc khố trống không, Phương gia tự thỉnh quyền tặng sản nghiệp tổ tiên, bỏ thêm vào quốc khố, vì dân tạo phúc, Hoàng thượng cảm động và nhớ tới hành động trung nghĩa này, đặc ban thưởng chức nguyên quán Nam Dương quận thủ. Sau người đó chết bệnh, chúng quan tiền cũ, người con lên tiếp nhận.” Điều Ái than thở: “Nguyên lai bản thân Hoàng thượng ban chức quan.” Khi Điều Ái cùng Thư Khinh Thủy xông tới, vị quan viên thanh niên kia còn tại hành lang giật mình, nghe thấy Thư Khinh Thủy không lạnh không nóng nói “Phương quận thủ”, cả kinh, sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa quỵ gối trên đất.

Hắn thở dài không dám ngẩng đầu, cung kính nói: “Tiểu nhân, tiểu nhân...” Người đến hỏi động tĩnh còn không có hồi báo trở về, thời gian này hắn nghĩ tới khả năng còn không có hành động, làm hắn tính chất tốt lắm, nghĩ tới một hồi làm náo động, người liên can chờ bắt hết vào đại lao; nghĩ tới hai người khinh thường bắt bớ tự có rồi đi... Lại vụn vụn không nghĩ tới, hai người liền xuất hiện trước mắt mình. Hắn vốn không phải người ứng biến nhạy bén, từ nhỏ đồ đến thân thù com đến há mồm, không có gì làm hắn quan tâm. Chức quan này quả thực là “Thừa kế”, lại chưa từng tranh đấu trong quan trường. Cái chính gọi là, sở hữu có thể sử dụng tiền giải quyết vấn đề đều không thành vấn đề. Hắn từng nghĩ quan trường hắc ám không hơn cái này... Nhưng mà trong khoảng thời gian này hắn trải qua mới làm cho hắn ý thức được chính mình từng thiên chân như thế. Cho nên một cái chớp mắt, hắn hoảng hốt, hoàn toàn không có chủ ý.

“Đại nhân, ngài nói Phương Diễn Chi kia có khả năng ngăn đón Thư Khinh Thủy?”

Vị ngồi trên chậm rãi mở miệng, thanh âm không mặn không nhạt: “Đó là cấp dưới của người, tại sao hỏi ta?” Người nọ bên dưới cả kinh, thở dài nói: “Bách quan đều là cấp dưới của ngài, tiểu nhân ngu dốt không dám so sánh thức với đại nhân.” Người ngồi trên ha hả cười: “Tiểu tử kia nhất gan sợ phiền phức, không chịu nổi trọng dụng, ngăn đón chỉ sợ ngăn đón không được bao lâu.” Mấy người bên dưới cũng gật đầu. “Cho nên, việc đề nghị lúc trước nên sớm chuẩn bị?”

Tên còn lại tiến lên: “Đại nhân tin tưởng Thư Khinh Thủy bởi việc này cùng Hoàng thượng nháo? Nếu việc này thành...” Hắn chưa nói xong, bị tên còn lại đánh gãy: “Lời nói đại nhân, người dám hoài nghi?” Người nọ vội im miệng, lui xuống. Người ngồi trên cũng không tức giận, quét người phía dưới liếc mắt một cái, chậm rãi nói: “Các người cũng coi như đại thần lâu năm, có từng phát hiện khi nào Hoàng thượng cùng Thư Khinh Thủy bắt đầu xa cách?” Hắn nguyên ý không phải câu hỏi, liền tiếp tục đáp: “Ta lại nhớ rất rõ ràng, đó là bảy năm trước, năm ấy tiểu nha đầu kia chín tuổi...”

Bạn đang đọc truyện *Khinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cũng là có thể

Bảy năm trước bên trong vườn Thư phủ, khó được có một đồng người. Bên ngoài thị vệ đứng thẳng, giữ nghiêm bốn phía. Một đoàn thái giám bưng hoa quả điểm tâm châu ngọc đồ chơi một chữ sắp xếp, cung nữ hai bên đứng quạt. Ở giữa là một bạch cầm y, được thêu từ kim tuyến thành hình rồng đẹp đẽ quý giá. Cầm y chủ nhân ngồi xổm xuống, đùa với tiểu cô nương như mèo vờn. Hắn trêu đùa: “Tiểu tân nương của trẫm...” Tiểu cô nương lúc đầu không để ý tới, bị chọc phiền, “A ô” một ngụm hung hăng cắn, nam nhân kia hét thảm lên một tiếng, rút tay ra, máu từ vết thương chảy xuống. Cung nữ

thái giám sợ tới mức quỳ xuống, thị vệ bên cạnh nam nhân cũng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, hét lớn một tiếng: “Lớn mặt!” Định tiến lên bắt dă nha đầu này.

Tiểu cô nương hét lên với nam nhân kia: “Ai là tân nương nguoi, lão nhân.” Nhe răng làm cái mặt quý, trốn phía sau sư phụ nàng. Chớp mắt liền một cái, thị vệ vươn tay bắt lấy người bị một tay áo cản lại, hiện trường duy nhất một thanh niên không bị tình huống này làm cho sợ, một tay ôm chặt tiểu cô nương, một tay cản hộ vệ kia. Nam nhân bạch y long vân (hình rồng) không dự đoán được tiểu nha đầu lại lớn mật như thế, lúc này nghe nàng mắng một câu “Lão nhân” lại tức xanh cả mặt, đối với thanh niên kia quát lớn: “Thư Khinh Thủy, nguoi dạy nha đầu này tốt!”

Thanh niên thờ ơ, sờ sờ đầu tiểu cô nương, trấn an, đầu cũng không ngoảnh lại: “Hoàng thượng, ngài là quý nhân, làm gì cùng tiểu nha đầu so đo.” Nam nhân tức giận càng sâu, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo chạy lấy người. Cung nữ thái giám đang quỳ, vội vàng đứng dậy đuổi theo. Thanh niên thần nhiên liếc mắt một cái, mặc kệ hiểm khích. Sau, việc này bị dừng đối với mọi người lúc ấy, hạ lệnh cấm khẩu. Song, còn có chút phong linh rải rác lan truyền ra bên ngoài. Lại một năm, Điều Á chín tuổi.

Quận thủ phủ hoa lệ ngàn vạn, càng đi càng sâu, lại bị Điều Á phát hiện ra một tòa cô linh tiểu viện, lẳng lẳng ở đây, cùng toàn bộ quận thủ phủ không hợp nhau. Nếu đem Nam Dương quận thủ phủ so với cung đình, nơi này thanh u chất phác, có cảm giác giống lãnh cung. Lúc trước Nam Dương quận thủ nói quanh co sơ hở chổng chất, sư phụ nhận lời đề nghị của hắn, lưu lại làm khách. Điều Á nhún vai, sư phụ làm việc luôn luôn để ý, nàng là tiểu nha đầu không tất phải tự phỏng đoán. Sư phụ cùng vị quận thủ kia uống trà nói chuyện phiếm lời kéo tình cảm, nàng nhàn nhàn vô sự liền đi dạo quanh phủ.

Một bên dạo một bên cứng lưỡi, thật là xa xỉ. Nếu nói hắn không có tham ô, Điều Á thật sự không thể tin hoàn toàn... Vì tổ tiên kia kiếm được bao nhiêu tiền a? Hạ nhân phỏng chừng đều đã biết nàng là khách quý, cho nên cũng không có người ngăn cản nàng. Vừa nhìn tiểu viện này, Điều Á không có tùy tiện đi vào, nàng chọn phương pháp đáng khinh, lên cây (=.=). Khinh công nàng học sư phụ xuất thần nhập hóa làm mẫu, dù chưa tới mức ló hóa thuần thanh, nhưng lên cây chỉ coi như bữa ăn sáng. Nàng ngẩng đầu chọn một nhánh cây, mũi chân điểm mượn lực, liền lên trên. Tay vịn thân cây, nhìn xung quanh phía dưới, thấy một nữ tử đang ngồi dưới gốc lê lật xem sách. Im lặng trầm đắm, Điều Á theo bản năng thở nhẹ, không đành lòng quấy rầy.

Nữ tử kia cũng không phải thật đẹp mỹ lệ, mặt mày thần nhiên, lại tự nhiên toát ra một phong vận điềm tĩnh, làm cho người ta thấy dễ gần. Đang lúc Điều Á nghĩ yên lặng rồi đi, phía dưới lại có một nha hoàn, cấp nàng kia phi kiện y, giận dữ nói: “Tiểu thư cả đời về sau đều bị giam ở chỗ này.” Nàng kia mỉm cười, không nói.

Tiểu thư? Điều Á thu hồi động tác, không có nghe vị quận thủ này có tỷ tỷ muội muội gì, nhưng phu nhân thật ra có một... Một người lớn như vậy, càng không phải là nữ nhi. Điều Á nghiêng tai lắng nghe. Nha hoàn lại nói: “Tiểu thư người luôn một bộ dáng thần nhiên, cũng không thấy tức giận, không thấy thương tâm khổ sở, hại em cũng không biết người có phải hay không không thực sự tức giận, thật khó quá. Đại tiểu thư đã chết, người một giọt lệ cũng không có, bị lão gia tát một cái chửi súc sinh không bằng, cũng không thấy người cãi lại.”

Nàng kia rốt cục mở miệng: “Tỷ tỷ đã chết, ta chỉ thay nàng không đáng giá. Cho nên tình cảnh của ta với nàng lúc trước giống nhau, nàng đã chết, ta không đi tìm chết. Bởi vì ta cảm thấy không đáng. Nhưng nếu nàng chọn con đường này, ta cuối cùng nên khẳng định của nàng đáng giá, mới không cho nàng cả đời bị chê cười. Nếu đáng giá, có thể nào vì nàng mà khổ sở rơi lệ.” Nha hoàn bị hóm hể một vòng (ta cũng hóm hể a): “Cái gì có đáng giá hay không, tiểu thư đều đem em nói hồ đồ, em a, em chỉ biết là đại tiểu thư nếu không gặp gỡ người xấu kia, cũng không liên lụy đến người...”

Nàng kia ngừng lời nói của nha hoàn: “Tỷ tỷ không đúng người thích là bất hạnh của nàng, lại không phải của nàng, về sau loại này không cần đề cập đến nữa.” Nha hoàn cũng thập phần không lý giải được, nhưng cũng thuận theo “Là”, yên tĩnh, thử nói tới một chuyện: “Nghe nói trong phủ có đại quan đến đây, người xấu kia sợ hãi thật sự. Có lẽ chúng ta có thể đem việc này tiết lộ cho người nọ, để hắn làm chủ?” Nàng kia đang định nói cái gì, Điều Á trên cây nhảy vào trong viện, ngồi xổm trước mặt các nàng phòng ngừa nói: “Ta cảm thấy nghe lên không phải chuyện tốt, nhưng các nguoi có chuyện gì tương nói cho sư phụ ta biết, ta còn quang minh chính đại nghe.”

Nàng kia “Phốc xích” nở nụ cười, nói: “Nguoi đừng nghe tiểu nha hoàn nói bừa.” Nữ tử bên người kêu tiểu nha hoàn kia ủy khuất dậm chân: “Tiểu thư, em thế nào nói bừa, rõ ràng chính là...” Nữ tử lắc đầu cắt đứt nàng: “Bức tỷ tỷ xuất giá là cha mẹ, muốn ta đại gả cũng là cha mẹ, Phương đại nhân chẳng qua là tới hạ sinh mà thôi, thật muốn tính sổ, chẳng lẽ muốn người gây khó xử cho cha nương ta sao?”

Điều Á tò mò đặt câu hỏi: “Nguoi hẳn chính là quận thủ phu nhân đi, nàng như thế nào còn gọi nguoi là tiểu thư, nguoi kêu trưởng phu là người nọ lại xưng hô Phương đại nhân? Còn có việc tỷ tỷ nguoi... Không biết có thể hỏi không?” Tiểu nha hoàn cấp hừ hừ nói: “Tiểu thư nhà ta vĩnh viễn là tiểu thư nhà ta, mới không thừa nhận người xấu kia là cô gia.” Mà nữ tử cúi đầu cười, khí chất yếu đi, mặt mày hiện có điểm nhu hòa ai oán: “Kỳ thật chuyện xưa cũng đơn giản, tỷ tỷ từ nhỏ bộ dạng đẹp, một lần du lịch, cùng Phương đại nhân ngẫu ngộ (ngẫu nhiên gặp), Phương đại nhân kinh diễm, tới cửa cầu hôn. Cha mẹ đối với Phương đại nhân chức quan của cái phi thường vừa lòng, vui mừng đáp ứng. Tỷ tỷ biết được thừa sống thừa chết không lấy chồng. Phụ thân đem tỷ tỷ cảm đoán, tổng nghĩ đến nữ nhi nháo một hồi liền thôi, như thế nào tỷ tỷ tính tình cứng rắn, trước ngày đón dâu mắt thấy đấu tranh không có kết quả, liền lấy cái chết.”

Điều Á gật đầu: “Vì thế cha nương nguoi thấy cổ kiệu đón dâu tới, tân nương không có, mượn nguoi lên kiệu gộp đủ số?”... Cha nương nguoi thật sự là...” Nàng nghe được tức giận, nhưng nghĩ đến là cha mẹ người khác, nàng người ngoài dùng cái gì lung tung xem vào? Vì thế đem lời mắng chửi bên miệng nuốt xuống. Tiểu nha hoàn nghe được gọi lên thương tâm, nức nở phản hận rơi lệ: “Đại tiểu thư phải gả người nào không có, lão gia phu nhân hứa như vậy một cái không học vấn không nghề nghiệp hết ăn lại nằm bại hoại gia tử rách nát, danh dự không bằng một phần hồ bằng cầu hữu... Một nhị tiểu thư, nhị tiểu thư cũng...”

Nữ tử vỗ vỗ lưng tiểu nha hoàn, nhu hòa dỗ nói: “Khóc cái gì, kỳ thật ta ở đây không có cái gì không tốt, lại không có người nghi ngờ ta xem sách thuốc, ngủ ngon sành ăn, hoàn cảnh thanh u, trừ bỏ danh phận quận thủ phu nhân, không có gì không thoải mái.” Tiểu nha hoàn nức nở nói: “Tiểu thư, chẳng lẽ người tính trong này cả đời?!” Nữ tử vỗ nhẹ lưng của nàng, giúp nàng thuận khí, mỉm cười, ánh mắt có chút xa xăm: “Như thế cả đời... cũng... đều như vậy đi.”

Bên trong Bích Huyền đình quận thủ phủ, tổng thể bàn gỗ ở giữa, ngoài đình u tĩnh thanh bích, đình lan (lan can của đình) tinh xảo, vừa vặn cùng chủ tướng án thành thú, làm ngay cả một thể bình thường, cây vì lan, lan vì cây, không hở tên Bích Huyền.

Thư Kinh Thủy cùng Phương Diễn Chi hai người một ấm trà, một người chấp quân trắng một người chấp quân đen, uống trà chơi cờ. Chẳng qua bàn cờ trận thế hỗn loạn, nhìn không ra hạ pháp như thế nào. Thư Kinh Thủy nói: “Quận thủ đại nhân hiểu khách như thế, Thư nỗ sao chống đỡ, dù sao Thư nỗ cách ngày phục chức còn hai tháng, không bằng quấy rầy như vậy, không biết Phương phủ thế nào? Phương Diễn Chi trong tay cầm quân trắng nắm hồi lâu, trong lòng bàn tay ẩm ướt, vuốt ve một lúc, nhưng không nghĩ “Bùm” một tiếng đánh rơi trên bàn cờ. Hắn đưa tay ra kiểm, bị ngón tay Thư Kinh Thủy đè lại: “Đánh cờ không hối hận, Phương quận thủ không chừng đi như thế, đối với ván cờ này mà nói cũng không phải là chuyện tốt.” Phương Diễn Chi ngẩn đầu nhìn chăm chăm Thư Kinh Thủy, ngờ ngác xem, há miệng thờ dốc lại chưa nói ra cái gì. Tại trước mặt người này, hắn hết thấy đều giống như không có chỗ nào che giấu. Thư Kinh Thủy lắc đầu, đối với bàn cờ thần nhiên nói: “Người không cần cảm thấy ta xem thấu cái gì, không chừng tâm người, tâm tư rất hỗn loạn, người chỉ sợ chính mình đều không thấy rõ, ngoại nhân như thế nào có thể nhìn thấy?”

Hắn cười nhẹ, lại nói: “Kỳ thật này cũng không phải chuyện xấu, bàn cờ chú ý tính kế địch, ra về trấn tĩnh là một loại lừa dối, người thấp thòm lo âu, tâm tư đại loạn, đen nhước điểm chính mình bày ra, kia cũng là một loại lừa dối.” Thư Kinh Thủy lại đặt một quân đen tùy ý hạ ở chỗ quân trắng, “Nhưng mà, mặc kệ nhước điểm lại nhiều lại sâu, chính mình tưởng thua tưởng thắng tổng muốn xác minh, bằng không lừa địch mà lại hại mình.”

“Mà thắng thua không phân biệt tốt xấu, chỉ cần chính mình cảm thấy cờ đúng là tốt rồi, Phương đại nhân người nói đúng không?” Thư Kinh Thủy nói kẻ này, còn thật sự nhìn Phương Diễn Chi, giống như chậm đợi đáp án của hắn. Phương Diễn Chi trong đầu hỗn độn tựa hồ không có một tia thanh minh, chậm rãi khai, định thành một đường. Hắn đã bị cuốn vào, không thể thoát thân, duy biết được kết cục mình như thế nào. Một khi đã như vậy, sao không thử hết sức làm sự tình chính mình kỳ vọng, liền làm như trên, cho dù thất bại bất quá cũng duy trì nguyên phán mà thôi, không có tổn thất gì. Tổng so với nước chảy bèo trôi, lắc lư không chừng, cuối cùng mất thấy kết cục dẫn đến hoàn toàn không có gì tốt.

“Phương đại nhân nên cảm thấy quân đen này nên đi hay nên ở lại?” Thư Kinh Thủy mỉm cười hỏi. Phương Diễn Chi cuối cùng có khí lực nở nụ cười, nói: “Kỳ nhân sao có thể dễ đánh,” hắn đem quân đen đưa đi, “Đương nhiên không thể dễ lại.”

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Minh thương không dễ trốn

Vào đêm đó, Thư Kinh Thủy mang Điều Ái yên lặng rời đi. Sáng sớm ngày thứ hai, quận thủ phủ mới phát hiện khách quý mất tích, quận thủ hạ lệnh giấu diếm việc này, ngầm cho người điều tra. Nha dịch tuần tra trong Nam Dương không có kết quả, đoán khả năng đã đi khỏi Nam Dương, vội vàng hướng thành mục (một chức quan) thỉnh tội. Đợi thành mục đem tin tức đến, đã là một ngày đêm. Khi đó Thư Kinh Thủy đã xuất hiện tại lúc lâm triều. Hắn lắng nghe Lễ bộ Vương đại nhân đưa ra lễ chế tồ tiên, đưa xã tắc giang sơn, đưa ra ** không chủ mà loạn, ảnh hưởng đến sự lệ triều cương, chậm rãi đứng tên triều nói: “Hoàng Thượng thánh minh, ** lâu lắm không ứng huyền, nữ nhi Điều gia đã mười sáu tuổi, đúng là thích hợp để gả.”

Thư Kinh Thủy từ sau ra, ngắt lời nói: “Đồ nhi Điều Ái ta luôn luôn hồ nháo, không làm, càng chưa từng đọc qua «Nữ quan» «Nữ giới» không hiểu phụ đức phụ dũng như thế nào, hành tung khiêu thoát, không chừng mực, ngay cả tiểu thư khuê các đều không tính, sao có thể nhận vị quốc mẫu? Mặc dù không biết Vương đại nhân tại sao dễ mất, nhưng việc này đâu có thể coi làm trò đùa, giao phó cho một nha đầu không làm, quen hồ nháo?”

Vương đại nhân nghe thấy tiếng Thư Kinh Thủy truyền đến bên người, sợ hãi, thiếu chút nữa ngã trên sàn. Nhưng nhớ tới nghị sự lúc trước, trong lòng cười lạnh, cho dù người xuất hiện lúc nào, mặc kệ, lại chấp tay cung kính nói: “Thư đại nhân khiêm tốn, Lễ bộ chúng ta làm việc như thế nào qua loa, đương nhiên đã khảo sát Điều Ái. Tiểu thư Điều gia từ nhỏ đã hành tung, kiến thức rộng lớn bao la, có nhiều nghĩa cử, được dân chúng hoan nghênh, là nhân vật đại biểu cho quốc mẫu vương triều ta, là đại hạnh của đất nước.”

Thư Kinh Thủy thoáng nhìn thần nhiên: “Vương đại nhân không phải bệnh hay quên nhanh quá vậy, mới hơn một tháng, đã không nhớ rõ sự kiện đã thương người ở Trần Tu trai.” Trên trán Vương đại nhân đổ mồ hôi, linh cơ vừa chuyển, dời chủ ý nói: “Việc này Cung đại nhân rõ ràng nhất, bất quá, Cung đại nhân, người trên đường gây chuyện nhưng là tiểu thư Điều gia sở trí tiểu hồ nháo?”

Cung đại nhân một tháng gần đây vốn đã nom nớp lo sợ, tổng cảm thấy mọi người đều chỉ vào cột sống của hắn chằm chọc, chờ chuyện này qua đi. Giờ phút này bị gọi đích danh, không ngờ chuyện này bị điều ra mặt, kiên trì tiến lên, cuống quýt quý lạy, nói: “Việc này đúng là do vi thần vô phương dạy bảo, khuyên từ trừng phạt đúng tội, trừng phạt đúng tội.” Hắn tay áo lau mồ hôi trên thái dương, không dám ngừng đầu. Thư Kinh Thủy nhắm mắt, quay đầu. Vương đại nhân đắc ý cười: “Lúc ấy chúng đại nhân cũng có quan tham dự vào trảng thâm án, cảm nhận được tiểu thư Điều gia vẫn là hồ nháo?”

Trên triều khe khẽ nói nhỏ, ngày đó xem thẩm án trong đầu chỉ khắc sâu hai ấn tượng, thứ nhất là vị nữ nhi Điều gia không hở là người Điều gia, dung mạo hoa mỹ, đoan trang hào phóng, mặc dù lấy nghi phạm tra hỏi, nhưng đều nghiêm cẩn, không kiêu ngạo không siểm nịnh, rất có khí nhân. Thứ hai chính là, Thư Kinh Thủy gọi một đám nhân chứng lên, bản án có ai sai, căn bản biện không thể biện. Cho nên tuy rằng lúc ấy Thư Kinh Thủy kết án

cũng thừa nhận sai lầm Điều Ái đã thương người, cũng thỉnh tự trách phạt, nhưng việc Điều Ái đã thương người, rất nhiều người đáy lòng không quá tin, bọn họ cũng chưa đi tới hiện trường, khuyênh hướng cổ tình đoán chuyện này vẫn là Cung thiếu gia chính mình rút xuống từ lâu có khả năng hơn.

Vương đại nhân trong lòng cười lạnh, cho dù Thư Kinh Thủy người kiện án từ kia quá mức mỹ, nay chính mình không có lời nào để nói. Thư Kinh Thủy nhìn người ngồi trên, người nọ người trong điện thượng thần thái uy nghiêm, nhìn không ra hi nộ. Thư Kinh Thủy cúi đầu trình trọng vái chào: “Hoàng Thượng tất nhiên là rõ ràng đồ nhi của ta bản tính bất hảo.” Tay phải người phía trên hơi hơi co rúm, bảy năm trước miệng vết thương đã sớm lành ngay cả sẹo nhỏ cũng không thấy, hần quét mắt các hạ thần một lần, rốt cục mở miệng: “Thư ái khanh khiêm tốn, Điều Ái coi như là trầm nhìn lớn lên, nhu thuận từ lúc còn nhỏ.”

Thư Kinh Thủy nhắm mắt, ả hạ tức giận, thần nhiên nói: “Hoàng Thượng cũng hiểu được Vương đại nhân lời nói hữu lý, là suy nghĩ vì Vương triều?” Vương đại nhân một bên gió chân: “Thư đại nhân người nói lời gì, ta tất nhiên là vì Vương triều suy nghĩ, tuyệt không hai tâm, phải nói Thư đại nhân người, chứ không phải có tâm tư xấu xa gì, mới cực lực ngăn trở? Từ xưa tung tin vịt: Tiểu thị vương, Điều thị hầu, nhất đế nhất hậu không thể phá, vương triều mới có thể nhiều thế hệ truyền thừa. Cùng là người lòng không hề thuận phục, tướng vương triều bị hủy bởi việc này?” Thư Kinh Thủy cười lạnh: “Vương đại nhân thân là Lễ bộ thị lang, mà ngay cả loại lời đồn vô căn cứ đầu đường cuối ngõ này cũng nói ra. Chờ lời đồn này, chỉ cần người có tâm biên truyền, ngày mai có thể ra một cái ‘Vương thị hậu’ sao.”

“Người, người...” Vương đại nhân khẩu khí không nên lời, “Người lớn mặt.” Thư kinh Thủy rất nhanh nói: “Người mới lớn mặt, dám nói Vương triều sẽ bị hủy bởi tay Hoàng Thượng, chẳng lẽ triều đại phồn vinh hưng thịnh không phải lợi cho Hoàng Thượng chính là yêu dân, anh minh cơ trí, mà là vì một lời đồn nho nhỏ phổ phùng? Cùng là người cảm thấy mặc kệ hoàng Thượng thánh minh như thế nào, chỉ cần ngài không cười nữ tử từ kia, giang sơn Tiểu thị sẽ bại trong tay ngài? Kia về sau lại truyền ra lời đồn ‘Vương thị hậu’, ‘Lý thị hậu’, Hoàng Thượng hay không mặc kệ đối phương bao nhiêu tuổi, mặc kệ mỹ mạo hay xấu xí, mặc kệ là dư nghiệp triều trước hay là son dã bản nữ, mặc kệ xảo quyết mạnh mẽ hay là ác độc âm hiểm, đều một đám đều thú, làm cho người phán đoán ‘tội nhân Tô tông’? Vớ vẩn như thế, một Vương đại nhân còn nói ra.”

“Đù!” Hoàng thượng cao cao tọa thượng, thân kim long vương hoàng bào quá lớn, “Bỏ vương một mồi, hôm nay liền bãi triều.” Đứng dậy phát tay áo chạy lấy người. Thái giám tùy thị đi theo. Trên điện phủ, đám quan lui ra ngoài, lập tức thừa thừa tản. Thư Kinh Thủy còn đứng tại chỗ, nhắm mắt bất chấp mọi thứ. Có mấy quan viên đi qua người hần, khe khẽ nói nhỏ. “Sẽ không phải Vương đại nhân đoán trúng đi, nghe nói đồ đệ trên danh nghĩa của hần là tiểu mỹ nhân.”

“Nếu không tiểu nha đầu Điều gia kia thành hoàng hậu, hần chính là quốc trượng, loại chuyện tốt này, sao hần lại phản đối?”

“Chính là, trách không được đến bây giờ còn chưa cưới vợ, liền giữ một tiểu đồ đệ, thì ra là thế a.”

“Ôi chao? Lễ bộ Vương đại nhân nghe nói là người bên tả tướng, sao lại không đề cử cháu gái tả tướng Dung quý phi làm hậu, ngược lại đề cử tiểu nha đầu Điều Ái?”

“Đừng nói vậy, sau Tam Hoàng muốn lật đổ, Hoàng Thượng tối kỵ triều thần kéo đảng key phái, người cũng không nên hãm hại tả tướng, tả tướng đối với Vương đại nhân có ơn tri ngộ, Vương đại nhân cảm tạ có gần gũi chút cũng là chuyện thường.”

“Kỳ thật, Vương đại nhân đề cử Điều Ái cũng có lợi cho triều đình, Điều Ái cơ khổ, hiện tại Điều gia đã hữu danh vô thực, nàng thân cận duy nhất sư phụ Thư Kinh Thủy ở trong triều cũng không có phe phái, coi nàng làm hậu, không sợ một nhà phát triển an toàn, nhiễu loạn triều cương.”

“Quả thật như thế. Xem ra Vương đại nhân đề cử thật là vì vương triều suy nghĩ.”

Thư Kinh Thủy tròn mắt, nhìn về phía long đầu (ngai rồng), yên lặng nhìn trong chốc lát, xoay người rời khỏi.

Thư Kinh Thủy mười bảy tuổi danh chấn kinh thành, năm đó người đắc tội tam hoàng tử ả tích, cùng năm trở thành thư đồng của tứ hoàng tử không quyền thế. Từ nay về sau thiếu niên mười bảy tuổi dạy tứ hoàng tử hơn mình ba tuổi, vận dụng quyền thế như thế nào, tránh né tranh đấu như thế nào, tích góp từng tí một thế lực như thế nào, che giấu thực lực như thế nào. Cứ như vậy, bên trong cung tranh đấu hung ác vài năm, tứ hoàng tử bình an không chút chú ý sống sót. Cho đến cuối cùng nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử liên hợp bức cung, hai người chết cũng không nghĩ tới, bản thân phải nhất kích lại chết dưới tay Tứ đệ người mà bọn họ chưa từng để vào mắt.

Nhưng mà bắt đầu từ khi nào? Người kia bắt đầu xác minh được ý thức chính mình là hoàng đế khái niệm này. Hần hưởng thụ triều thần quý lạ, hưởng thụ triều thần hô to vạn tuế, hưởng thụ loại quyền uy chân thật đáng tin. Hần không vì thế mà ngu ngốc, cũng không phải loại nắm tay người kia nói: “Kinh Thủy, ít nhiều có người.” Hoàng tử không quyền không thể không được phụ hoàng coi trọng.

Hần không hề cùng y cùng ngồi cùng ăn. Cho dù từng mặc quần áo giản dị đến Thư phủ bãi phòng, công công trẻ tuổi bên người hần cũng sẽ chạy đến trước Thư phủ đem hai chiếc ghế song song một chiếc đặt lên cao hơn. Lần đầu tiên, vị công công trẻ tuổi kia tự cho mình là thông minh, hần thấy cũng không nói, thẳng ngời lên chỗ của mình. Vì thế, lần thứ hai. lần thứ ba... Sau Thư Kinh Thủy ngại phiền toái, bảo hạ nhân trước khi quét tước hai ghế kia đứng đi chuyển, vị công công kia mới xấu hổ dừng động tác. Sau vị công công kia rời bên người hần, nhưng ghế kia tựa không di chuyển như cũ.

Hần gặp triều thần phản đối, giải trừ đặc quyền gặp quân không bái của y. Đã sớm quên khi đăng vị, Thư Kinh Thủy hành lễ bái, hần đi đứng dậy, vỗ vai y cười to: “Người bái ta như vậy, ta cảm thấy như mình giảm thọ. Thật là kỳ quái, ta nhiều huynh trưởng như vậy, người so với ta còn nhỏ hơn mấy tuổi, ta lại luôn luôn coi người như huynh trưởng chân chính vậy. Không cần quý lạ, thật sự lạ, ta không tiêu thụ nổi.” Thư Kinh Thủy nói với hần, “Không hợp lễ.” Hần cả giận nói: “Ta đã là hoàng đế, chẳng lẽ ngay cả quyền lợi miễn quý cho một người cũng không có?” Sau thật sự sắp xếp chúng nghị, việc này đạt thành. Nhưng bất quá qua vài năm mà thôi, đối với Thư Kinh Thủy ở trước mặt hần cũng không thần lễ, cũng không cung kính cẩn thận “Bạn tốt” liền cảm thấy chướng mắt. Thư Kinh Thủy phát hiện, có người ngầm tùy ý đối với mấy vị đại nhân điểm vài câu, ngày thứ hai còn có

người tâu dī nghị việc này, mọi người phụ họa, Hoàng Thượng biết thời biết thế hủy bỏ lời mở đầu.

Sau lại, nga cả Thụ Khinh Thủy cũng không xưng vi thần, hần đều cảm thấy bị mạo phạm, dâng lên bất khoái. Hoàng đế, dù sao cũng là hoàng đế.

Hành lang Đức Cảnh cung điện.

Hoàng đế ở phía trước bước nhanh, Hoàng công công ở sau không thể không chạy chậm đuổi kịp. Hoàng công công thấy sắc mặt hoàng đế xanh mét, cẩn thận hỏi: “Hoàng Thượng có gì? Như thế nào tức giận? Là triều thần khất khẩu chọc ngài phiền lòng?”

Hoàng đế cười lạnh: “Khất khẩu? Hần không phải mắng Vương Tập Lễ, rõ ràng mắng là trẫm!” Hoàng công công cả kinh, cúi đầu trầm mặc lui nửa bước, không dám nói lại

Bạn đang đọc truyện *Khinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nhân sinh đại sự

Lý Hựu Đa cẩn thận trộm dò xét sắc mặt đại nhân của hần, một mặt bình tĩnh, căn bản nhìn không ra một vị trên triều kịch liệt giằng co lại an vị tại đây, thần nhiên yên lặng xử lý công vụ. Nhưng trực giác hần cho thấy người này đang tức giận. Hần chưa bao giờ gặp qua Thụ Khinh Thủy thực sự tức giận, cho dù ân uy cũng thần nhiên, kia bất quá cũng là một loại thủ đoạn, bên trong tức giận là giả, thổ lộ tình cảm cũng là giả. Nhưng mà giờ phút này, hần lại cảm thấy người này rốt cục thật sự tức giận.

“Đại nhân... Kỳ thật ta cảm thấy lễ bộ thị lang Vương đại nhân cũng không thật tình muốn Điều Ái làm hậu, nếu thành, bọn họ chẳng những đắc tội ngài, lại cô vũ thế lực của ngài, như thế lại không công cấp chính mình một cường địch, mất nhiều hơn được.” Thụ Khinh Thủy thần nhiên phiêu phiêu liếc mắt một cái: “Nghe người quý cù kêu ta một tiếng đại nhân, thật đúng là hiếm thấy.”

Lý Hựu Đa “hắc hắc” cười mĩa hai tiếng. Thụ khinh Thủy người này ở chung thật không tốt, người lấy lòng thổ lộ tình cảm, hần cũng không vì vậy thân thiện thân cận. Nhưng ở chung cũng có cái tốt ở chung, hần không dễ tâm tới nghi thức xã giao, cũng không phân biệt cao quý, người không cần sợ chỗ nào không nghĩ qua liên mạo phạm hần. Trên thực tế, Lý Hựu Đa thông qua quan sát, Thụ Khinh Thủy người này, làm hần đề ý gì đó thật sự rất ít, công danh lợi lộc không cần phải nói, một ít người thanh lưu cũng đều xưng chính mình yếm khí đồ vật này đó, nhưng những người đó luôn tự cho mình rất cao, đôi phương đánh giá hơi không thỏa mãn, liên khó thở hơi chân. Nhưng đối với Thụ Khinh Thủy mà nói, cho dù sau lưng có người ác ý hại, lời đồn bốn phía, y cũng lơ đãng.

Hần vừa mới vào hình bộ không lâu, khi đó Thụ Khinh Thủy đã là Thượng thư hình bộ. Lúc ấy Lại bộ quan to nhất sau lưng bố trí cực thịnh, thậm trí trên công sự làm khó dễ. Nhưng Thụ Khinh Thủy mỗi lần thấy hần đều khách khách khí khí, không thấy khác thường. Khi đó Lý Hựu Đa còn tương đại nhân nhà mình suy nghĩ vì đại cục, kiềm chế ần ần, trong lòng thấp phần kính nể. Nhưng mà, sự thật chưa bao giờ tốt đẹp cả. Sau lại một lần, Thụ Khinh Thủy không biết lúc nào phát hiện hần không có tiếng tăm gì lại chức nhỏ, muốn đặc biệt điều hần làm phó thủ, trực tiếp thăng quan cũng không nhập lưu phẩm nhảy thẳng lên tứ phẩm Hình bộ thị lang. Lại bộ quản nhân sự, đương nhiên không chịu, vì Lại bộ quan to kia cực lực phản đối cực lực ngăn trở. Thụ khinh Thủy tự mình tới cửa bãi phóng vị kia, sau ba lần, vị quan to kia thái độ thay đổi hần, ngược lại việc hần được thăng cấp chỉ là việc nhỏ. Lý Hựu Đa thế này mới hiểu, cái gì ần ần, cái gì lấy đại cục làm trọng, tất cả đều do mình phán đoán. Người ta không xem trong mắt, mặc kệ mà thôi.

Từ nay về sau, Lý Hựu Đa cũng quan tâm tính tình chính mình, tùy tiện, đối với đại nhân nhà mình trực tiếp “Người” với “Người”, dù sao người ta không cần, hần cần gì phải chủ động đồng nghi thức xã giao. Cứ như vậy, giảm giọng quan khách sáo phỏng đoán dùng từ, hần cảm thấy hiệu suất làm việc cao lên không ít.

Nhưng giờ phút này, đối với khuôn mặt bình tĩnh kia, hần không khỏi cẩn thận gọi một tiếng “Đại nhân”. Bất quá còn có thể tồn tại người, hoàn hảo, Lý Hựu Đa đã sớm luyện da mặt dày, cười mĩa hai tiếng liền nói: “Đại nhân nếu thích nghe, về sau ta mỗi ngày đều gọi.”

Quả nhiên, Thụ Khinh Thủy xin miễn cho kẻ bắt tài nói: “Miễn.” Xong lại nói: “Vương đại nhân bọn họ kỳ thật giống người vừa rồi, biết ta sẽ ngăn cản, cho nên mới có gan đem chuyện này bẩm báo.” Lý Hựu Đa vừa định nói người này như thế nào cùng y tranh cãi, sau khi nghe được cửa câu sau có chút hiểu, suy nghĩ nói: “Kia kỳ thật Điều Ái nếu làm hậu, bọn họ còn khóc. Cho nên nếu ngài buông tay mặc kệ, đổi lại chính bọn họ ngăn cản. Dù sao cũng Hoàng thượng trở mặt, làm ai phải đi, ai lại mặt.”

Thụ Khinh Thủy nhắm mắt nói: “Đám kia ngu xuẩn. Việc này thật bị nói tới hội nghị, có thể quyết định sẽ là người ngồi trên ghế kia, nếu hần muốn làm nhanh chóng, đến lúc đó bọn họ muốn đổi ý ngăn cản, cũng là hữu tâm vô lực... Bất quá...” “Thụ Khinh Thủy chậm rãi tròn mắt, ánh mắt nhìn về phía xa xoi hư vô, âm thanh chậm rãi, “Người sau màn này, nghĩ cũng tính ta tuyệt đối sẽ không đứng nhìn.

Điều Ái nằm úp sấp trên bàn, ngón tay vô ý thức nắm một đóa hoa. Nàng suy nghĩ về quận thủ phủ tiểu viện thanh u. “Cho dù lần này ta về nhà thì như thế nào, tuổi ta đã không còn nhỏ, cuối cùng phải lập gia đình. Lần sau gả cho người bất quá cũng vẫn là cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy. Ta sợ cầu không nhiều lắm, chỉ cần một nơi cho ta an tâm đọc sách là tốt rồi. Đúng là nơi này. Ta tội gì phải gả cho người thứ hai không biết người trong nhà hán thế nào? Nhà tiếp theo không nhất định cho phép ta đọc y, còn dư thanh u tiểu viện, không bắt ta đảm nhận việc nhà, trong bụng không tức không thúc giục không oán ta.” Nàng kia nhu hòa cười, không để ý mái tóc bay nhẹ, tiếp tục chậm rãi nói, “Nếu gả lần hai, thanh danh không tốt, nhà của ta không phải danh môn phú hộ, để người tái giá đã là khó, cho dù trượng phu không chê, sau nhập môn muốn cha mẹ chồng đối xử tử tế, chỉ dựa vào vận khí.”

Nhà đầu không phục nói: “Nếu em có biện pháp cho người chẳng những thoát ly khỏi nơi này, có thể tự do hành tẩu, không hề bị cha nương trói buộc nắm trong tay?” Nàng kia nói: “Nếu ta là nam tử, ta sẽ nguyện ý du y tứ phương, nhưng thân ta là nữ tử, vừa không có võ công, lại phần không giống nam trang, lại không bền lòng, không cần ngũ thể. Tự do hành tẩu tứ phương, có khả năng bị hãm hại nơi không ngờ đến. Vẫn là lời lúc đầu, nếu nơi đâu đầy đủ những thứ ta cần, ta tội gì phải khó xử chính mình, lại đi tìm phiền toái.”

“Nhưng là”, nhà đầu dặm chân, cũng mặc kệ ngoại nhân ở đây, thốt lên nói, “Tiểu thư người ở quận thủ phủ danh nghĩa là phu nhân, người xấu kia ngày nào nhớ tới người, cứng rắn muốn sinh hoạt vợ chồng, thì người làm sao giờ.”

Nữ tử lật trang sách ngón tay cứng đờ, nàng cúi đầu khẽ thở dài: “Ta từ nhỏ chỉ biết sau khi ta lớn lên phải gả cho một người ta không biết, sau đó trở thành vợ chồng. Lớn hơn chút, bắt đầu đọc sách thuốc, mới hiểu thế nào là vợ chồng chi thực, nguyên lai cùng nhóm thanh lâu kỹ nữ làm những chuyện như vậy là giống nhau. Lúc ấy cảm thấy cả người khó chịu, ghê tởm không thôi. Nhưng mười mấy năm đọc sách y, tâm dần dần tĩnh, việc vậy vốn cùng ăn cơm ngủ như nhau, là gốc rễ con người, cần cần đối đãi quá mức khác nhau.” Nữ tử khoé môi hơi cong, còn có tâm tình nói giỡn, “Cho dù không tĩnh, làm mười mấy năm chuẩn bị tâm lý, cũng không sai biệt lắm.”

Nàng nói như vậy, Điều Ái lại không biết chút gì. Lập gia đình a... Nhất tưởng muốn cùng một nam nhân mình không biết ở cả đời, còn muốn làm việc cầu thả kia, Điều Ái chỉ cảm thấy rừng mình, lông tơ trên người đau đớn, không thoải mái đến cực điểm.

“Lập gia đình a...” Điều Ái thì thào, làm bầm lâu bầu. Vì sao nhất định phải lập gia đình? Như bây giờ sống cùng sư phụ nương tựa lẫn nhau, cũng rất tốt. “Cha mẹ đặt đâu, con ngồi đấy” nàng đã mất cha mẹ, nhưng nếu sư phụ vì nàng định ra việc hôn nhân, nàng nên như thế nào? Điều Ái cảm cánh hoa, đầu ngón tay vuốt ve, có chút rỉ nước. Không muốn a... Khi đó nàng âm ỷ làm nũng sư phụ một chút, sư phụ đau lòng sẽ không bức nàng đi. Không đúng, nếu sư phụ thực vì chuyện hôn sự của nàng, khẳng định sẽ hỏi qua ý kiến của nàng, khi đó đánh chết cũng không muốn là có thể. Nàng trong lòng chắc nịch, thoáng chốc lại khoái hoạt.

Nhưng một ý niệm khác lại bao phủ trong đầu, nàng có thể không lấy chồng, sư phụ về sau sẽ lấy vợ, khi đó nàng còn có thể như bây giờ? Nghĩ đến trong nhà lại có thêm một nữ nhân tiến vào sớm chiều ở chung, trong lòng Điều Ái lại trầm mặc, tâm tình lại đi xuống. Hung hăng lại nghiền một cánh hoa khác, ý thức chính mình đang làm cái gì, Điều Ái thờ dài, đem bông hoa chính mình chà đạp nhẹ nhàng vuốt, lăm lăm: “Nếu nhất định héo, để ở bình không được, liền ủy khuất người làm hoa khô.” Nàng tìm quyển sách tùy ý, lấy giấy Tuyên Thanh, đặt hoa vào bên trong. Lè lưỡi, đem sách trở về chỗ cũ.

Thư Khinh Thủy đi vào phòng, khẽ cười nói: “Đang làm gì?”

Điều Ái quay đầu, thấy sư phụ trở về, cao hứng tiến đến sát lại, ôm cánh tay sư phụ, điềm nhiên hỏi: “Sư phụ a, ta có thể hay không phải lập gia đình?”

Thư Khinh Thủy ngần ra, trong nháy mắt còn tưởng rằng Điều Ái đã biết cái gì, lại nhớ đến buổi lâm triều hôm nay, muốn truyền ra ngoài cũng không thể nhanh chóng đến vậy, càng không thể rơi vào tai Điều Ái, bèn xoa xoa tóc nàng, hỏi: “Sao lại nhớ tới việc này?”

Điều Ái nói: “Mấy ngày trước cùng quận thủ phu nhân hàn huyên vài câu, sư phụ biết không, vị quận thủ phu nhân là bị ép tới, bởi vì tỷ tỷ nàng thế sống chết không theo, tự sát trước khi đội ngũ đón dâu tới, cho nên cha mẹ nàng liền đem nàng đưa lên kiệu hoa.”

Thư Khinh Thủy khẽ nhủ mảy, nghe Điều Ái tiếp tục nói: “Tuy rằng nghe nàng nói chuyện, đối với hiện tại không có gì bất mãn, nhưng luôn luôn có một loại thật sâu không thể nê hà cảm giác vô lực. Sư phụ a, nếu lập gia đình không nhất định hạnh phúc, vì sao cha mẹ nhất định phải đem nữ nhi gả ra ngoài?”

“Cho nên sư phụ, ta có thể hay không phải lập gia đình? Cho dù biến thành gái lơ thì bị người chê cười, cứ để bọn họ cười, ta chính mình mặc kệ, không cần vì ý tưởng bọn họ mà ép buộc chính mình đúng hay không?” Điều Ái lôi kéo tay áo sư phụ, ánh mắt chớp chớp chờ đợi nhìn hán, còn kém sau lưng ve vẩy cái đuôi. (Thảo: Thật có tiền đồ chân chó)

Thư Khinh Thủy bị nàng chọc cười, khẽ cười một tiếng, sờ sờ đầu nàng nói: “Không ai dám cưới người gái lơ thì, người không muốn gả, không ai có thể bức người.” Câu nói cuối cùng, lại mang theo một phần sát khí. Điều Ái vui vẻ cọ cánh tay sư phụ: “Ta chỉ biết sư phụ tốt nhất ~”

“Sư phụ a, còn có một chuyện.” Điều Ái xoa chiếc cằm nhỏ nói, “Sư phụ người về sau có thể hay không thú cho ta sư nương?”

Thư Khinh Thủy ngần ra, nói: “... Người... Muốn ta thú sư nương?” Hán nghe nói tiểu hài tử mò côi, âm ỷ muốn phụ hoặc mẫu, việc này sẽ không chậm vài ngày rơi xuống đầu mình... Nếu thật muốn thú một cái, thật đúng là phiền toái...

Kết quả chợt nghe Điều Ái vội nói: “Không đúng không đúng không phải, sư phụ, tuyệt đối không phải.” Xem nàng nói bốn lần “Không phải”, Thư Khinh Thủy cười khẽ, chờ nàng nói tiếp. Điều Ái nói: “Ta nói là, giả sử sư phụ muốn lấy sư nương, sư nương không thương ta...”

“Đuổi nàng ra ngoài.” Thư Khinh Thủy một lời ám định.

Chương 14: Hồ bằng cầu hữu

“Ta có phụ thân!”

“Ta có sư phụ!”

“Ta có mẫu thân!”

“Ta có sư phụ!”

“Ta có ca ca!”

“Ta có sư phụ!”

“Ta có Lư bá!”

“Ta! Có! Sư! Phụ!”

“Không có người muốn người dĩa nha đầu! Không cho người theo ta lấy! Người lại lấy ta gọi phụ mẫu thân!

“Ta có sư phụ! Người tài cán lấy gì đó của ta!

Hai tiểu hài tử một nam một nữ tranh đoạt con điều màu sắc rực rỡ trên tay, không chịu nhường. Điều phủ đương nhiệm lão gia phu nhân cung kính khách sáo khách nhân một người tả hữu, trên mặt lấy lòng cùng cẩn thận tươi cười trò chuyện câu được câu không, dần dần đi tới.

Tiểu nam hài nhìn thấy, cao giọng kêu: “Phụ thân! Mẫu thân! Nàng lấy con điều của con!”

Điều phủ lão gia phu nhân nghe thấy tiểu nhi từ nhà mình quát to, mới chú ý bên này, sắc mặt bị hoảng sợ tái nhợt. Điều phủ lão gia bước lên phía trước túm lấy con mình, ấn đầu của hắn cấp tiểu cô nương bởi cười nói khiêm: “Ái... Ái nhi, đường đệ con không hiểu chuyện, con đừng cùng hắn so đo.”

Tiểu nam hài gãy dựa không phục nói: “Rõ ràng là nàng cướp của con, phụ thân không giúp con còn mắng con?!”

Tiểu cô nương đã sớm chạy bên người sư phụ, túm tay áo sư phụ trừng mắt nam hài nói: “Nói vậy, này rõ ràng là bá phụ ta phụ thân người vội lấy đưa ta chơi.”

Tiểu nam hài “Oa” một tiếng khóc: “Đây là của con, rõ ràng là của con, phụ thân cha như thấy nào lấy nó cấp dĩa nha đầu này.”

Sắc mặt cha hắn lại biến, lôi kéo hắn mãnh liệt một chút, quát: “Con nói vậy bạ gì đó, như vậy không giáo dục.” Hắn hướng xin lỗi đối với bên này: “Thư đại nhân, chúng ta về sau nhất định hảo hảo quản giáo, hảo hảo quản giáo...”

Tiểu nam hài lão đảo một cái, ngã trên mặt đất, khóc lợi hại hơn.

Tiểu cô nương trên mặt cau giận chưa giảm, cổ ý ngửa đầu đắc ý nói: “Người có phụ thân mẫu thân huynh trưởng Lư bá thì thế nào, ta có sư phụ là đủ rồi.”

Sư phụ nàng ho nhẹ một tiếng: “Điều Ái, trả con điều cho hắn đi, nếu người thích, ta mang người ra đường mua.”

Tiểu cô nương vừa nghe, thoáng chốc tức giận cái gì cấu gấu cái gì cũng chưa có, ánh mắt sáng trong suốt dặt tay áo sư phụ nói: “Sư phụ nói thật? Sư phụ cũng không thể nói dối.” Con điều gì, bỏ diên (quần áo cũ) đều không sao cả, không thể so với cùng sư phụ đi dạo phố trọng yếu.

Sư phụ ôn hòa cười, xoa xoa tóc nàng nói: “Hiện tại chúng ta đi?”

Cô gái gật gật đầu, cao hứng phấn chấn chạy tới đem con điều có chút biến hình phóng tới tay tiểu nam hài khóc nháo, chạy về dặt tay áo sư phụ, từng bước ly khai.

Tiểu nam hài nhìn con điều đã muốn pha hư khóc càng to hơn, hắn dùng toàn lực khóc thét: “Ta là người khác đều không cần chơi với người, người cái hỗn đản.”

Tiểu cô nương quay đầu, làm cái mặt quý: “Ai hiếm lạ.”

Lại một năm, Điều Ái mười tuổi.

Nữ hồng? Miễn đi.

Học trù (nấu ăn)? Chính mình vẫn có tiến bộ, bất quá hiện tại tay nghề của nàng không tất yếu phải học.

Phác điệp (bắt bướm)? Còn không bằng xuống nước bắt cá thú vị hơn.

Mang theo nha hoàn ngao du? Đừng nói nàng không có khả năng mang nha hoàn, nàng vừa mới cùng sư phụ ngao du trở về, thật sự không có nỗi cái hào hứng kia.

...

Suy nghĩ một vòng, nàng tỉnh ngộ tiểu thư giống nàng đều là sâu gao, thậm chí cảm thấy an ủi. Nàng tự hỏi một lần tuổi như nàng thiếu gia công tử đang làm cái gì. Cuối cùng không phải dụng công đọc sách cầu công danh, chính là đang đùa giỡn đi, còn có chút người trong võ lâm phỏng chừng đang luyện công.

Nàng không cần cầu công danh, luyện thành thần công cái thế cũng không phải theo đuổi của nàng... Mà đùa giỡn, đùa giỡn, tổng cũng phải có mấy cái hồ bằng cầu hữu. Bỗng nhiên, nàng nhớ khi còn bé, ngẫu nhiên ngoài bá phụ thân thích bên người bạn bè tiểu hải tử thân thích đùa giỡn, còn có đường đệ trên danh nghĩa của nàng cướp con điều, đem người cướp lấy khóc. Tiểu hải tử kia thật đúng là nói được làm được, thuyết phục bọn trẻ con tất cả đều cô lập nàng.

Bất quá nàng cũng chẳng sao cả, vốn cùng đám tiểu hải tử kia không thân, không cùng nàng chơi, nàng cũng không thèm để ý. Cẩn thận ngẫm lại, chính mình có thể xưng được với bằng hữu, cũng có Tiểu Xuân. Nghĩ đến như thế, quả thật là có chút bị kích... Trong đầu bỗng nhiên nhớ đến đám người trên núi, tuy rằng ở chung có hai ngày, cũng cảm thấy so với thân thích trên danh nghĩa ở Điều phủ còn thân thuộc hơn. Bọn họ... Hẳn là cũng có thể cho là bằng hữu đi... Điều Ái yên lặng tưởng... Có phải mình có chút tự mình đa tình?

Đang lúc suy nghĩ miên mang chán chết, nàng thu được một phong thư, từ Điều gia chuyển đến, nhưng lại từ Biện Châu. Nàng xem, một trận vui sướng. Một đóng thư viết lưu loát, một phận vài bức loạn bút ký hỗn độn kẻ, nàng xem cảm thấy thân thiết. Trong thư biết được, Tư Mã Thiếu Nghê một hàng một đường du du ngoạn ngoạn, rốt cục không bị lạc đường, cuối cùng thuận lợi đến Tư Mã phủ. Tư Mã Thiếu Nghê thử hướng gia gia hân thắm thỉnh thân phận hai người Điều Ái, không tưởng, gia gia hân vừa nghe tên “Điều Ái”, lập tức cho biết là ai. Một đám người nghe xong cao hứng, không giữ quy tắc cùng nhau viết thư gửi. Vì thế phong thư này, đương nhiên liền gửi đến Điều gia kính thành.

Tư Mã trong thư mỉm cười nói: Không nghĩ tới, người dĩ nhiên là một người nổi danh.

Mà Chương Hồng trong thư nhắc: Người nha đầu kia, gạt chúng ta chuyện tình nữ hiệp hộ còn không có hoàn, Điều gia lớn như vậy nhìn người một mục tiêu làm sao trốn.

Cho dù bị “Mắng”, Điều Ái cũng thức vui vẻ. Tâm tình tốt, Điều Ái cũng tìm giấy bút viết một phong thư, vui vui vẻ vẻ tự mình cầm đến dịch quán.

Điều Ái trên đường trở về, có người gọi nàng: “Điều Ái, người là Điều Ái?” Nàng quay đầu, một thiếu niên xa lạ. Người thiếu niên kia nói: “Ta là Trương Mạch, giờ cha ta cùng bá phụ người thường lui tới, ta cũng thường xuyên đến chơi, người không nhớ rõ ta sao?”

Điều Ái ngượng ngùng nói thật không nhớ rõ, cũng ngượng ngùng nói cho hắn, nàng không thường cùng người đến Điều phủ, không biết là “Thường xuyên đến Điều phủ” cùng “Cùng nàng nhận thức” tất nhiên có liên hệ.

Người thiếu niên kia kinh hi thân thiện nói: “Người thay đổi thật nhiều, ta đều nhận thức không ra người.” Sau đó bọn họ hàn huyên một đồng chí tiết. Điều Ái nghe nghe giật mình tỉnh ngộ: “Sau lại, có phải hay không các người đi theo ‘Đường đệ’ trên danh nghĩa trên đường chặn đứng ta, cùng tuyên cáo về sau tuyệt đối không bao giờ cho ta theo chơi nữa?”

Người thiếu niên kia xấu hổ mặt đỏ: “Kia, đó là khi còn nhỏ làm việc ngốc, người đừng để ý.”

Điều Ái cười đáp: “Ta muốn cảm tạ các người mới phải, nếu các người không hùng hổ vây quanh ta, Tiểu Xuân cũng sẽ không cho ta bị khi dễ, mà cứu ta ra khỏi vòng vây.”

Điều Ái hồi tưởng ngày ấy nàng bị đường đệ bỏ tù giấy hẹn giống tự ước xuất môn. Đến địa điểm ước định, chỉ thấy đường đệ cùng một đám nhỏ bức nàng đến một góc, bao quanh vây quanh, thị uy tuyên cáo: “Chúng ta muốn đoạn giao với người, về sau không cùng người chơi.” Tiểu Điều Ái cảm giác mặt danh kỳ diệu nháy mắt mấy cái, đám tiểu hải tử kia thật có chút quen mặt, nhưng có nhiều đứa không hề có ấn tượng. Nguyên bản sẽ không chơi đùa với nhau... Tại sao đoạn giao?

Trên đường mặc dù người đến người đi, nhưng tiểu hài tử cãi nhau, không người quan tâm. Đang lúc tiểu Diêu Ái tự hiểu như thế nào hết sức thoát thân, đã có một tiếng cười khê truyền đến, nữ tử mang theo một làn gió thơm chen vào vòng vây đứa nhỏ, cười kéo tay nàng nói: “Nguyên là là vị tiểu thư nhỏ lần trước, bọn chúng không muốn chơi với ngươi, ta với ngươi chơi?”

Tiểu Diêu Ái nhận ra nàng, chỉ vào nàng nói: “Nga, tỷ tỷ xinh đẹp vút lẫn loạn.” Nữ tử so với lúc ấy, thành thực không tí, nhưng cũng thiếu chút khí phong trần, ngược lại càng thanh thuần đáng thương chút, đuôi lông mày khoe mắt lưu chuyển khi mới ần ần hiện ra mị ý giấu giếm, làm cho người ta lần đầu sinh ra thương xót, lần thứ hai mặt bị mị hoặc, khó lòng phòng bị.

“Ta mới, không, có, vút, loạn, lẫn.” Nữ tử nheo mắt lạo một chút nói. Diêu Ái lập tức nói: “Tỷ tỷ xinh đẹp, hung hăng sẽ không đẹp nga.” Nữ tử nghe vậy sắc mặt chợt tắt, che miệng u oán, “Thật sự là hai thầy trò khó hiểu phong tình, khối khăn kia ta nhặt trở về, còn thù lên, ngươi cần phải xem?”

Tiểu Diêu Ái gật gật đầu, nữ tử lôi kéo tay áo nàng từ vòng vây bọn nhỏ đi ra. Sau Tiểu Xuân lại không dám đem một tiểu cô nương tới kỹ viện, lấy có sắc trời đã tối muộn, khăn lần sau sẽ cho nhìn, đưa nàng trở về nhà. Cũng không ngờ mấy ngày sau, bản thân Diêu Ái tự mình đến, trực tiếp ngồi trong phòng nàng rung rung hai đùi ngồi trên giường, nàng sợ tới mức chết khiếp. Diêu Ái còn đắc ý cười, sau đó vô cùng cao hứng nhìn chiếc khăn được thêu lên, thỏa mãn lòng hiếu kỳ.

Sau Tiểu Xuân tò mò hỏi nàng một tiểu cô nương như thế nào có thể lưu vào, còn chuẩn xác tìm được phòng nàng. Tiểu Diêu Ái vui vẻ chỉ vào cửa sổ phòng nàng thông với hậu viện: “Ta hỏi vị đại thúc hảo tâm kia.” Sau đó Tiểu Xuân xấu hổ thấy hai hộ viện té trên mặt đất, mê man bất tỉnh.

Tiểu Xuân nói: “Trách không được, khi đó ngươi ngoan ngoãn đi theo ta, cũng không sợ ta là người xấu.”

Tiểu Diêu Ái kỳ quái hỏi: “Tiểu Xuân khi đó không phải lo lắng ta bị khi dễ mới giúp ta giải vây sao? Làm sao có thể là người xấu?”

“Tiểu Ái nhi, như thế nào nhắc tới ta?” Một tiếng cười khê, mang theo tươi cười e lệ, một tiểu cô nương nhợt nhạt đáng thương xuất hiện sau Diêu Ái. Mang theo hương son, trên mặt trang điểm dung nhã, người thiếu niên nhìn thấy ngẩn ngơ. Diêu Ái quay đầu lôi kéo nàng cười nói: “Tiểu Xuân, đương nhiên là nói ngươi tốt.”

Tiểu Xuân nói: “Ngươi nói thật ngọt. Vị này là...?”

“Trương Mạch, ta gọi là Trương Mạch.” Người thiếu niên kia trở lại, “Không biết tiểu thư họ gì?”

Tiểu Xuân lấy tay áo che mặt, sợ hãi nói: “Xuân hoa thu nguyệt khi nào, thiếp thân Xuân Hoa, người ti tiện, không xứng có họ.” Tiểu Xuân từng oán giận Diêu Ái “Xuân hoa thu nguyệt”, mặc kệ nàng kêu “Xuân Thu” hay là “Hoa Nguyệt” đều phong nhã vài phần, vì sao nàng muốn gọi “Xuân Hoa”? ... Hại nàng mỗi lần giới thiệu chính mình đều nhìn không được lấy tay áo che mặt, thật sự là mất mặt.

Người thiếu niên kia ngẩn ngơ, tiện đà cười nói: “Tiểu thư nói đùa, làm sao có thể không xứng có họ, không biết tiểu thư người nơi nào?”

“Lạc Hoa lâu.”

“Cái gì?”

“Liên Lạc Hoa lâu góc đường phía trước, công tử chưa có đi qua?”

“Ngươi!... Các ngươi!...” Vị thiếu niên kia hít mạnh một hơi, như là sợ tới mức không nhẹ, “Mới trước đây Diêu Đồng nói ngươi không phải là người nhà Diêu gia, là có phụ sinh không nuôi dưỡng đã nha đầu dĩ nhiên là thật sự! Ngươi thế sa đoạ đến chỗ đó!” Người thiếu niên dường như gấp quý, ngón tay run run chỉ vào các nàng chạy mất.

“Như thế nào lộ về mặt hàng này...” Tiểu Xuân vô tội ủy khuất nói, “Tiểu Ái nhi, ta tựa hồ không cần thận huy danh dự của ngươi.”

Diêu Ái không sao cả nói: “Lạc Hoa lâu quả thực ta thường thường lui tới a, hẳn nói cũng đúng vậy.”

Tiểu Xuân lắc đầu cảm thán: “Tiểu Ái nhi, nam nhân xem ra nhìn lại cũng là sự phụ ngươi tốt nhất. Ngươi cả ngày theo dõi hẳn như vậy, nam nhân khác còn như thế nào nhập vào mắt ngươi? Về sau ngươi định gả ra ngoài thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Bất diệc nhạc hồ

Điều Ái cười nói: “Không gả ra ngoài, để sự phụ ta nuôi ta cả đời, hần hần cũng đồng ý.” Tiểu Xuân oán oán nhìn nàng: “Ngươi không lấy chồng, hần không lấy vợ, không phải là muốn khóc chết một đồng nam nữ.” Nói xong, thân thủ niết mặt nàng, “Lên trời khó được nhéo các ngươi hai cái tuần thiên hạ, sao lại để lãng phí.”

Điều Ái cười né tránh: “Dù sao người khác có hay không khóc chết, cũng không phải chuyện của ta, đúng không?”

Tiểu Xuân hít một tiếng: “Các ngươi hai người thật thật đều là người quyết tâm, lại đều hơn người bộ đáng tốt.”

Từ Biện Châu nhận được thư gửi đến, mới qua ba ngày, Điều Ái không ngờ thu được một phong thư. Tính tính thời gian, lá thư của nàng cũng còn đang tại nửa đường, đương nhiên không có khả năng nàng nhận được hồi âm. Nhưng lá thư kia vẫn từ Biện Châu gửi đến.

Điều Ái mở thư ra đọc, trong lòng lại âm áp. Nguyên lại Tư Mã bọn họ chờ không kịp mười ngày nửa tháng qua lại một phong thư, vài người thương lượng quyết định, cách ba ngày gửi một phong, như vậy song song thông tin, mỗi lần cách ba ngày có thể gửi thu được thư, không cảm thấy quá mức vất vả chờ thư. Điều Ái tự nhiên cao hứng.

Mấy ngày trước đây văn chương giấy bút còn ở trên án chưa thu dọn, Điều Ái chạy đi, lấy lá cây yếu nhất trong hồ nước trong tiểu viện, cẩn thận mang về. Lá cây xanh biếc, nàng nhẹ tay, nước theo chiếc lá chạy đến nghiền mực. Nàng khoát khoát tay áo, tay trái vén tay áo lên, chậm rãi mài mực. Nàng thật lâu chưa làm việc này, hiện tại lại cảm thấy giai đoạn chuẩn bị đề bút thật vui vẻ, hoài ân ân nhảy nhót ý chờ mong.

Nhưng khi nàng ngồi vào chỗ, đặt bút trước giấy, lại chống má, nhìn ngoài cửa sổ phát ngốc. Mười mấy năm đi qua, Thư phủ không bảo dưỡng nước sơn cửa sổ đã có chút sòn, ngoài cửa sổ cỏ dại mọc tràn lan, cũng có một chút phong tình. Hồ bên ngoài, chiếc thuyền nhỏ nàng cùng sự phụ trước khi xuất môn quả nhiên đã trôi đến giữ hồ, trên thuyền còn có một con chim đậu đen. Nàng không khỏi cười, nhìn cái gì đều vui mừng. Giống như khi còn bé, sự phụ cấp nàng viết công khóa, nàng cũng chấp bút như vậy, nhìn ra ngoài cửa sổ phát ngốc, nghĩ viết chút gì cho thỏa đáng. Sau đó lẳng lặng nhìn nhìn, rõ ràng đêm đêm xem ngày xem, nhìn Thư phủ trăm nghìn lần, làm cho nàng thấy rất nhiều thứ bình thường trước nay đều không để ý. Sau đó cảm thấy cái gì cũng tầm thường.

Điều Ái giống như lúc trước viết công khóa viết viết: “Hôm nay, tâm tình tốt, nhà của ta giữa hồ có con chim đậu trên thuyền nhỏ...” Một phen miêu tả sắc vũ, sau đó kết bút, “Cũng không biết loại chim nào.” Điều Ái trộm thề lưỡi, không biết như vậy có thể rất hỗn hay không, sau đó lấy thêm tờ giấy, “Hôm qua gặp được Tiểu Xuân, người này phi thường thú vị... Nàng ở Lạc Hoa lâu, muốn là các ngươi đến kinh thành chơi, ta có thể đưa các ngươi đến chơi, xem một chiếc khăn của nàng bị xe nghiền qua... Bất quá ta từ cửa sau đến, các ngươi muốn từ cửa trước đến cũng không phải không được, nhưng phải tự chuẩn bị tốt ngân lượng...”

Cho nên hai tháng sau, Tư Mã một đám hưng trí bừng bừng đi vào kinh thành, Điều Ái dẫn vào phòng của Tiểu Xuân ở Lạc Hoa lâu, nhìn góc pho sầm uất, một tiểu lâu hai tầng được trang hoàng tinh xảo, giăng đèn kết hoa, một đám oanh oanh yến yến muôn hồng nghìn tía đối bên đường cười quyền rũ.

Tư Mã Thiếu Nghệ lẳng lẳng trước mười thước nhìn chăm chú một lát, mặt toát mồ hôi nói: “Chỗ bằng hữu ngươi, chúng ta vẫn là về sau lại đến đi.”

Điều Ái buồn cười nói: “Nhưng ta đã nói cho Tiểu Xuân là có bằng hữu muốn tới nga, các ngươi không đi Tiểu Xuân hội khóc nga.”

Sử Kinh Hạo mở chiếc phiến (quạt), một bộ khí phái công tử phong lưu, khoanh tay nói: “Bất quá là thanh lâu mà thôi, đi đi đi, nhất định phải đi, xem ta mê các nàng đều **.”

Tiểu Vân sắc mặt đã muốn đỏ, vụng trộm kéo kéo ống tay áo Điều Ái, đáng thương hề hề lắc đầu.

“Ngươi a, ngươi nha đầu kia xấu lắm” “Ba” Điều Ái bị Chương Hồng gõ một cái trên đầu.

Điều Ái ôm đầu vẫn cười: “Hong tỷ tỷ, lần này ta một chữ cũng không nói dối.”

“Tiểu Ái nhi ngươi gạt người còn cần nói dối sao?” Một thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu vang lên, mang theo một trận gió thơm. Bọn Tư Mã quay đầu, liền thấy một nữ tử không lớn hơn bọn hần bao nhiêu nhẹ lay động quạt tròn, khẽ mỉm cười, như tỷ tỷ bình thường nhà bên, đến gần có chút choáng váng, ần ần thân nhiên e lệ.

Một đoàn nhìn Lạc Hoa lâu chỉ biết thân phận Tiểu Xuân, nguyên bản nghĩ cũng giống đám oanh oanh yến yến nữ tử quyền rũ diễm lệ, vì thế nhìn Tiểu Xuân giống nữ nhi nhà bên bộ dáng đều ngăn ngại.

“Tiểu Xuân ~” Điều Ái cười đáp. “Xem ra bọn họ không dám đi vào nhà ngươi.”

Tiểu Xuân che miệng cười khê: “Bọn họ xem thanh lâu kỹ viện không giống Trương Mạch lần trước dọa chạy đi, đã là không sai. Chẳng lẽ còn đi theo ngươi hồ nháo bất thành?”

Điều Ái không phục nói: “Ta bất quá là đi cửa sau mà thôi, làm sao hồ nháo.”

“Nhưng ngươi mỗi lần chiếm phòng của ta chiếm người của ta, chưa đưa một văn tiền, ma ma ngậm nhưng thật mất hứng.”

Điều Ái da mặt dày sau cười mỉa nói: “Tiểu Xuân ngươi cao hứng là có thể.”

Tiểu Xuân phe phẩy quạt tròn, ngấm lại gật gật đầu: “Này đúng là.”

“Ngươi bảo bối đồ đệ kia là một chuyện, lễ bộ Vương đại nhân lại tìm cơ hội nhắc tới ba lượt, nhiều lần đều bị Hoàng Thượng lấy một câu ‘về sau lại bàn’ đè ép xuống. . . Ngươi nói, việc này có tính liên hệ rõ như vậy?” Lý Hựu Đa ngồi trước bàn đại nhân của hắn, gác một chân, lắc lư lắc lư, trên mặt đều nhũn mày chính sắc thập phần nghiêm túc.

Thư Kinh Thủy thân nhiên nói: “Hắn chính là muốn đè ép xuống, cũng không có từ chối.”

Lý Hựu Đa nói: “Nếu y muốn việc này thành, đáp ứng xuống là được, nếu không muốn, cần gì phải kéo?” Nói xong che miệng, bị đại nhân nhà mình làm hòng rồi, cứ ‘y’ lại ‘y’ như vậy đi nghị luận là đại bất kính a.

Thư Kinh Thủy liếc mắt nhìn hắn nói: “Nếu ngươi hôm nay muốn ăn hoa quả, nhưng mỗi khi ngươi muốn cắn, người nhà ngươi đều muốn hay không đều đại âm ỹ một trận, ngươi làm như thế nào?”

“Cùng lắm thì hôm nay không ăn.” Lý Hựu Đa đáp, sau đó yên lặng nói, “Điều Ái nhà ngươi ở trong mắt hoàng đế chỉ giá trị một trái cây a...”

“Chẳng qua tung tin vịt trái cây này sau khi ăn có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí trường sinh bất lão. Ngươi khả năng bỏ xuống?”

Lý Hựu Đa càng yên lặng nói: “Quả thật không thể nào bỏ được.” Thư Kinh Thủy phê duyệt một phần công văn, đem các tấu chương sang một bên, nói chuyện khác: “Động tĩnh bên kia ngươi tra được gì?”

Lý Hựu Đa bắt đầu nói: “Không nghĩ trước kia thành lập mạng lưới tình báo, ở các bộ xếp chút người. Mạng lưới ta quan hệ lại rộng, đều cũng chỉ là một chút mặt ngoài khách sáo, muốn theo miệng bọn chúng khai thác thật không dễ.” Lý Hựu Đa đột nhiên thần bí nói: “Trong quan trường có tin đồn ả, trong triều đình có vô đầu đầu danh phủ bộ, chuyên dò hỏi mật báo. Nếu có thể tìm một người tiến vào đó mua chuộc, mọi việc có thể dễ dàng hơn. Tổng so với ta người ngoài nghề, như ruồi bọ không đầu chui vào lưới.”

Thư Kinh Thủy gật gật đầu: “Vậy ngươi đi tìm đi. Phí mua chuộc nhớ yếm ẩm xã giao.”

Lý Hựu Đa suy sục: “Thật là ngươi sao?”

Thư Kinh Thủy nhẹ nhàng cười, chưa đáp lại. Lý Hựu Đa cũng biết biện pháp có chút kỳ lạ người si nói mộng, ‘tin đồn’ ‘Vô đầu đầu danh’, hắn ngay cả người thường thám thính đều không được, sao suy nghĩ đến nhóm người này. “Tuy rằng chuyện đó tiến độ còn không có, bất quá tin tức loạn thất bát tao trong khoảng thời gian này nghe được rất nhiều.”

“Nói nghe chút.”

Lý Hựu Đa xem bốn phía, sau đó nói nhỏ: “Ta xem Tổng Văn Thư điều nhiệm kia được một tin tức không xác định, khi hắn nhậm chức Hán Ô Huyện thừa, hắn lập tức triệu mười mấy lưu dân dừng mảnh. Kinh đề ra nghi vấn biết được, huyện Hoa Hoàn cách ba mươi dặm có nạn đói náo loạn, ngay cả Huyện thừa đều bị giết.”

Thư Kinh Thủy nghe vậy nhũn mày. Lý Hựu Đa lại nói: “Hắn vốn định phái người điều tra, nhưng lại đứng dịp nhận được mệnh lệnh điều nhiệm, chỉ phải thu thập hành trang cấp tốc đến kinh thành. Đến vị tiền nhiệm trước, hắn cũng quy củ đem việc này thông báo. Sau mấy ngày, nhận được đại nhân hỏi ngôn nói đã phái người điều tra qua, Hoa Hoàn hết thấy đều bình thường, cho là vài lưu dân kia làm việc gì ác thảo chạy, cố lấy cớ này né tránh hiềm nghi. Tổng Văn Thư nguyên đi Hán Ô tiền nhiệm trước, cùng ta có quan hệ cá nhân, cho nên khi ta với hắn ngồi uống rượu, cười hỏi gần đây có việc gì dị thường, hắn liền nhẹn không được nói cho ta. Tuy rằng hắn cũng hiểu được, Hoa Hoàn nếu thực sự phát sinh bạo loạn, cũng không có khả năng một chút tin tức cũng không truyền ra. Quả thật, nếu nói bịa đặt sinh sự có vẻ có khả năng.” Lý Hựu Đa ‘hắc hắc’ cười hai tiếng. “Ngươi coi chuyện xưa nghe xong, ta cũng hiểu được việc này có khả năng là tin đồn.”

Thư Kinh Thủy lúc này đã mở miệng, theo dõi hắn nói: “Nếu phía trên có người động thủ che giấu tin tức, ngươi nói xem sẽ thế nào?”

Lý Hựu Đa nghe vậy giật mình, đột nhiên cảm thấy đáng sợ: “Nhưng phong tỏa tin tức bạo động, có khả năng thành cái gì?”

Thư Kinh Thủy nói: “Ngươi nên hỏi ‘nghĩ muốn cái gì’.” Hắn thân nhiên nói, “Đó là một lý do, một địa phương, dễ dàng khống chế một ít bạo dân, hoặc che dấu một nguyên nhân, chịu tội một ít, nhất là kết quả nơi đó...” Lý Hựu Đa nghe được cả người phát lạnh, Thư Kinh Thủy nói liên hệ nghe như thế nào giống một âm mưu, mà bọn họ những người này xử sự tầm thường, chút không biết?

Thư Kinh Thủy cười nói: “Ngươi cũng biết ta lần này vì sao lại trở về trước thời gian cách chức, trước tiên phục chức?”

Lý Hựu Đa trực giác hỏi: “Vì sao?” Chẳng lẽ không đúng là chơi đùa, thông cảm hắn lúc này đang nước sôi lửa bỏng, khó có hảo tâm thay hắn?

Thư Kinh Thủy rũ mắt nhìn văn thư tiếp theo, nhắc bút phê duyệt nói: “Bởi vì, có người không muốn ta hồi kinh.”

Lý Hựu Đa trừng mắt to, giương miệng về mặt ngốc dạng.

Thư Kinh Thủy mắt cũng không nâng, lại nói: “Cho nên ta đến xem, rốt cuộc là ai, vì cái gì, muốn ta ba tháng tạm thời cách chức.”

Dụng tâm hiểm ác a, Lý Hựu Đa trong lòng thâm mắng, người kia thật sự là dụng tâm hiểm ác a. Nhất định là địch nhân của hần tướng một chết hần, hạ âm mưu.

Bạn đang đọc truyện *Khinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nơi đây có Trân Tu

“Nghe nói, Tư Mã gia vị tiểu thiếu gia kia lúc này đang ở kinh thành?” “Quả thật như thế, đã nhiều ngày nốt đám thiếu niên còn nghênh ngang dạo trên đường.”

“Ha ha ha,” tiếng cười cứng cáp tùy ý tràn ngập mặt gian (gian phòng bí mật), “Đây là trời giúp ta.”

Khinh thành, Trân Tu trai.

Trân Tu trai ở kinh thành không tính là một đại tửu lâu, nhưng có đồ điểm tâm tinh xảo, trang hoàng thanh nhã, cho nên vẫn là một trong số ít chỗ danh môn thực viện yêu thích đến. Danh môn thực viện yêu thích đến đây, một ít công tử phong lưu cũng thích tới chỗ này. Trước kia Cung thiếu gia con trai độc nhất của Cung đại nhân cũng như vậy. Ý không ở trong lời, các công tử thiếu gia đến tửu lâu chỉ vì mỹ không vì thực.

Lúc này Điều Ái bọn họ một đám ngay tại nơi này, gọi một đồng điểm tâm, đủ loại kiểu dáng sắc hoa khác nhau xiêm áo tràn đầy một bàn. Điều Ái hô: “Nhìn trúng loại này tự tiện chọn.”

Sử Khinh Hào một tay cầm một khối điểm tâm hình hoa tám tắc miệng, một bên nhồm miệng không rõ nói: “Các người nữ hài tử chính là yêu thích mỹ thực này nọ, sao ăn cho hết, khụ.” Bị Chương Hồng vỗ cái ót một cái thiếu chút nữa nghẹn.

Cung Tề Vũ một bước lên bậc trên cùng cầu thang lầu hai, thấy một màn này. Hần vron chân yên lặng thu trở về, bắt đầu muốn đi cà nhắc muốn lui, đã thấy Điều Ái vừa vận quay đầu, cười đến tươi đẹp lòng người, ánh sáng bắn ra bốn phía nói: “Cung thiếu gia, thật khéo, thương thế đã tốt lên?”

Cung Tề Vũ tại chỗ rung mình một cái, yên lặng lại gắng sức đem chân trở về, lên lầu, một đường không nhanh không chậm, trên mặt bảo trì ôn hòa mỉm cười đi đến trước Điều Ái bọn họ, đối với Điều Ái vãi chào thật sâu, hô một tiếng: “Đại tỷ lớn.” Sau đối với những người khác cũng vãi chào thật sâu: “Tại hạ Cung Tề Vũ.” Tư thái đoan trang, ngôn ngữ khéo, ánh mắt không có phiêu loạn.

Điều Ái vừa lòng, lại không biết Cung Tề Vũ làm một bộ thể hiện ra sau lưng đã đỏ mồ hôi, trong lòng rơi lệ không dừng.

“Cung thiếu gia.” Một âm thanh mềm nhẹ mang theo tiếng cười gọi hần một tiếng. Cung Tề Vũ thoáng chốc thống khổ trí nhớ đập vào mặt mà đến, trong lòng toan chất đều nhanh khóc, hần cứng ngắc tươi cười, xoay người, lại quy củ thi lễ: “Tiểu Xuân cô nương.” Hần một bên làm một bên không ngừng xem kỹ chính mình, ân, cánh tay hần là nâng đứng chỗ, tươi cười độ cong hần là cũng vừa phải, chưa từng có dạng háo sắc cũng không có lãnh đạm. . . Phụ thân, mẫu thân, ô, ta muốn về nhà. . .

Tư Mã Thiếu Nghệ thân mật nói: “Vị này là bằng hữu của người?” Điều Ái ho nhẹ một tiếng: “Ách. . . Phải đi.”

Mã Lực cũng đáp lễ với Cung Tề Vũ, hữu hảo bắt chuyện. Chương Hồng liếc mắt trắng Sử Khinh Hào khụ một cái loạn thất bát tao luống cuống tay chân cấp chính mình thuận khí nói: “Nhìn xem người ta, nhìn nhìn lại người dạng hầu tử này.” (Hơ ví thành con khi a.)

Ngay cả Tiểu Vân đều sợ hãi ôn nhu cười cùng hần một tiếng “Hào”. Cung Tề Vũ chưa sót cẩn thận thì chiếm được cứu vớt, trong nháy mắt hần cảm thấy hết thấy cực khổ đều được thăng hoa.

Điều Ái chọn một đĩa trà bánh đưa tới tay hần nói: “Cùng nhau ăn đi mọi người ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.” Cung Tề Vũ nhớ tới hơn ba tháng trước bản thân mang theo gia đình đến Trân Tu trai, thấy Điều Ái một người dựa vào cửa sổ ăn trà bánh phát ngốc, vì thế cười dâm dăng cứng rắn muốn cùng người ta ngồi một bàn, sau bị ghét bỏ còn muốn trực tiếp đoạt người ta đem đi, càng nói ra uế ngôn, kết quả bị người ta trực tiếp một phen đánh cho thật là ngu xuẩn.

Tư Mã Thiếu Nghệ nghe vậy cũng tiếp đón mọi người ngồi xuống, lơ đãng ngắm trà bánh trên tay Cung Tề Vũ liếc mắt một cái. Tiểu Vân ứng Tư Mã tiếp đón ngồi xuống, hai má hơi hồng hồng, rất là thẹn thùng đáng yêu. Hết thấy dừng ở trong mắt Tiểu Xuân, nằng quạt tròn che miệng, tâm địa hiểu rõ cười cười.

Góc Hình bộ, mọi người làm đều nước sôi lửa bỏng, tổng có mấy cái ăn không ngồi rồi ở một bên không có chuyện gì. Lý Hựu Đa hôm nay có vinh hạnh

nhất, vẫn là được đại nhân đặc biệt ân chuẩn, cái gọi là phụng mệnh đục nước béo cò.

“Ta nói Lý Hựu Đa a, trong khoảng thời gian này ngươi có vẻ nơi nơi hỏi thăm tin tức. Tra này tra kia, các ngươi hình bộ khi nào thì trực tiếp khai tra án?” Mỗi quan viên bị mời đến cùng đang cắn hạt dưa nói chuyện phiếm lú lo nói.

Lý Hựu Đa cấp bản thân một hạt dưa: “Ngươi không biết đại nhân của ta tạm thời cách chức ta thời gian kia có bao nhiêu thâm, lúc này ta nghe không nhiều lắm bát quái thú sự dễ chịu hạ bản thân. Ta nguyên khí như thế nào trở về?”

Quan viên kia “Thiết” một tiếng: “Ngươi tính tình này, đòi trước nhất định là tam cô lục bà lắm miệng.”

“Tam cô lục bà không sao cả, ta cũng không lắm miệng. Nói đi, ta chợt nghe thấy náo nhiệt. Dù sao cũng chính là chút tin đồn, có cái gì không thể nói? Ta cũng biết ngươi không nói ghen hoạn.”

Quan viên kia trầm ngâm trong chốc lát, thần thần bí bí nói: “Ngươi biết Hoa Hoàn hay không?”

Lý Hựu Đa trong lòng cả kinh, trên mặt trấn định nói: “Biết, không phải thị trấn nhỏ thôi, chuyện muốn vô cùng lớn chỗ nào đi?”

Quan viên kia nói: “Hoa Hoàn quả thật không trọng yếu, nhưng người nhớ bên cạnh Hoa Hoàn là chỗ nào?”

“Không phải là Hán Ô sao? Lão hữu ta Tống Văn Thư không phải mới từ chức vị kia triệu hồi đến thôi.”

Quan viên kia cười nhạt, lắc đầu nói: “Sai lầm rồi, là bên kia, ngươi còn muốn tưởng nơi đó là quyền sở hữu của ai?”

Lý Hựu Đa cười khò nói: “Ngươi không phải làm khó ta thôi, vị trí huyện huyện quận quận này ta cũng không để ý đến nhiều lắm.”

Quan viên nói: “Biện Châu. Là quyền sở hữu của Tư Mã đại tướng quân — Biện Châu.”

Lý Hựu Đa chấn động, trên mặt giả thất vọng hoàn toàn: “Bên cạnh là Biện Châu thì sao? Bên cạnh Biện Châu thị trấn nhỏ còn nhiều mà.”

Quan viên kia đặc ý nói: “Này ngươi cũng không biết, phụ cận Biện Châu thị trấn quả thật nhiều, nhưng đều là một ít đường nhỏ thậm chí sơn dã, chỉ có Hoa Hoàn có quan đạo, nối thẳng kinh thành...” Quan viên kia cố ý dừng một chút, sau đó nói, “Có thể thông mười vạn quân.”

Lý Hựu Đa động tác cắn hạt dưa cũng chưa dừng, ngốc lăng lăng nhìn hắn. Quan viên kia thấy Lý Hựu Đa rốt cục cũng giật mình, càng đặc ý: “Cho nên nghe nói Hoa Hoàn hiện tại không yên ổn, nhưng tin tức không thể vào, tin tức bên trong cũng không truyền ra được, không biết rốt cuộc như thế nào.”

“Cho nên nói điều tra kia sau ‘hết thấy đều bình thường’ kết quả là giả?”

“Hắc hắc, ngươi hỏi đúng người, ngươi nói khi Tống Văn Thư thông báo việc này, ta đã ở lâu, Lưu đại nhân đường trường ủy thác ta làm thay, kết quả một ngày sau, ta còn chưa kịp làm gì, liền nhận được thông tri nói đã thu được tin tức hết thấy bình thường, mệnh ta không cần tra lại. Kết quả hắc, ta nói ngày đó nhất thời quật khởi, vẫn là phái người truyền tin tức, kết quả bây giờ vẫn chưa thu được hồi ngôn, ngươi nói đúng là tin tức không thông không?”

“Bình thường gọi người truyền đến đều lừa lăm, lần này như thế nào đột nhiên chịu khó?”

Quan viên kia lắc lư chân, thanh thoi thanh thoi nói: “Nhàn hơn, có khi cũng sẽ tưởng phần chán một chút. Này không, Lý Hựu Đa ngươi mới bán nhân vô nhân hai tháng, liền vội vã nơi nơi tìm bát quái nghe náo nhiệt.”

Lý Hựu Đa uống một ngụm trà, “Hắc hắc” bởi nở nụ cười hai tiếng.

Điều Ái bái biệt bọn Tư Mã trở lại Thư phủ đã qua bữa tối. Buổi chiều ăn quá nhiều điểm tâm, nàng cũng không đói bụng, nghĩ hôm nay cơm chiều ăn ít, nàng đi vào sân.

Phòng ngủ phòng khách đều chung một sân, bởi vì người trong Thư phủ vốn không nhiều, cổ cũng không phân như vậy, mặc kệ chủ nhân hay hạ nhân đều tự tuyển một gian thuận mắt chính mình ở lại, những phòng khác không dùng đều bị long đóng.

Tiến vào chính đường không có người dùng bữa, giờ phút này sự phụ hẳn là ngay tại thư phòng, cũng không biết có ăn qua cơm chiều hay không. Không chừng chính mình không trở về ăn, sự phụ liền quên mất có việc ăn cơm này.

Nàng đến gần thư phòng, lại phát hiện ra tiếng nói chuyện, không biết vì sao, nàng theo bản năng phóng nhẹ cước bộ, nghiêng thắt lưng, đóng tai nghe lén. Bên trong là sự phụ cùng tiếng một nam nhân, nàng nhớ lại, hẳn là Lý Hựu Đa. Chuyện gì ở Hình bộ đàm không xong, lại còn sắp tan tằm đến đàm?

Nàng nghe thấy sự phụ nói: “Cho nên ngươi nói tin đồn ở triều đình Tư Mã phủ có phản loạn?”

“Ta chỉ nghe một cái nói vậy, quả thật cũng vô pháp. Ngươi có biết người kia luôn luôn hảo nói ngoa, lại một ít chuyện cần nhân, hẳn nói cũng không phải thật hay không.”

“Lần này chỉ sợ mặc kệ hắn đoán cũng tốt, nghe tới cũng tốt, Tư Mã gia cùng triều đình trận này không thể tránh được... Tư Mã gia ủng binh tự trọng,

triều đình sớm tường bính quyền suy yếu. Mà Tư Mã gia đóng ở Biện Châu, gia tộc đã quá mức to lớn, đối với triều đình cũng rất có kiêng kị, bính quyền là bùa hộ mệnh bọn hần sống yên, tuyệt không dám dễ dàng trao lại. Huống chi Tư Mã thiếu gia đi tới kinh thành, tùy tiện bị ai chộp tới bị lợi dụng...”

Diêu Ái nghe trong lòng cả kinh, vụng trộm trở về, ở chuồng lấy một con ngựa, chạy đến khách điểm bọn Tư Mã ở.

Thư Khinh Thủy thân nhiên nhìn thoáng qua ngoài cửa, thu hồi ánh mắt, tiếp tục nói tiếp: “Chỉ sợ có người tưởng lấy việc này bức Tư Mã gia phản loạn.”

Lý Hựu Đa nói: “Chúng ta đây làm thế nào?”

“Yên lặng xem xét.”

Đột nhiên có hạ nhân gõ cửa, nói trong cung có người tới, thỉnh chủ tử đi ra nghênh đón.

Thư Khinh Thủy ổng tay phất đi ra ngoài cửa, đối với người tới kính cẩn thi lễ. Người nọ cất tiếng nói: “Hoàng Thượng truyền khẩu dụ, tuyên Thư đại nhân yết kiến.”

Bạn đang đọc truyện *Khinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Một người đã đủ giữ quan ải

Tiểu Xuân dẫn một đám người trở về khách điểm, mấy ngày trước đều là Diêu Ái đưa bọn họ trở về, nói là sợ bọn họ lạc đường. Mấy người kia có thể cùng Diêu Ái chung đoạn đường đương nhiên hảo,, cũng không từ chối, vì thế đường thành thói quen mỗi ngày đuổi về. Hôm nay tan chậm, Tiểu Xuân để Diêu Ái về trước, chính mình làm người dẫn đường. Tiểu Xuân đưa bọn họ đến lâu, cố ý chậm vài bước, đối với Tư Mã Thiếu Nghê đang từng bước đi lên mềm nhẹ hô một tiếng: “Tư Mã công tử.”

Tư Mã Thiếu Nghê dừng cước bộ quay đầu, nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì?”

Tiểu Xuân ôn nhu cười cười, thuần lương vô tội như tỷ tỷ nhà bên. Nàng hỏi: “Ngươi thích tiểu Ái nhỉ?”

Tư Mã Thiếu Nghê mặt đỏ đỏ lên, lại nói: “Ta cảm thấy việc này không nhọc đến Tiểu Xuân cô nương hỏi.”

Tiểu Xuân nghe vậy cũng không tức giận, lại hỏi: “Ngươi cảm thấy Khinh Vân cô nương đi theo ngươi như thế nào?”

Tư Mã Thiếu Nghê có chút mất hứng: “Không biết việc này có ý gì?”

Tiểu Xuân quạt tròn nhẹ lay động, ôn nhu cười nói: “Khinh Vân cô nương rất hợp ý ta, xấu hổ e lệ, chọc người triu mến, ta học cả đời cũng không học đúng một nửa của nàng. Khó có được giai nhân nhi như thế, cố không nghĩ thương tâm nàng.”

Ta Mã Thiếu Nghê nói: “Ta chỉ coi nàng là muội muội Khinh Hào, không biết nàng tướng. Tiểu Xuân cô nương cũng biết được, cảm tình không thể miễn cưỡng.”

Tiểu Xuân lác lác đầu, bên môi lại cười nói: “Ngươi nếu làm cho nàng thương tâm, chính ngươi cũng thương tâm. Cảm tình không thể miễn cưỡng, ngươi cũng biết nói được.”

Tư Mã Thiếu Nghê có chút không phục: “Tuyệt đối vô sự, ta có thể chỗ nào không tốt?”

“Thiếu niên ngạo khí là chuyện tốt.” Ngón tay Tiểu Xuân điểm môi, nhẹ nhàng nói, “Bên người tiểu Ái nhi có Thư Khinh Thủy, ngươi nói, ngươi còn chỗ nào tốt?”

Tư Mã Thiếu Nghê giật mình sùng sốt: “Khả, khả hần là sư phụ nàng!”

Tiểu Xuân ôn nhu cười nói: “Vậy thì sao?”

Thư Khinh Thủy theo vị công công kia đi vào hoàng thành, chưa đến cửa cung chỉ thấy cửa cung hoàng hôn tập kết quan sĩ đông nghìn nghịt một mảnh.

Hoàng đế ngồi trên xe nhìn hần nói: “Thư ái khanh.”

Trong mảng hoàng hôn mờ nhạt, ngựa đen giáp đen, hình thành một loại khí thế bức người. Thư Khinh Thủy ngẩng đầu, nhìn nhìn hoàng đế, lại nhìn nhìn

tả tướng đại thần bên người hoàng đế, bảo bãi nhất liệu[thứ lỗi cho ta ngu dốt dịch không ra], quỳ lạy nói: “Tham kiến Hoàng Thượng.”

Hoàng đế trên xe làm cái thủ thế: “Hãy bình thân.”

“Biện Châu Tư Mã phù, hoặc có phản quân, nghe Tư Mã Thiếu Nghệ gần đây đã đến kinh thành, truyền lệnh, lập tức truy bắt.”

Các quân sĩ hắc mã hắc giáp, trì khí nói: “Là!” Tiếng la chấn thiên, kinh hoàng con chim đang đậu.

Các đạo nhân mã phân phối xong, phân biệt bảo vệ phương hướng bốn cửa thành. Mà hoàng đế cùng tả tướng chờ, chờ người mang Tư Mã Thiếu Nghệ từ khách điểm đến.

Một mảng vô ngựa giao loạn, Thư Kinh Thủy cung kính thi lễ, thân nhiên hỏi: “Không biết Hoàng Thượng gọi ta đến làm việc gì?”

Hoàng đế xem Thư kinh Thủy sắc mặt bình thân, không biết tâm tư gì. Hắn nói: “Thư ái khanh võ nghệ cao cường, so sánh với quân sĩ cố gắng đều mạnh, đương nhiên là hy vọng Thư ái khanh hiệp trợ truy bắt lần này.” Vài vị phó tướng quân đầu lĩnh liếc mắt một cái, trong mắt đều có chút khinh thường lãnh trào.

Thư Kinh Thủy thi lễ nói: “Vi thần lĩnh chỉ.” Sau đó hắn nói, “Thần xin lĩnh ba mươi thiết kỵ gác cửa Đông.”

Hoàng đế gật gù đầu, không chờ lên tiếng, tả tướng bên tai hoàng đế tấu: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thư đại nhân dù sao cũng là quan văn, từ hắn lãnh binh, tướng sĩ bên dưới không phục, không bằng ấn theo kế hoạch ban đầu cho Đồng đô úy cùng Trần phó tướng cùng đi, cũng tốt hiệp trợ Thư đại nhân.”

Hoàng đế nói: “Liên như vậy làm đi.”

Lập tức, có hạ sĩ đưa Kinh Thư Thủy một con ngựa, cũng là một con màu đen. Hắn xoay người lên ngựa, động tác lưu loát, không thấy một chút chần chờ, quầy đầu lại sẽ dẫn cửa thành hướng đông mà đi.

Hoàng đế nhìn hắn bạch y hắc mã, nhớ tới người nợ thanh thiếu niên trước cũng vội đi, vì chính mình nói lời có ích, dạy mình kỵ xạ. Y nhắm mắt, nhin không được kêu: “Thư ái khanh.”

Thư Kinh Thủy quay đầu ngựa lại, hỏi: “Hoàng Thượng còn có chuyện gì?” Âm thanh thân nhiên, ngữ khí không nóng không lạnh.

Hoàng đế lại nhắm mắt, nói: “Ngươi không khuyên ta?”

“Hoặc có quân phản loạn” như thế, như thế thật không minh bạch, như thế lao sư động chúng, như thế... không để ý tới hậu quả. Y đã diễn luyện hơn mười loại lý do đến ứng đối Thư Kinh Thủy chất vấn, Thư Kinh Thủy lại một chữ không đề cập tới, chỉ thuận theo linh mệnh mà thôi.

Hoàng đế lời vừa nói ra, chứng đại thần hai mặt nhìn nhau, mặt lộ vẻ sắc kinh nghi. Nhưng Thư Kinh Thủy chính là thân nhiên đáp trả: “Hoàng Thượng quyết tâm đã định, ta cần gì phải vô vi khuyên bảo?” Nói xong, lĩnh binh tướng hướng cửa Đông trên đường mà đi. Hoàng đế nhìn hắn bóng người tuyệt trần mà đi, trên mặt âm tình bất định. Tả tướng lo lắng nói: “Hoàng Thượng...”

Hoàng đế nói: “Vô sự, chúng ta cũng xuất phát.”

Tư Mã Thiếu Nghệ bọn họ một đám đều bị Điều Ái tông cửa phòng lôi ra. Khi đó Sử Kinh Hào kêu nước, đang định thư thư phục phục tắm một cái, bị điều Ái đột ngột đến, bị hoảng sợ “A” hét to một tiếng, năm quần áo che người. Điều Ái quát: “Kêu la cái gì?! Ngươi quần áo còn không có thoát đâu” (=)) Sử Kinh Hào vừa thấy, ôi chao? Quả thật, trong tay nắm bắt quá là muốn thay ngoại thường mà thôi.

Điều Ái thúc giục làm cho bọn họ thu thập nhanh chút, cưỡi ngựa khởi thành. Một đường trên đường, một đường ngắn gọn đại khái trải qua. Tư Mã Thiếu Nghệ sắc mặt đại biến, chẳng trách hắn nhớ tới hắn cùng bằng hữu về nhà không bao lâu, gia gia liền thúc giục hắn xuất môn tiếp tục du ngoạn, làm cho hắn ít nhất dăm ba tháng rồi trở về. Chưa kể hắn lại mang theo bằng hữu xông vào lưới.

Chương Hồng nói: “Ngươi xác định bang nhân trong cung sẽ bởi vì chút phỏng đoán này chạy tới bắt ngươi?”

Điều Ái đáp: “Chỉ cần có người có tâm, giả cũng cho ngươi biến thành sự thật, sự phụ cũng bởi vậy lo lắng trong lời nói, tám chín phần mười trở thành sự thật. Tóm lại sớm đi ra khỏi thành an tâm chút, đỡ phải bị người ứng tróc nã.”

Sử Kinh Hào nói: “Chúng ta đây vì sao muốn cùng nhau chạy? Một đám người mục tiêu sẽ không quá mức thấy được sao?”

Điều Ái nói: “Ngươi nếu nguyện ý lưu lại bị dán cái tội danh đồng đảng, ngươi lưu lại chậm rãi gốc cũng không quan hệ.”

“Vậy còn ngươi? Theo chúng ta cùng nhau chạy trốn?” Tư Mã Thiếu Nghệ cuối cùng đã trấn yên tĩnh, bắt đầu tự hỏi bọn họ nhóm người cảnh tỉnh lúc này, “Ngươi có thể giúp chúng ta trốn đi, nếu bên trên thật muốn thanh toán, ngươi cũng khó miễn tội danh đồng đảng.”

Điều Ái lắc đầu nói: “Ta không đi, sự phụ ở chỗ này. Các ngươi nếu hôm nay ra khỏi thành, ta trở về làm bộ như vô sự, rốt cuộc một mực phủ nhận, ngược lại không có việc gì, dù sao đến lúc đó thực có gì sơ hở sự phụ hội giúp ta che lấp.”

Tư Mã Thiếu Nghệ còn muốn nói: “Nhưng là...”

Nói chưa khỏi miệng, bị Điều Ái đánh gãy. Điều Ái hít sâu một hơi, ồ ồ dây cương trong tay, nói: “Cũng sắp đến, phía trước chính là cửa Đông.”

Cửa Đông thành cách đó không xa, ba mươi thiết kỵ chinh tề sắp hàng, đầu ngựa cao ngất, tướng sĩ vẻ mặt nghiêm túc, chờ xuất phát, uy nghiêm không thể nhìn gần. Đồng đô úy mang dây cương, khách sáo cười nói: “Thư đại nhân cười ngựa có quen không?”

Thư Khinh Thủy nhìn thẳng, trong tay ồ cương ngựa, cũng không quay đầu lại điểm chút nhẹ, nói: “Ngồi được.”

Đồng đô úy sắc mặt có chút mất hứng, lại vẫn khách khí cười nói: “Ngựa này là Phiêu Kị vệ chúng ta đặc huấn quân mã, mỗi một con đều là chọn tính liệt thuần huyết mã cầu, từ huấn mã thuần hóa dã tính, cho nên Thư đại nhân người mới lên ngựa cảm thấy không chế không thuần hẳn cũng đúng.” Một phen nói lý nhìn như hảo tâm, cũng là vừa đâm chọc.

Thư Khinh Thủy lúc này mới quay đầu nhìn hán một cái, thần nhiên nói: “Đa tạ Đồng đô úy quan tâm.”

Một quyền không nhẹ không nặng đánh bị bông, Đồng đô úy có chút cảm giác không gắng sức, hán tiếp tục nói: “Nghe nói Thư đại nhân võ nghệ giai ở trên chúng ta? Sao làm quan văn?”

Thư Khinh Thủy thật lâu cũng chưa hồi ngôn, làm Đồng đô úy nhịn không được tướng nổi bão, chỉ nghe hán chậm rãi nói: “Nghe nói đô úy huấn mã huấn võ cũng tốt, cũng không thấy đô úy đi làm mã quan.”

[Thảo: Hảo độc! Thư thúc thúc.... Thư Khinh Thủy *thần nhiên liếc mắt*. Thảo: Thư ca ca.... *tắt đèn*)

Đồng đô úy kia bị nói nhất thời nghẹn, khí tướng miệng vỡ chửi mả nó. Hán còn chưa nói, Trần sĩ quan bên người liền thương ngôn nói: “Ngươi lấy đô úy cùng mã quan so với quan văn cùng quan võ, không biết Thư đại nhân khinh thường hay vũ nhục chúng ta?”

Thư Khinh Thủy ôn hòa cười cười, đáp: “Văn võ có khác, lại nói chính là có võ hay không có khác. Ta theo văn, khả lĩnh hình bộ. Theo võ, trừ bỏ đan thương thất mã khả năng bên ngoài, sao có thể giống Đồng đô úy thống lĩnh mấy ngàn tinh binh ở bên trong trọng trách thủ hộ thành, bên ngoài khả xung phong liều chết xông vào địch doanh như chỗ không người? Có muốn ta khí văn theo võ, kia có thể sánh bằng Đồng đại nhân khí đô úy theo mã quan còn do không đề cập.”

Đồng đô úy lời này nghe uất ức, cười nói: “Ha ha, Thư đại nhân cũng là đề ý người a.”

Thư Khinh Thủy lại lễ phép cười, tiếp tục quay đầu, nhìn về phái thành. Không bao lâu, một trận tiếng vó ngựa từ xa đến gần. Đồng đô úy trên mặt lộ ra vui sướng tươi cười nói: “Thư đại nhân quả nhiên thần cơ diệu toán a, hôm nay liền mượn người này hảo phần thưởng, bắt lấy phản đảng, có người một phần công.”

Hoàng hôn mờ nhạt, đã biến thành sắc trời hơi mờ mờ.

Phía trước đã lờ mờ không thấy rõ bóng cây cảnh lá.

Đoàn người Điều Ái giục ngựa mà chạy, vó ngựa kích khởi trên đất bụi. Một hàng hắc mã hắc giáp tướng sĩ ở phía trước lẳng lẳng chờ bọn họ, như hô phục thủ rình nổi. Điều Ái trong lòng biết muốn không hẹn mà gặp, nhưng giờ phút này quay đầu cũng đã tới muộn.

Nàng nhìn chăm chăm bạch y nam tử trước chúng tướng sĩ, cắn chặt răng thấp giọng nói: “Toàn lực tiến lên.”

Đồng đô úy cười nhạo nhìn đám cá nhỏ kia thẳng lẳng lẳng vọt vào túi lưới chính mình, vẻ mặt hưng phấn đắc ý cũng âm thầm đề phòng Thư Khinh Thủy. Hán biết ý tứ từ tướng gọi hán đi theo, nói là hiệp trợ Thư Khinh Thủy, còn không bằng nói giám thị Thư Khinh Thủy. Thư Khinh Thủy nếu thật đề lại nhược điểm chứng có phạm tội, hán cũng tốt làm nhân chứng.

Nhưng hán cảm thấy dưới tình huống như thế, cho dù Thư Khinh Thủy muốn làm cái gì, cũng bất lực. Hán không nghĩ ra, kỳ thật cho dù chỉ do hán Phiêu Kị vệ ba mươi thiết kỵ thủ, Thư Khinh Thủy một người còn có thể làm ra động tác gì? Cấp dưới của hán nhưng là chân chính sa trường ma luyện ra tinh binh, chân chính chỉ nhận thức quân lệnh không tiếp thu chức quan thiết huyết hán tử. Vài cái tiểu hài tử mà thôi, hán Phiêu Kị vệ ba hai cái cấp dưới có thể thu phục.

Mất thấy mấy người kia giục ngựa theo trước mặt bọn họ trên quan đạo đến gần, chỉ nghe thấy cô gái cầm đầu thét lên: “Su phụ, thay ta ngăn đón bọn họ cản lại!”

Ngăn đón bọn họ cản lại? Đồng đô úy nguyên bản lập tức muốn phát lệnh truy tiết, lại bị lời nói này thiếu chút nữa bật cười.

Nhưng mà tình hình kế tiếp hán lại cười không nổi, hán thấy Thư Khinh Thủy thật sự quay đầu ngựa lại, rũ mắt đạm bạc che trước mặt bọn họ, chậm rãi rút kiếm ra.

Kiểm quang trong trời nhưng lạnh lùng, ánh Thư Kinh Thủy diện như sương tuyết.

Hắn thật muốn ngăn đón?

Đồng đô úy trợn mắt há hốc mồm: Hắn chó không phải điên rồi?

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Dừng cái gì kết thúc

Khi hoàng đế ngồi xe đuôi tới cửa Đông, chỉ có một bạch y nam tử đứng. Gió đêm mon tron, chỉ có tay áo, kiếm không nhiễm máu.

“Thư Kinh Thủy.” Hoàng đế cắn răng ám niệm.

Tà tướng nhìn một hắc binh giáp sĩ, kinh nghi không thôi.

“Xảy ra chuyện gì?” Hắn hỏi, dần dần phát hiện đám binh sĩ kia có người thân giết giết, hắn mới thoáng an tâm chút — không phải người chết. Một người chập vật đứng lên, cơ hồ chạy đến xe hoàng đế ngồi: “Hoàng, Hoàng Thượng, Thư đại nhân hắn...” Rõ ràng chính là Đồng đô úy. Giờ phút này hắn một thân bụi đất, nguyên bản áo giáp uy vũ thất linh bát lạc trên người, kinh hồn trong ánh mắt chưa định, hắn một tay chỉ vào Thư Kinh Thủy, tường kiện lên bên trên cái gì, lại nhìn không được răng đánh vào nhau, khẩu bất thành ngôn (nói không nên lời).

Tà tướng quan tâm: “Đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Như thế nào lại bị thương?”

Đồng đô úy trong mắt thần kinh chưa thu, sờ sờ lưng tung trên người đáp trả: “Thực, thực chưa làm bị thương sao.”

Người này thật sự bị điên từ. Nha đầu kia gọi y ngăn đón, y thực ngăn cản một chút. Không có giết người, cũng may may không có đá thương người, ngay cả ngựa cũng không chết. Hắn lúc đầu mới miệt thị, đến khi hắn thấy người võ nghệ kinh sợ, lại phát hiện ra y may mắn không đá thương người thừa cơ, phần khối liều mạng, lại vô lực. Hắn một đội liệt vệ này, chính là trăm người cũng vô pháp nhất thời phá vây. Hắn không tin một đội ngũ như vậy bị một người dễ dàng ngăn cản, hắn không tin bọn họ liều mạng thế công, có thể làm cho một người không lấy đá thương người cũng không có phương thức ngăn chính mình bị thương, hắn càng không tin Phiêu Kị vệ của chính mình bị đánh tới ý chí chiến đấu bị đánh tan.

Phiêu Kị vệ của hắn có thể chết trận, nhưng không có khả năng bại lui. Đây là tín nhiệm của hắn, cũng là tín nhiệm của Phiêu Kị vệ, nhưng mà hôm sau khi đánh hắn cũng không tưởng tái chiến, bởi vì phí công mà thôi. Cái loại cảm giác vô lực này tiêu ma toàn bộ ý chí chiến đấu của hắn. Hắn cảm thấy áo giáp thật nặng, cánh tay mệt mỏi quá, ý thức mơ hồ hết sức, liên thủ với kiếm cũng tưởng đã đánh mất tay.

Vì sao lại như thế? Làm sao có thể như thế?

Loại vô lực này so với hắn mà nói từ vong trên chiến trường đầy huyết tinh giết chóc còn khủng bố hơn.

“Ngà? Thực không làm bị thương? Vậy huynh đệ kia xảy ra chuyện gì? Tà tướng âm thanh quan tâm như từ phụ bản an ủi Đồng đô úy, hắn trong lòng mềm nhũn, một đại nam nhân nhưng lại còn kém điểm sắp khóc xuất hiện. Bọn hắc giáp quân sĩ nằm trên đất cũng đều rên rỉ chậm rãi đứng lên, xiêu xiêu vẹo vẹo đứng thành đội ngũ, cúi đầu chờ phạt. Đồng đô úy đem sự tình trải qua nói ngắn gọn một lần.

“Từ cửa Đông ra khỏi thành không đến năm dặm là một mảnh sơn dã, liên thông với Từ Chư, Mặc Dương, Hoàng Thông, Lục Úc tứ quận, muốn truy bắt, chỉ sợ cũng khó khăn.” Tà tướng lắc đầu lo lắng nói.

Hoàng đế quát mắng nói: “Thư Kinh Thủy, ngươi vì nha đầu kia, thật sự là to gan lớn mật! Còn không quỳ xuống!”

Người nọ thùy chung đứng thẳng, chậm rãi xoay người, quỳ gối, cơ hồ là ngã xuống quỳ gối, tiếng đầu gối tiếp xúc với mặt đất vang lên, nghe đều sinh đau. Người nọ cúi đầu, không nói một lời.

Hoàng đế lại phát hỏa: “Ngươi cũng biết tội?!”

Trầm mặc, đại thần đi theo đều khe khẽ nói nhỏ. Thư Kinh Thủy ngày thường liền ý vào cận thần hoàng đế, thái độ khinh mạn, nhưng không nghĩ tới hiện tại lúc này, hắn đối với hoàng đế hỏi trách còn có thể xa cách, xác thực “Dừng khí khả gia.” Cũng có người mừng thầm, nguyên bản thầm nghĩ một chút ly gián Thư Kinh Thủy cùng hoàng đế, không nghĩ tới xảy ra tình trạng này.

Thẳng đến hồi lâu, mới nghe thấy Thư Kinh Thủy thần nhiên đáp: “Là.”

Thư Kinh Thủy cũng không phải thần, nội lực tiêu hao quá mức, chỗ đan điền lộ vẻ trống rỗng oan đau, trạng thái của hắn so với chút binh lính kia thiếu

thật nhiều, lúc trước ngay cả nói đều nhất thời không nói ra được.

“Người kháng chỉ không tuân, phản nhiều hơn cản trở, tội không thể tha. Người tạm đại Phiêu Kị vệ lĩnh quân chức, cũng ứng chỗ sư quân pháp. Người tới, tha đi xuống đánh hai mươi quân côn.”

Kháng chỉ cùng phản đảng thiếu gia liền đánh hai mươi quân côn? Xử phạt này có thể hay không có điểm rất tiện nghi? Huống chi Thư Khinh Thủy một thân võ công tu vi, còn sợ hai mươi quan côn? Đây là ý tưởng trong lòng nhất chúng đại thần.

Nhưng câu tiếp theo của hoàng đế, bọn họ tưởng cũng không nghĩ tới: “Nếu người để yêu xen vào như vậy, Hình bộ thượng thư cũng không làm, quân côn đánh xong, trực tiếp đến Hoa Hoàn nhậm chức đi. Hạn cho người canh năm ngày mai đến nhậm chức, nếu không những chuyện Diêu Ái làm như vậy ta nhất định thanh toán.” Hình phạt kèm theo bộ thượng thư đến huyện thừa nhỏ, ngay cả hàng lục cấp, đã cùng chức quan quảng không có thứ hai.

Tả tướng ho nhẹ một tiếng: “Hoàng Thượng, Thư đại nhân tuy có ý ngỗ nghịch, nhưng hấn mảy may chưa dả thương người, cũng là thực biết nặng nhẹ, không bằng...”

Hoàng đế lại chưa nghe lời y nói, quát lớn phi thăng đến phía dưới: “Còn chưa động thủ?!” Sau đó vung tay áo, nói với mã phu, “Chúng ta đi.”

Xe hoàng đế ở phía trước, một đám chậm rãi trở về theo sau.

Lưu lại hai quân sĩ, một người đứng thẳng bên Thư Khinh Thủy nói: “Thư đại nhân, đặc tội.”

Thư Khinh Thủy gật gù đầu, cúi bỏ quần áo, thân trên để trần, nhắm mắt trên lưng chờ đau đớn rơi xuống.

Diêu Ái đem Tư Mã bọn họ đưa tới núi, vì sợ bọn họ giẫm lên vết xe đổ — lạc đường, dùng sơn Tiểu Vân mang về bản đồ, sau đó quay đầu ngựa lại, liền phải đi về.

Tư Mã Thiệu Nghệ ngăn nài, hỏi: “Người muốn làm gì?!”

Diêu Ái vốn trong lòng nóng như lửa đốt, đưa bọn họ đến đây là kiên nhẫn cực hạn, vẫy tay nói: “Ta phải đi về.” Mọi người cả kinh, khuyên đến lúc trở về không khác chịu chết. Diêu Ái nói: “Yên tâm, ta cam đoan sẽ không tùy tiện xông lên chịu chết.”

Chương Hồng hỏi: “Võ công của người là do sư phụ người sở giáo?” Nhớ rõ mấy tháng trước khi ở sơn dã, nàng còn thề son sắt nói sư phụ Diêu Ái không có võ công, nhưng khi Diêu Ái nói ra “Sư phụ, thay ta ngăn đón bọn họ cản lại!” Nàng còn không phản ứng cái gọi là “Ngăn đón” như thế nào liền cười ngựa chạy như điên mà qua người đối diện, nhưng nàng vẫn quay đầu thấy một thân ảnh bạch y nam tử kính hồng như bóng trắng.

Xuất thần nhập hóa, đã đạt tới cảnh.

Người luyện võ đạt tới loại cảnh giới này, đã có thể tự do khống chế hô hấp, nàng công phu mèo quào kia muốn tham, thật sự là người si nói mộng.

Nguyên lai Thư Khinh Thủy thật là sư phụ Diêu Ái, trong lòng nàng nghĩ.

Diêu Ái đã gấp muốn giơ chân, cắn răng nói: “Là lại như thế nào, các người nếu không thả, đừng ép ta động thủ.”

Chương Hồng nói: “Diêu Ái, người bình tĩnh một chút, nếu sư phụ người đánh thắng được bọn họ, người sẽ không dùng đi, nhưng nếu ngay cả sư phụ người đều đánh không lại bọn họ, người dùng làm sao đi?”

“Họa là do ta gây ra, ta có thể nào quảng sư phụ một bên không quan tâm? Sư phụ không bình an, ta liếc mắt một cái cuối cùng mới có thể xác định. Ta nói ta sẽ không tùy tiện chui đầu vào lưới, các người còn có gì lo lắng?”

“Nhưng hiện tại người đi, lấy năng lực của người cùng quận hệ lại có gì dùng?”

“Có thể hay không cứu, tổng yếu thử qua mới biết được. Bởi vì sợ này sợ kia, mà không dám hành động, kia mới gọi là ngu chết.”

Tư Mã Thiệu Nghệ quát: “Nếu không cứu được?”

Diêu Ái lập tức nói: “Ta bồi tử.” Thanh âm kiên định mà lạnh thấu xương, mang theo đặc hữu đậm bạc sư phụ nàng. Mấy người khác đều giật mình, Diêu Ái thừa dịp này lao ra khỏi vòng vây. “Diêu Ái!” Chương Hồng phản ứng mau, một phen túm dây cương của nàng. “Đáp ứng ta, cho dù sư phụ người bất hạnh... Người cũng còn có nhóm ta.”

Diêu Ái lắc lắc đầu, vẻ mặt có chút sợ sệt: “Không đồng dạng như vậy, nghĩ đến sư phụ khả năng gặp nạn, ta liền đau lòng sống không bằng chết, ta không thể tưởng tượng, nhân sinh nếu về sau, không có sư phụ làm bạn, ta còn có thể đi xuống như thế nào. Mau đi ta đi, chậm từng bước, có lẽ các người không chừng không nhìn thấy ta... Hồng tỷ tỷ, đừng làm cho ta hối hận giúp các người.”

Chương Hồng buông dây cương ra.

Tư Mã Thiếu Nghệ nghe thấy lời này, nhớ tới lời nói của Tiểu Xuân, rốt cục hiểu, cho nhìn hấn là thầy trò có quan hệ gì đâu? Một người bạn như vậy ở bên nàng, trong mắt nàng thế nào lại thấy được người khác?

Nhưng hấn chung quy không cam lòng, nguyên bản hấn thấy lấy gia thế tướng mạo tài hoa nhân phẩm chỉ cần cần đủ thật tình cùng kiên nhẫn, nàng tổng sẽ không phải không trông thấy, mà lần này lại mạo hiểm trọng tội cứu hấn, hấn nguyên tưởng rằng nàng đối với chính mình luôn luôn có chút để ý... Hấn rút roi lên, mãnh liệt truy đuổi.

Điều Ái chỉ cảm thấy hoa mắt, lại có người ngăn trước mặt, nàng ghì cương ngựa, mới làm cho hai con ngựa xô vào nhau.

Điều Ái không kiên nhẫn cũng phần hận nhìn hấn. Tư Mã Thiếu Nghệ lộ vẻ sâu thẳm mà cười, hỏi: “Vì sao không thể là ta? Ta có cái gì không tốt?” Thanh âm hấn dần dần thấp, lâm lâm nói. “Bạn người hậu sinh người kia vì sao nhất định phải là sư phụ người, không thể là ta?”

Điều Ái cảm giác mặc danh kỳ diệu. Bị người mà nhất lại, mà lại tam đồ trụ lại, nàng sớm tức giận trong lòng. Khi hấn là bằng hữu, chưa nghĩ hấn nhưng lại cùng thiếu gia một đường hóa, nháy mắt sinh ra cảm giác bị phản bội. Nghe được nửa câu sau, cũng có một loại cuồng đồ tiểu nhi người thế nhưng lấy chính người cùng sư phụ so với tức giận. Giận dữ công tâm kết quả là Điều Ái chửi ầm lên: “Người có cái gì tốt? Người có tài hoa so với sư phụ ta cao, hay là bộ dạng so với sư phụ ta tốt? Sư phụ ta mười bảy tuổi đã danh chấn kinh thành, người hiện tại làm gì? Sư phụ ta một người ngăn lại truy binh, làm cho chúng ta thoát hiểm, mà người lại chạy đến đường còn muốn dạy người!”

Tư Mã Thiếu Nghệ cương tại chỗ, Điều Ái vừa kéo ngựa vòng qua hấn, hướng trở về thành.

Trượng hình đã hoàn, Thư Khinh Thủy mặc xiêm y, sửa sang lại vạt áo, tiếp nhận hắc mã quân sĩ đưa tới, xoay người lên ngựa. Động tác của hấn vẫn bình thường lưu loát, lại ổn định ngồi trong nháy mắt, nhắm mắt lại.

“Khụ” hấn ho nhẹ một tiếng, cảm giác yết hầu có chút ngứa. Đan điền vẫn trống rỗng oan đau, hấn hít sâu một hơi, cảm chắc cương ngựa. “Già” hấn khẽ quát, hắc mã bước chân cấp tốc chạy.

Hoa Hoàn ở tây nam kinh thành, hấn nên từ cửa Nam, chọn đường đi Nam Dương.

Sắc trời đã hôn ám, sắp vào đêm, kinh thành ban đêm cảm đi lại, trên ngã tư đường đã không có người qua lại.

Hắc mã một đường chạy như điên. [Vâng, và ta cũng edit như điên.]

Thư Khinh Thủy ở trên ngựa phòng chừng đã hạ bộ trình, nếu muốn canh năm ngày mai đến, nhất định phải qua trạm dịch thay ngựa. Hấn nghĩ nghĩ, tham nhập trong lòng, lấy ra ấn ngọc nhỏ nhỏ — hấn còn chưa đưa quan ấn cho Lý Hựu Đa...

“Khụ”, đột nhiên hấn ho một tiếng, cảm giác yết hầu vẫn ngứa, sau đó có một cổ mẩn nẩy lên. “Phốc” một búng máu trên bờm ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Khinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đi Hoa Hoàn

“Sư phụ, sư phụ, ta không cần cùng quá bà bà đi.” Tiểu cô nương vẻ mặt đáng thương lôi kéo tay áo sư phụ nàng không chịu buông tay. Sư phụ lại nhớ cái gì, chậm rãi đem tay áo trong tay nàng rút ra, cười nói: “Người đã không phải bảy tuổi, già vờ đáng thương vô dụng.”

Tiểu cô nương lại ôm lấy thắt lưng sư phụ, ôm chặt chẽ, thái độ đánh chết cũng không sờn: “Không cần, không cần, ta không cần cùng sư phụ tách ra.”

“Quái bà bà” bên cạnh háo tâm khuyên: “Tiểu thư, chúng ta phải ở lại một thời gian, chờ Thư đại nhân xử lý công vụ trở về sẽ đưa người về.”

“Ta vì sao không thể đi?” Tiểu cô nương vẫn không thuận theo không chịu buông tha.

“Quái bà bà” tiếp tục khuyên: “Tiểu thư người cũng dần dần lớn lên, nên biết một ít nữ nhi gia sự, Thư đại nhân để người theo ta, cũng là lo lắng cho người.”

“Nữ nhi gia sự?” Tiểu cô nương méo mó đầu nghĩ nghĩ, trên tay vẫn không buông, sau đó lắc lắc đầu, “Không cần, không cần, loại này Tiểu Xuân giảng qua rất nhiều, không cần ngài dạy ta. Sư phụ, sư phụ, là thật, muốn hay không ta thuật lại cho sư phụ nghe? Tỷ như quý thủy... [khụ khụ... chuyện the phòng a]

“Khụ,” sư phụ nàng ho nhẹ một tiếng, đánh gãy, “Không cần, nhưng lần này có thể có nguy hiểm, cho nên người quả thật không thể đi. Người nếu không

ngồi cùng bà bà hỏi Diêu phủ, vậy đề bà bà trong khoảng thời gian này đến Thư phủ ở cùng người.”

“Nguy hiểm? Loại này sẽ chết sao?” Tiểu cô nương ngơ ngác hỏi, trong ánh mắt đột nhiên “Lã chã chã chã” nước mắt rơi xuống.

“Sẽ không.” Sư phụ thấy nàng như vậy hơi nhíu mi, lấy ngón tay lau nước mắt cho nàng, hỏi, “Người làm sao vậy? Đang tốt sao khóc.”

Tiểu cô nương buông lỏng tay ra, dùng hai tay lung tung lau mặt, kỳ quái nói: “Ta cũng không biết.” Nàng ngẩng đầu lên, nhìn sư phụ, “Sư phụ phải nhất định sớm trở về.”

“Ân.” Sư phụ gật đầu đáp ứng.

“Không cho phép bỏ ta lại với quái bà bà.”

“Ân.”

“Về sau cũng không xa rời nhau.”

“Ân.”

“Chúng ta ngoắc ngoắc tay.” Tiểu cô nương vươn ngón út ra.

“Hào.” Sư phụ nàng cười, cũng vươn ngón út, ngoắc tay với nàng.

Một năm này, Diêu Ái mười một tuổi.

Một chiếc xe ngựa, điều khiển tinh xảo, theo bánh xe chấn động, phiêu diêu, run run.

Trên xe một nữ tử thị tùy, thanh tú văn tĩnh, rất nhiều quan gia tiểu thư so sánh đều kém khí chất tương mạo như vậy, nhưng mà nàng lại chỉ là thị nữ bên người. Nàng lặng lẽ vào bên trong xe, ngẫu nhiên cũng người trong xe đàm thượng nói mấy câu.

Sau tám lạng, ầm ầm hiện ra một nữ tử, châu ngọc lang đang, quý khí bức người. Trước sau xe đều có hộ vệ thủ, vẻ mặt túc mục, hành động có căn mực, vừa thấy chính là huấn luyện mà ra.

Một trận vó ngựa vang. Sau xe có một con ngựa chạy vội đến, rất nhanh liền tiếp cận xe, bắn tung tóe bụi đất. Nhóm hộ vệ vội rút đao, cầm đầu quát: “Ai lớn mật?!”

Đến là một con ngựa màu rậm nắng, cầm đầu nhận ra đó là trạm dịch chuyên cung cấp đổi ngựa. Người đến là ai? Hắn đang nghĩ có nên hay không ngăn người đến đề ra nghi vấn, chỉ thấy người nọ thân hình lập tức quơ quơ, đứng là gặp hạn. Tông ngựa phía trước chạy một trận, giống như nhận ra trên lưng không có người, chậm rãi dừng lại, nhưng lại trở về vài bước.

“Chuyện gì?” Người trong xe hỏi. thanh âm dễ nghe động lòng người, lại có uy nghiêm làm cho người ta không dám cự tuyệt.

Thị nữ bên ngoài xe mềm nhẹ đáp: “Không có việc gì, tiểu thư, trên đường có người xuống ngựa.”

Tám lạng bị vén lên, lộ ra nửa người, là một nữ tử quý khí, mặt mày thần nhiên, cũng có một loại phong tình lịch sự tao nhã. “Xuống đi xem.” Nàng nói. Thị nữ nghe lời, tiến đến đỡ tay nàng, cho nàng mượn lực xuống xe.

“Tiểu thư, cẩn thận có trả.” Thủ vệ khuyên.

Người bên kia ngã quỵ, đã tự đứng dậy, ở tại chỗ giật mình nhắm mắt, thấy người tới, xa xa thì lễ: “Hạ quan quấy nhiễu trường công chúa thánh giá, kính xin thứ tội.” Hắn tư thái kính cẩn, ngữ khí lại không thấy khiêm tốn, thần nhiên mạc mạc, như đi công sự.

Trường công chúa đứng chỗ thủ vệ nhìn hắn. Hắn phong trần mệt mỏi, vẻ mặt mệt mỏi, một thân áo trắng đã bẩn, huống chi vừa rồi còn bị ngã, trên người trên mặt còn chưa phủi đất, nhưng mỗi tiếng nói cử động của hắn nhất cử nhất động, đều lộ ra con người lạnh nhạt, không thấy chút chật vật.

Liếc mắt một cái nhập tâm.

Trước khi nàng còn chưa phản ứng, người nọ đã lại thì lễ: “Hạ quan có việc gấp, cáo từ đi trước.” Hắn tư thế thờ dài, lui vài bước, cũng không chờ công chúa lên tiếng, tự mình xoay người, đi vội vài bước, nhảy lên lưng ngựa.

Roi ngựa vừa thúc, lại phi nhanh mà đi.

Im lặng thật lâu sau, trường công chúa mới nhẹ nhàng nói: “Người nọ là ai? Làm sao có thể biết thân phận của ta?”

Thủ vệ hai mặt nhìn nhau, cũng không biết người nào.

Thị nữ bên người nàng đứng yên một bên, vẫn tỉnh mở miệng: “Người nọ có lẽ là Thụ Khinh Thủy Thụ đại nhân, lần trước nô tỳ bởi công chúa hồi kinh tham gia Đại Điền, từng xa xa nhìn thấy, không dám xác định.”

“Thụ, Khinh, Thủy.” Trương công chúa nhẹ nhàng nói, “Tên thập phần ôn nhã.”

Trong Hoa Hoàn huyện nha, sư gia lui ở dưới bàn, lạnh run.

Huyện nha đại môn bị xao chấn thiên vang, bên ngoài bạo dân tập kết, loạn kêu loạn, kích động hô khẩu hiệu, thẳng tiến huyện nha.

Một cỗ thi thể bị treo ngược dưới mái hiên huyện nha, thi thể đã hư thối có mùi, trên người quần áo rách nát, nhưng vẫn có thể nhìn ra đó là quan phục.

“Mọi người vọt vào đi, thưởng lương thưởng ngân.”

“Chúng ta đã không còn đường sống, không bằng cùng quan phủ liều mạng.”

“Lương sư gia còn trốn ở bên trong, mọi người đem hấn ra báo thù.”

Nói là bạo dân, kỳ thật chẳng qua là một đám quần áo tả tơi, nông dân bình thường mà thôi, trong đó có cả lão già yếu. Tổ chức bạo loạn cũng không có gì quy hoạch tổ chức, trong nhà có gì làm vũ khí đều dùng, người trước người sau, dù cho đại môn huyện nha cũng không phải vạn phần chắc chắn, đến bây giờ cũng chưa bị đánh đổ.

Trong đám người có người đề nghị: “Chúng ta lấy cọc gỗ, phá cửa.”

Lập tức có người phụ họa: “Nhà ta có một cây đề đó không dùng làm gì.”

“Ta giúp người nâng.”

“Ta đi.”

“Ta cũng đi.” Vô số người đi.

Còn chưa tránh ra vài bước, dây thừng treo thi thể đột nhiên bị chặt đứt, rơi xuống dưới. Người nhát gan lập tức kêu lên. Người muốn nâng cọc gỗ cũng quên đi, người trước nha môn cách thi thể thành một vòng tròn lớn.

Có người gan lớn vừa muốn đến gần nhìn, đột nhiên một người giống thần tiên, khinh phiêu phiêu (bay nhẹ nhàng) đứng trước thi thể.

Hắn vẻ mặt thản nhiên, trên áo có chút đen bẩn, nhưng trong mắt đám người quần áo tả tơi, đã là nổi bật bất phàm.

“Trở về đi.” Hắn nói.

Đám người có chút do dự, nhưng bị khí thế của hắn áp bức, cũng không dám trở lên trên. Trong đám người có người kêu: “Hắn chặt dây thừng treo thi thể Trần Hầu, hắn cũng giống cầu quan kia!”

Bạo dân lại bắt đầu xôn xao.

“Ba”, không thấy động tác người nọ thế nào, một người cao cao trong đám người bay lên, nện bên chân người nọ, mà người nọ bạch y phiêu phiêu, giống như từ đầu tới cuối chưa từng rời đi.

Trên mặt đất một người bần thủ quần áo tả tơi, thập phần xanh xao vàng vọt. Giờ phút này “Ồ” do tưởng đứng lên, bị bạch y nhân một cước giẫm lên, chân trầm xuống, người bị giẫm “Phốc” phun ra một búng máu. Bạch y nhân liếc mắt một cái cũng chưa xem người dưới chân, chỉ thản nhiên đảo qua đám người chung quanh, ánh mắt đậm bạc lại khiếp người, bên môi tựa tiểu phi tiểu.

Đám người bắt đầu bối rối, có người chịu không được thối lui.

“Trở về.” Hắn mệnh lệnh nói.

Đám người rút cục tan.

Bạch y nhân sau khi đám người tan, cũng không quản người nọ bị giẫm lên, cùng thi thể lúc trước rơi xuống, lập tức hướng huyện nha đại môn. Hắn ấn tay vào môn khẩu (tay gọi cửa, thường thường là hình sư tử), nội kinh vừa bắn, bạo dân ban đầu lại đánh lại phá cũng không được, làm đại môn mở liền bị nhẹ nhàng mở ra. “Khách” tiếng cánh cửa vang lên, rơi trên mặt đất.

“Khụ” không công y nhân ho nhẹ một tiếng, đẩy cửa đi vào.

“A!!!” Sư gia tránh ở dưới bàn nghĩ đến bạo dân đã phá cửa, hoảng sợ nghĩ mình sắp chết đến nơi, phát ra tiếng hét chói tai.

Lại nghe người tới nói: “Ta là Huyện thừa tân nhậm huyện Hoa Hoàn Thụ Kinh Thủy, ngươi là sư gia?”

“Đất?” Sư gia hét chói tai đến một nửa nghe được câu nói kia cả kinh, nghẹn trở về. Hắn run run hướng bên ngoài dò xét, phát hiện không có bạo dân, chỉ nhìn thấy một bạch y nhân phong trần mặt mũi, khoan tay đứng, khí độ bất phàm. Hắn bỏ ra, ôm chân người nọ, khóc: “Đại nhân, đại nhân ngài rốt cục đến đây, đại nhân cứu ta a.”

Lại không nghĩ, bị người nọ một cước đá văng. Người nọ ho nhẹ một tiếng, cũng không quản gia sư bị đá nặng nhẹ, cũng không thèm nhìn tới một cái trực tiếp hạ lệnh nói: “Đi vào nội đường, nói một lần việc xảy ra.”

Tiểu thị vương triều, thiết lập đại huyện, chia thành nhiều huyện nhỏ, trên huyện có quận, trên quận có châu cùng tồn tại. Thành có thành mục quản hạt, quan viên từ kinh thành thống nhất, mà châu đa số đất phong, lấy dòng họ đại đại kế thừa.

Biện Châu chính là như thế. Lúc trước Tiểu thị lật đổ, tổ tiên Tư Mã phủ vốn chỉ là lưu dân, sau vì Tiểu thị hoàng tử nam chinh bắc chiến, đánh hạ Hoàng triều, quân công hiển hách, sau khi lật đổ, tước phong Tư Mã đại tướng quân, ban thưởng dòng họ Tư Mã, phong cho Biện Châu. Biện Châu nhiều sơn động đồng bằng, thích hợp thao diễn luyện binh, Tiểu thị vương triều binh quyền ba phần, một phần kinh thành cấm quân, Đồng đô uy Phiêu Kị vệ có trong đó, một phần biên quan quân phòng, phần còn lại, liền phân đến các châu. trong đó lại vì Biện Châu Tư Mã phủ là nhiều nhất.

Từ lúc khai quốc lập ra một quân đội, đã hoàn toàn dung nhập vào Biện Châu, đứng giờ thao diễn, sau lại dân chính là binh, binh chính là dân, Tư Mã phủ có bao nhiêu quân, ngay cả kinh thành cũng không biết. Loại khó có thể nắm trong tay này, làm cho nhà vua sinh ra sợ hãi. Từ trước tới giờ, Tiểu thị hoàng đế đều muốn làm suy yếu binh quyền này, nhưng lại vì tình cảm tổ tiên cùng sợ hãi thật lực, không nghĩ vạch trần, cho nên vẫn không thành công.

Đến một thế hệ, Tiểu thị hoàng triều nội loạn, Tư Mã phủ bo bo giữ mình, canh giữ ở Biện Châu, đối với bên ngoài chẳng quan tâm. Đợi cho hoàng thất thảm kịch rốt cục bình ổn, tân hoàng đăng cơ, mặc dù không có chỉ trích Tư Mã phủ, cũng thành một thế hệ Tư Mã đại tướng quân cùng là Tư Mã gia chủ — Tư Mã Lũng tham dự lễ đăng cơ, nhưng trong lòng luôn bất mãn.

Lúc này đây, huyện Hoa Hoàn bạo loạn, tin tức lại bị người có tâm phong tỏa, Tư Mã phủ ở Biện Châu âm thầm tập kết quân đội, kinh thành sợ hãi, ắt có trấn áp ý... Nội chiến một chỗ tức phát...

Sư gia nói: “Nhất định là Tư Mã phủ muốn phản loạn mưu phản, cố kích động bạo dân, hại chết Trần đại nhân, làm cho Hoa Hoàn vô chủ, lại phong tỏa tin tức, làm cho chúng ta tứ cố vô thân, để cho bọn hắn mở đường tấn công kinh thành. Đại nhân a,” sư gia nói đến chỗ thương tâm, gọi một tiếng “Đại nhân” bi thương, “May mắn trên kinh nhìn rõ mọi việc, phái ngài đến cứu chúng ta nguy nan bên trong.” Hắn nhìn nhìn bốn phía lại nhỏ giọng hỏi, “Thư đại nhân, xin hỏi đại quân có phải đi theo sau đến?”

Thư Kinh Thủy thân nhiên liếc mắt nhìn hắn, nói: “Không có đại quân, liền một mình ta.”

“A?” Sư gia kinh ngạc, vội vàng xao động nói, “Đại nhân chớ không phải nói giỡn? Liền người một người tới có khả năng được chuyện gì?”

Thư Kinh Thủy nhìn nhìn hắn, hơi hơi cười lạnh: “Đương nhiên là tra rõ việc này.” Hắn một chút hạ lệnh, “Đi trước đem sổ sách huyện nha đem lên đây.”

Sư gia sắc mặt đại biến, khẩu khí đột nhiên có chút hung ác: “Thư đại nhân, tình huống bên này ngài cũng rõ ràng, ta nghĩ hiện tại đi viện binh có vẻ thích hợp hơn.”

Thư Kinh Thủy thân nhiên trả lời: “Ta không tới phiên người dạy ta làm việc.”

“Thư đại nhân,” sư gia nói, “Ta tôn xưng người một tiếng đại nhân, người cũng đừng đem chính mình làm cao, bất quá chỉ là một cửu phẩm Huyện thừa mà thôi, chỉ ma đại quan. Ta khuyên ngài đừng làm chuyện dư thừa, ngài nếu không kêu cứu binh, sớm hay muộn người cùng Trần đại nhân bên ngoài giống nhau. Ngài lúc này lỗ mãng một người chạy tới đây làm quan, ta thật muốn hoài nghi ngài có phải hay không đắc tội với vị đại nhân nào, bị phải tới đây chịu chết.”

Thư Kinh Thủy gật gù đầu: “Sư gia người đoán không sai, không sai biệt lắm. Nghĩ đến chủ sự chân chính Hoa Hoàn thật ra là sư gia người.”

Sư gia nghe hắn thừa nhận “Đắc tội”, “Chịu chết”, lại nóng lòng như lửa đốt, vốn tưởng rằng cứu binh đến đây, không nghĩ tới đến đây là “Chờ chết”, như thế nào cho phải...

Lại nghe Thư Kinh Thủy nói: “Bất quá người phải nhớ kỹ một sự kiện.” Thư Kinh Thủy nhấc tay áo đánh bay hắn trên tường. Sư gia chỉ cảm thấy hoa mắt, chính mình liền bay đi, sau lưng đau nhức, người trên tường còn chưa rơi xuống dưới, bóng trắng trước mắt chợt lóe, khi Thư Kinh Thủy đến gần, một tay nắm yết hầu hắn, treo hắn trên tường. Cô họ hắn “Khách khách” rung động, lại phát không ra tiếng, hô hấp bị quản chế, sắc mặt nghẹn đỏ bừng. Hắn trong lòng kinh sợ, nghĩ chính mình muốn chết.

Thư Kinh Thủy tựa tiểu phi tiểu nói: “Từ giờ trở đi, nơi này, ta làm chủ.” Hắn buông tay, sư gia ngã trên đất, vỗ về yết hầu kinh hồn chưa định.

“Đi lấy sổ sách, đừng đùa giỡn.” Một câu mệnh lệnh nhẹ nhàng, sư gia lại không dám không nghe, tay chân vội vàng đứng lên, chạy đi ra ngoài.

“Khụ” Thư Kinh Thủy lại ho nhẹ một tiếng.

Chương 20: Ngày gặp lại

Cầm y họa phục phu nhân đưa với một tiểu cô nương: “Đứa nhỏ này bộ dáng thật xinh đẹp, lớn lên nhất định là đại mỹ nhân. Về sau gả cho Kha Nhi của ta được không?”

Tiểu cô nương không chút nghĩ ngợi liền lắc đầu: “Ta không lấy chồng.” Kiên quyết, quyết đoán, kiên quyết, thậm trí có loại thà chết chứ không chịu khuất phục.

Phu nhân kia cũng không tức giận, vẫn cười nói: “Vậy người gả cho ai nha?”

“Gả sư phụ ta.” Tiểu cô nương kiên định nói, ý tứ hàm súc phi Khanh không lấy chồng (không phải người không lấy).

Mọi người cười to, cũng thật không sao.

Tiểu hài tử thôi, còn không biết “Thú gả” ý tứ chân chính là cái gì, bị người lớn hỏi tổng nói người thân cận nhất, hoặc là ca ca, hoặc là phụ thân, lần nào cũng đúng. Lại không biết chính vì thân cận như thế, mới không thể gả. Người lớn hỏi chút cũng liền quên đi.

Mặc dù nàng ở tuổi này cũng có nhiều đám đến hỏi, nhưng nàng vẫn nhỏ tuổi, tính tình cũng giống trẻ nhỏ chưa lớn, làm cho người ta không tự giác xem nàng nhỏ đi mấy tuổi.

Bá phụ nàng một bên khụ một tiếng, đối nàng nói: “Ái nhi, cháu không thể gả cho sư phụ.”

Cô gái oai đầu hỏi: “Vì sao không thể gả?”

“Một ngày vì sư cả đời vì phụ, như cháu giống nhau không thể gả cho phụ thân.”

Cô gái phản bác nói: “Sư phụ chính là sư phụ, không phải phụ thân, phụ thân ta đã mất.”

“Sư phụ đối với cháu có dưỡng dục chi ân. cháu phải xem hấn như phụ thân giống nhau kính trọng.”

“Không đúng, không đúng, sư phụ dạy ta học tập cho ta ăn uống, nhưng phố đông quán đậu hủ Trương gia tiểu ca ca cùng tiểu muội muội nhà bên từ nhỏ đính hôn, Trương gia tiểu ca ca cũng dạy tiểu tức phụ đọc sách biết chữ, cũng cấp nàng đậu hủ canh uống, mua kẹo đường ăn, bọn họ có thể thành thân nha.”

“Kia không giống với, sư phụ nhìn cháu lớn lên.”

“Mới trước đây hoàng hậu nương của tiên hoàng gia gia từng ôm ta, sau khi hoàng hậu trước chết bệnh, gả cho tiên hoàng gia gia. Nghe nói vị Thái Hậu cô cô khi còn trẻ tiên hoàng gia gia còn bế nàng, lúc đó chẳng phải là trông lớn lên sao? Bọn họ có quan hệ bà con đâu. Cũng không thể gả. Còn có người xấu hoàng đế thúc thúc lão nói ta là...” Cô gái bị che miệng, bá phụ nàng kinh hoàng nói: “Đừng nói lung tung.” Sau đó đối với chung quanh cười lạnh nói, “Đồng ngôn vô kỵ, đồng ngôn vô kỵ.”

Sau nàng trở về bên người sư phụ lôi kéo tay áo, hỏi: “Sư phụ, bọn họ nói ta không thể gả cho người.”

Sư phụ nàng gật đầu: “Theo lý quả thật như thế.”

Cô gái chớp chớp mắt, nhẹ nhàng hỏi: “Nếu không theo lý thì có thể sao?”

Sư phụ nhìn nhìn nàng, hí mắt chậm rãi nói: “Cũng quả thật như thế.”

Cô gái tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Ta đây phải gả cho sư phụ, sư phụ hội mất hứng sao?”

Sư phụ nàng nghe vậy giật mình, vẫn là đôi mắt hiện lên gọn sóng không sợ hãi nhưng lại hiển lộ ra thần sắc kinh nghi bất định, nhưng chỉ một cái chớp mắt, liền định thần lại, như không có thất thố qua. Biết rõ nàng đồng ngôn vô kỵ, nhưng vẫn xoa xoa tóc nàng, ôn hòa cười nói: “Sẽ không.”

Năm Ấy, Diêu Ái mười hai tuổi.

Ngày đó Thư Kinh Thủy đi vào Hoa Hoàn liền làm ba sự kiện.

Sự kiện thứ nhất, tìm trong trấn một chỗ bằng phẳng, trước mặt mọi người thắp hương thề nguyện cùng sư gia nhà dịch với mấy phủ hộ ăn hối lộ trái pháp luật, ức hiếp huyện lý, sưu cao thuế nặng đem làm của riêng, chiếm đoạt ruộng đất, bức tử dân chúng chờ án. Có người bức tử, đầu sỏ giết người đem xử trảm, có người chiếm đoạt ruộng đất tiền tài, trực tiếp xét nhà, đầu sỏ đem giam vào đại lao. Người tội nhẹ thì chờ phân lấy công chuộc tội.

Sự kiện thứ hai, đem trong nội nha tiền nhiệm Huyện thừa tham ô đoạt được cùng tài sản tịch thu ngày đó đem tán cho dân, người chờ nhiệm vụ bị sai khiến, may mắn một chút bị nhìn trúng mới có thể lưu lại hiệp trợ xử lý Hà gia văn thư việc vật cùng xem xét của cải, càng nhiều nhà nom nớp lo sợ như ác quỷ bạo dân đến liền phân phát gạo lương thực tiền tài, còn có khế ước, trấn an dân ý.

Sự kiện thứ ba, hán tuần tra các nhà các hộ, tùy ý bắt chuyện vài câu, cải trang ẩn tàng gian nhà dân chúng từng cá nhân bị hán từng bước từng bước tra ra, đem huyện nha mật thám một đêm.

Vì thế, bạo động một ngày đình chỉ.

Trong mắt một ít dân đói, Thư Kinh Thủy thật sự là đại cứu tinh, Bồ Tát sống. Hán bắt khả xâm phạm, xuống huyện nha trước cảnh tượng kia, lúc ấy được dân chúng ở đó truyền thành thần thoại. Nhưng mà, trong mắt một đám người khác, hán giống như ác quỷ, làm người ta sợ, không dám làm trái.

“Người biết không, Trương lao đầu kia vừa nghe muốn hán chết, đầu chịu bỏ qua, rút đao xông lên liều mạng, vị đại nhân kia cũng không thấy hành động gì, tay áo tùy ý vung, Trương lao đầu liền ngã ra ngoài, nhìn lại, đã chết. Cảnh kia làm mọi người sợ hãi im lặng.”

“Còn có Lương sư gia kia, ngày thường thì dương dương tự đắc, nghe vị đại nhân kia muốn đầu hán, hán run run liền quỳ xuống, một câu phản bác cũng không dám nói.”

“Trong tay này đó tiền tài người trăm ngàn đừng có ý niệm gì khác trong đầu, đem trở về bị vị đại nhân kia hỏi đúng một câu liền lòi. Người cũng không biết hán như thế nào bắt được một gian tế, một câu liền chuẩn.”

Ngoài huyện Hoa Hoàn có một ngọn núi, vài người tướng mạo không đồng nhất ở trong uống rượu hiệp đàm. Đại hán tuần tra chung quanh, đá và cây dựng lên thành một mộc lâu tục tăng, đúng là sơn trại.

“Người này đến rồi cuộc là người thế nào, tùy tiện giết như vậy, hán cũng không sợ bên trên trách tội?”

“Chúng ta sợ hán làm cái gì, cho dù hán có võ công, chẳng lẽ chúng ta nhiều người còn sợ không giết được hán?”

“Đừng quên quân đội Tư Mã phủ cũng tập kết ở Châu Cảnh, như hổ rình mồi.”

“Ha ha, bọn chúng tập kết càng nhiều càng tốt. Bọn chúng tập kết càng nhiều, kinh thành càng tới nhanh, chúng ta có thể trốn, bọn chúng cũng không thể lần ra... đến lúc đó chúng ta ngư ông đắc lợi.”

“Lão Tam người dùng thành ngữ càng ngày càng lưu loát.”

“Chờ lần này thành công, chúng ta giấu quan, cũng không phải là đắc tội người làm quan. Đúng rồi, ôi chào, người,” Người đang nói thay đổi đối tượng, “Đại nhân nhà người... Tổng sẽ không nói không giữ lời đi?”

Một người văn sĩ, nghe vậy đứng lên, chấp tay nói: “Chư vị yên tâm, đại nhân nhà ta tuyệt đối không nuốt lời. Các vị huynh đệ cùng đại nhân nhà ta chính là có phúc cùng hưởng. Tiểu đệ trước hết làm trước.” Nói xong nâng cốc uống một ngụm cạn.

Trong mấy người kia có người trầm trồ khen ngợi, tất cả cũng đều nâng cốc uống cạn.

Tất cả cùng thề.

Đến khi Diêu Ái đến, Thư Kinh Thủy mặc một bộ y phục vải thô, ở trong nội đường hậu viện huyện nha xem kỹ một ít văn thư. Trên mặt đều một mối.

Thư Kinh Thủy một đường đến đây, thân không có vật dư thừa. Duy nhất một ít nước uống đồ ăn đến trạm dịch thay ngựa mang, lấy quan ấn của Lý Hựu Đa giắt vào, trực tiếp làm. Bạch y trên người hán đã sớm bẩn, lại không muốn mặc y phục của người khác, liền sai người tìm một bà bà khéo tay, tùy ý lấy vải bố may thành một bộ, chấp nhận mặc.

Khi Diêu Ái chưa đến gần, Thư Kinh Thủy đã phát hiện ra nàng, đối với nàng mỉm cười, giấu qua chút ừ rừ, nói: “Diêu Ái, người đã đến rồi.” Đối với Diêu Ái đã đến cũng không thấy bao nhiêu kinh ngạc.

Hán ho nhẹ một tiếng, lại làm cho ngực Diêu Ái căng thẳng. Nàng chạy vội qua, về mặt thăm thăm, lo lắng nói: “Sư phụ người thế nào?” Tựa hồ ngay lúc đó sẽ khóc.

Thư Kinh Thủy thấy nàng cái dạng đứa nhỏ này, trong lòng mềm nhũn, vuốt tóc này nói: “Ta không có việc gì.” Cũng ho nhẹ một tiếng.

Điều Ái xoa mặt sư phụ, mới mấy ngày không gặp, lại tiểu tụy ẩm đậm đến vậy. Nàng trong lòng khổ sở. Ngày ấy nàng lặng lẽ trở lại kinh thành, đã thấy chiến trường không có một bóng dáng, mạo hiểm đánh ngã một quan binh thù thành, kéo tới chỗ tối, ép hỏi việc phát sinh. Biết được hoàng đế giận dữ, phạt sư phụ nàng hai mươi quân côn sau liền phái hán đến thị trấn nhỏ này.

Điều Ái cùng Thư Khinh Thủy trước sau đến Hoa Hoàn chỉ kém một ngày, bởi vậy có thể thấy được, Thư Khinh Thủy vội đi bao nhiêu, Điều Ái cũng vội đuổi tới bấy nhiêu. Người này đi vào biết ngay, trong một ngày ngắn ngủi đã đình chỉ bạo loạn, trong lòng kiều ngạo thêm vui sướng, vì thế nàng thẳng đến huyện nha. Nhưng mà đến nơi này, gặp được sư phụ, kiều ngạo vui sướng đều tan hết, chỉ cảm thấy không đáng giá.

“Sư phụ thương thế nào? Đã uống được chưa?”

“Bất quá hai mươi quân côn thôi, không có việc gì.” Nhìn thấy ánh mắt Điều Ái không đồng tình, biết là không lừa được nàng, Thư Khinh Thủy nhắm mắt, nói: “Là có chút chấn thương phé phủ.” Cuối cùng vẫn bỏ thêm câu, “Điều trị mấy ngày nay là tốt rồi, quả thật không có gì trở ngại.”

Chấn thương phé phủ? Sư phụ võ công cao cường, bình thường làm sao để hai mươi quân côn làm cho chấn thương? Có thể đem chân khí hộ thể đều hao sạch sẽ, trận lúc trước có bao nhiêu hung hiểm?!

Điều Ái không dám nghĩ, chỉ nói: “Ta giúp sư phụ bồi dưỡng.” Thư Khinh Thủy lại nhắm mắt, xem như ngầm đồng ý.

Điều Ái cởi bỏ áo bên ngoài của Thư Khinh Thủy, sau đó lộ ra bờ vai, lộ ra xương quai xanh, lộ ra mảnh vải trắng quấn quanh lưng và ngực. Quả thật có bôi thuốc, nhưng không có tu dưỡng tốt, mảnh vải đã có vài chỗ sẫm nhuộm đỏ.

Điều Ái nhìn thương thế, lại đau lòng không chịu nổi, một giọt lệ rơi xuống. Nước mắt mặn chát tan vào miệng vết thương, cảm giác tê rần lập tức tiêu tan vào vô mịch. Thư Khinh thủy nhận ra, lại chưa vạch trần. Mà Điều Ái thấy nước mắt mình rơi xuống miệng vết thương, sợ tới mức lấy hai tay lau nước mắt. Mặt nàng hơi nóng lên, thế này mới cẩn thận bôi thuốc.

“Sư phụ,” nàng có chút ý nghĩ kỳ lạ nhẹ nhàng nói, “Chúng ta đi ẩn cư đi, chúng ta không bao giờ xuất hiện nữa.”

Thư Khinh Thủy nghe vậy, đem văn thư vừa mới nhìn tùy tay vừa lật, liền tùy tiện đặt xuống bàn.

Mấy ngày sau, Lý Hựu Đa ở kinh thành nhận được phong thư của Thư Khinh thủy tạm hoãn điều tra. Lý Hựu Đa nghĩ thế cục trong triều, vẫn là không dám tự mình tạm hoãn điều tra, đem trình lên hoàng đế. Hoàng đế vừa thấy, thiếu chút nữa đem đương trường đập phá, chỉ vào mũi Lý Hựu Đa nói: “Ngươi, đi, bắt hán trở về cho trẫm, một cái huyện Hoa Hoàn nhỏ nhỏ, hán trả lại cho trẫm vui đến quên cả trời đất!”

Lý Hựu Đa lại nghĩ nghĩ, vì chính mạng nhỏ của mình suy nghĩ, Thư Khinh thủy muốn cái gì thật là “Vui đến quên cả trời đất” hán còn không dám đi quấy rầy, huống hồ bản thân việc sơ tra cũng không bị gián đoạn. đành phải đề nghị hoàng đế viết phong thư, tỏ rõ thế cục trong triều, nói Thư Khinh thủy đại nhân luôn luôn minh hiểu được quan hệ lợi hại, biết nặng nhẹ, sẽ không hỏng việc.

Tồn nhiều nhiều mồm mép, rốt cục cũng khuyên được hoàng đế, Lý Hựu Đa thông thả hồi hình bộ, nhìn văn thư đầy bàn, về mặt cầu xin gục trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Khinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Một ngày định thành cục

Thư Khinh Thủy tựa hồ cứ như vậy ở tiểu huyện Hoa Hoàn định cư. Mỗi ngày ở bên trong đường sửa sang lại câu trong sách, tịch sách, sau đó sai khiến mấy người nôm nóp lo sợ mang tội làm này làm kia. Nguyên Hoa Hoàn tiểu huyện hỗn loạn không chịu nổi cứ như vậy yên ổn, dân huyện cũng khôi phục nghỉ ngơi. Đồng ruộng bắt đầu có người trông trọt, chủ quán cũng bắt đầu mở lại, tiểu thương bắt đầu chọn hàng đi khắp ngõ ngách sinh ý mời gọi. Lại qua mấy ngày, ngay cả các huyện lân cận sinh ý cũng dần dần lui tới. Điều Ái thập phần vui vẻ, loại cuộc sống này mỗi ngày đều có thể nhìn thấy sư phụ, cùng nhau nghỉ ngơi, so với ở kinh thành, dù sao cũng phải đợi cho đến khi mặt trời lặn mới ăn cơm. Nàng hứng lên học nữ hồng, không phải học thêu hoa loại trang trí, nàng cùng vị bà bà khéo tay kia học khâu quần áo. Trước nàng chọn một sấp vải tơ tằm mềm thông khí, từ tài của bà bà khéo tay kia, dạy nàng khâu như thế nào. Một đường khâu, làm nàng kiên nhẫn cẩn thận, một ngày xong, cũng khâu thành một kiện quần áo, còn giống khuôn giống dạng.

Bà bà khen nàng thông minh, nàng mừng rỡ bản thân việc nhà toàn năng, hảo hảo một phen thể hiện trù nghệ (tài nấu ăn), lấy lòng bà bà truyền thụ nhiều kinh nghiệm cùng kỹ năng. Một chút cơm kia, Điều Ái thỉnh vị bà bà đến huyện nha cùng nàng sư phụ nàng ba người cùng nhau ăn. Thư Khinh Thủy chờ đồ ăn Điều Ái hoàn toàn bố trí, đối với vị bà bà kia hòa khí gật đầu, ngồi xuống. Hết thấy tùy ý tự nhiên, một chút lán quan cũng không có, cùng với lúc trước nhậm chức Huyện thừa hoàn toàn không dám tương.

Tắt ao bắt cá, quan bức dân phản, tiền nhiệm Huyện thừa Trần Hầu lúc còn sống, Hoa Hoàn tại đây giống như đất hoàng đế, có thể làm cho một thị trấn nhỏ nhỏ vậy phát sinh bạo động, Thư Khinh Thủy cũng cực kì bội phục hán.

Bên này Thư Khinh Thủy đầu vào đây, bình tĩnh thân nhiên.

Ba phương khác nhân mã lại càng ngày càng không kiềm chế được.

Hoàng thành, lâm triều.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Biện Châu Tư Mã phủ quan đội đã tập kết Châu Cảnh, việc này vạn vạn không thể chần chừ.”

Phía dưới cũng phụ họa theo.

Phía trên hoàng đế tâm tình cũng cực độ không thoải mái, theo ngầm đến bên ngoài, bị quần thần bức mấy ngày, giờ phút này ngay cả hừ ửng cũng giảm đi: “Hết thầy chờ Thư Khinh Thủy trở về nói sau.”

“Hoàng Thượng, việc này vạn vạn không thể a. Thư Khinh Thủy vốn trợ giúp Tư Mã thiếu gia đào thoát, lại bị Hoàng Thượng giáng liền lục cấp, sợ là lòng mang oán hận, hiện chắc đã cùng Tư Mã gia liên hợp làm một...”

“không cần hơn nữa, ý trẫm đã quyết.” Hoàng đế đứng dậy liền phát tay áo chạy lấy người [Xí, mỗi chiều này cứ dùng mãi]. Công công bên người hần thấy tình hình này, hô một câu: “Bãi triều.” Vội vàng đi theo sau.

Son trại bên ngoài huyện.

“Người nọ rốt cuộc có ý tứ gì? Xem tư thế này, thật là đến Hoa Hoàn làm Huyện thừa?” Người đặt câu hỏi vẻ mặt không thể tin, thủ đoạn như vậy, nhân vật như vậy, làm Huyện thừa?

“Còn có người! Người không phải nói triều đình ít ngày nữa sẽ tấn công lại đây sao? Quân lính đâu? Động tĩnh đâu?” Văn sĩ bị người nhéo áo. Đầu hần đầy mồ hôi, cẩn thận nói: “Nhị trại chủ người cũng biết bên ta bố trí dinh đều bị nhỏ, cùng với tin tức trong kinh thành bị chặt đứt...” Xem sắc mặt đối phương ngày càng âm trầm, hần tiếp tục nói: “Nhưng ngày yên tâm, mấy ngày trước truyền tin biết được người nọ họ Thư tên Khinh Thủy, nguyên là Hình bộ thượng thư, nhưng bởi vì tư túng phạm nhân ám trợ người trong Tư Mã phủ, đặc tội Hoàng Thượng, bị sung quân tới đây. Lúc ấy Hoàng Thượng thịnh nộ, bề trên nói, tính toán tin tưởng ít ngày nữa có thể thành. Cho nên, chiếu theo tình hình này, Hoàng Thượng căn bản là đưa hần đến tìm chết.”

Đối phương chậm rãi buông lỏng vật áo của hần ra, phì phì cho hần: “Là là tốt rồi, chúng ta kiến nhẫn chờ thêm mấy ngày.”

Biện Châu, Tư Mã phủ.

“Thư Khinh Thủy này rốt cuộc tính ra sao? Tư Mã Lũng Khoanh tay bước đi thông thả, trầm ngâm một lúc lâu, lắc đầu không thể giải thích.

“Đám son tặc kia ngày càng kiêu ngạo, mấy ngày gần đây lại nhiều lần phái người quấy nhiễu thôn trang biên giới châu của chúng ta, rốt cuộc đánh hay không đánh? Đừng làm cho bọn chúng cho chúng ta đường đường là Tư Mã phủ lại sợ bọn chúng.” Một tráng niên trang phục võ tướng phía dưới nói.

Tư Mã Lũng lắc đầu: “Chẳng lẽ người còn không biết tình hình hiện tại sao?” Ông ngửa đầu nhắm mắt, “Hiện tại chỉ sợ quân đội chúng ta vừa động, quan lính tiêu diệt phản quân liền tấn công tới đây.”

Người nọ hận nghiền răng nghiền lợi: “Chúng ta giúp triều đình tiêu diệt, triều đình lại muốn vu oan chúng ta phản loạn, đây là đạo lý gì?”

“Sợ là sợ, này thật sự là triều đình có tâm nói xấu, chúng ta đây cho dù có trăm mồm cũng không biện hộ được.” Tư Mã Lũng lại đi thông thả vài bước, dừng lại, “Cho nên Thư Khinh Thủy tới đây, rốt cuộc là dụng ý gì?”

Người còn lại nói: “Không phải là bị giáng xuống dưới sao?”

Tư Mã Lũng lắc đầu, cười khổ nói: “Thư Khinh Thủy cùng Hoàng Thượng quan hệ, nói như thế, nếu không có Thư Khinh Thủy, vốn không có đương kim Hoàng Thượng. Triều đình người trong tranh quyền đoạt lợi, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, nghĩ đến mười mấy năm đi qua, thời sự biến hóa, khả năng có bao lâu, mới có thể xem nhẹ ‘Năm đó’. Ta dù chưa gặp Thư Khinh Thủy, lại rất rõ ràng, Hoàng Thượng cuối cùng sẽ tin hần, cũng chỉ có hần. Cho nên phái tới đây, hần khéo như vậy bị giáng tới Hoa Hoàn? Người tin sao?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết trả lời thế nào. Đang lúc ấy, đột nhiên có hạ nhân báo lại: “Tiểu thiếu gia đã trở về.”

Lập tức có người nhảy dựng lên: “Đứa nhỏ này, không phải bảo hần đi du ngoạn sao? Như thế nào trở về lúc này?” Đang nói, Đường Thất môn bị người đẩy ra, Tư Mã Thiếu Nghệ một thân phong trần xông vào.

“Phụ thân đại nhân, các vị thúc thúc bá phụ.” Hần lần lượt bái kiến qua, sau đó vái chào thật sâu đối với người nọ đứng trong đường, hô to: “Tổ phụ.”

Giữa trưa ngày hôm sau, có một người vụng trộm phần (cải trang, hoa trang) thành thương lữ, đi vào Hoa Hoàn, lưu vào huyện nha, cấp Thư Khinh Thủy một phong thư.

Thư Khinh Thủy quên tính ngày, nghĩ đến triều đình nhẩn nại thời điểm mấu chốt cũng không sai biệt lắm, hướng người tới gật gật đầu, đưa một phong thư. Khi ngưng bút hẳn nghĩ nghĩ, vẫn là gọi Diêu Ái, để nàng chép một lần, sau đó để người nọ bí mật đi, mang về Tư Mã phủ.

Diêu Ái chờ người nọ đi rồi, bám vào bả vai sư phụ, mượn cơ hội gần gũi tai nhỏ giọng hỏi: “Sư phụ buổi tối muốn đi...?”

Thư Khinh Thủy nhẹ nhàng ứng thanh, nói: “Không cần lo lắng, việc này song phương đều có lợi, cơ hội này một khi đã bỏ qua, không thể vãn hồi. Đối phương sẽ không vi ước, để ta một thân đi.”

Diêu Ái lo lắng nói: “Nhưng mà sư phụ, thương thế của người còn chưa khỏi hẳn... Bằng không ta đi theo người...”

Nàng chưa nói xong đã bị sư phụ cắt đứt: “Người không thể đi.” Thư Khinh Thủy nghiêng đầu nhìn nàng nói, “Nếu người đi, đến lúc đó ta còn phải chiếu cố người, chẳng phải ta càng thêm nguy hiểm?”

Diêu Ái nghĩ nghĩ, chịu thua nói: “Vậy được rồi, sư phụ nhất định phải cẩn thận.”

Vì thế đêm nay, khi mọi người tiến vào mộng đẹp, là lúc đề phòng lơ lửng nhất. Tư Mã phủ phái một tiểu đội tinh binh từ phía tây, Thư Khinh Thủy một người từ phía nam lên vào trong núi hội họp, sau dẫn dắt mọi người bất ngờ đánh son trại. Trong đêm đó, son trại diệt hết. Tinh binh Tư Mã phủ chưa tồn tại người nào.

Hết thủy thuận lợi bất khả tư nghị.

Sau đó Tư Mã phủ quân đội tập kết biên cảnh thoái lui, triều đình hạ chỉ khen ngợi, tán dương kết tập binh dương đông kích tây phá địch, tiêu diệt son tặc. Một hồi nguy cơ nội chiến như vậy bị trừ khử.

“Như thế nào như thế? Như thế nào như thế á?” Âm thanh cứng cáp giờ phút này lộ ra vốn có một phần già nua.

“Chúng ta đều nghĩ Hoàng Thượng làm, nguyên tưởng rằng đã thành công ly gián hai người, lại không nghĩ bị bọn họ liên hợp diễn trò làm cho chúng ta khinh địch.”

“Không có khả năng, chúng ta phát động đến như vậy, bọn họ lúc ấy không có khả năng thông đồng với nhau. Hơn nữa Hoàng Thượng biết được Thư Khinh Thủy để Tư Mã Thiếu Nghê chạy kinh ngạc là thật, tức giận cũng là thực, ta không có khả năng nhìn nhầm.” Người ngồi bên trên thanh âm cất giấu sắc sâu không cam lòng.

“Nhưng xem Hoàng Thượng sắp xếp chúng nghị mấy ngày nay, là thật tâm nhân lý tín nhiệm Thư Khinh Thủy a. Chẳng lẽ tức giận là tức giận, tín nhiệm cứ tín nhiệm?”

Thư Khinh Thủy bị giáng chức ngày ấy ta ở đó, lúc ấy hoàng đế liền hỏi Thư Khinh Thủy ‘Vì sao không khuyên trẫm’, lúc ấy Thư Khinh Thủy đáp ‘Hoàng Thượng quyết tâm đã định, ta can gì phải khuyên bảo’, khi đó cảm thấy một hồi một đáp phi thường kỳ quái. Sau ngẫm lại, nghĩ Hoàng Thượng sớm biết Thư khinh Thủy sẽ không đồng ý với ý tưởng của hắn. Ta xem Hoàng Thượng tức giận, nói giận Thư Khinh Thủy kháng chỉ thả Tư Mã Thiếu Nghê, còn không bằng nói giận Thư Khinh Thủy giáp mặt không khuyên, chuyển thân liền trực tiếp chính mình ý tứ tự làm, bức Hoàng Thượng không thể không buông tha cho quyết định của chính mình...”

Người phía dưới khe khẽ nói nhỏ, đồng thời tham khảo việc này các loại thần kỳ, bên ta các loại bất lợi.

“Đù!” Người ngồi trên tức giận quát lớn.

Phía dưới người im lặng, sau đó có một người cẩn thận tiến lên, cúi đầu nói: “Đại nhân, chúng ta trong triều có rất nhiều cấp dưới đều bị lấy có điều tra ra bên ngoài. Ngài nói, có phải hay không Hoàng Thượng nhận thấy được có điều gì?”

Người ngồi trên âm trầm sắc mặt, trầm mặc không nói.

Bên kia hoàng đế cũng thập phần táo bạo.

“Cái gì tên là ‘Tự biết tội không thể tha, không dám phục chức’, cái gì tên là ‘Nguyên vì Huyền thừa, cả đời ở lại trấn giữ Hoa Hoàn’?!”

Lý Hựu Đa khụ một tiếng, thanh thanh cổ họng, nói: “Hoàng Thượng, hẳn chính là ý tứ trên mặt chữ.”

“Trẫm biết trên mặt chữ có ý tứ gì!” Hoàng đế nội giận rống.

Hoàng đế rống xong, nhắm mắt yên tĩnh, nói: “Có phải hay không muốn bốn vương tự mình đi thỉnh hắn mới bằng lòng trở về?”

Lý Hựu Đa nói: “Hoàng Thượng, nếu ngài lấy thân phận ‘Bốn vương’ đi thỉnh, đại nhân nhà ta, khụ tiền nhiệm, khẳng định sẽ không trở về.”

“Phanh” một tiếng, hoàng đế lại đập bàn: “Lớn mặt! Hảo người Lý Hựu Đa, ở cùng Thư Khinh Thủy lâu, càng ngày không đem bốn vương đế vào mắt.”

Lý Hựu Đa bị hoàng đế vội quỳ gối, về mặt cầu xin thăm hỏi nói: “Tiểu nhân đều nói thật sự a.”

Hoàng đế xoay người, đứng im một lúc lâu. Sau đó y nâng tay, nói: “Người đứng lên đi.”

Lý Hựu Đa đứng lên, sửa sang lại quần áo, lại thờ dài kiện lên trên nói: “Kỳ thật Hoàng Thượng, Thư đại nhân tất không phải làm khoan dung muốn ngài đi thỉnh, chắc là hấn ở Huyện thừa bên kia cao hứng làm được, không nghĩ trở lại. Cho nên thỉnh hay không thỉnh đều giống nhau. Không bằng cho bên này có việc gấp liên quan đến hấn, có lẽ hấn sẽ trở lại.”

Hoàng đế tâm tư vòng vo vài cái vòng luẩn quẩn, trong lòng đã có chủ ý, “Hừ hừ” nở nụ cười lạnh.

Lý Hựu Đa ở một bên nghe phát lạnh. Trong lòng hấn mặc niệm: “Đại nhân a, ta không phải có ý định muốn hại người, thật sự là việc ở Hình bộ nhiều lắm, người mau trở lại a.”

Bạn đang đọc truyện *Khinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Công chúa cúi liên

Trong đình uyển Diêu gia sắc màu rực rỡ, lại là một năm cảnh xuân tươi đẹp.

Các nhà mang tiểu thư phu nhân mang theo nha hoàn đến tham gia mỗi năm một lần phẩm hoa yến (tiệc thưởng hoa), uống trà nói chuyện phiếm ngồi ngắm hoa, ý cười đều trong suốt. Duy chỉ có Diêu gia tiểu thư chân chính ngồi trên một tảng đá lớn, ghét ghét không vui.

Tiểu thư Vương gia cầm điểm tâm lấy lòng nàng, cô nương Lý gia khen mái tóc nàng xinh đẹp, tiểu muội Trương gia muốn đưa nàng trà hoa...

“Không biết Thư đại nhân thích ăn gì?”

“Về sau để tỷ tỷ mỗi ngày chải tóc cho muội được không?”

“Thư đại nhân nếu khen trà hoa này đẹp, nên nói là tỷ đưa nha.”

Tiểu thư Diêu gia nhìn cái này lại nhìn cái kia, còn thật sự nói: “Các người không cần lấy lòng ta, sự phụ không bởi vì vậy mà thích các người.”

“Này...” Có người mặt đỏ bừng, có người chân chừ không chừ, mà có người gan lớn nói thẳng: “Tỷ về sau giống mẹ đẻ thân tỷ đều đối với muội tốt? Tỷ tỷ không tốt sao? Muội không thích tỷ tỷ sao?”

Tiểu thư Diêu gia lắc lắc đầu: “Người đối đãi tốt, không phải vì thích ta, là muốn lấy lòng sự phụ ta nên mới đối tốt với ta. Người không chân chính thích ta, ta vì sao phải thích người?”

Tâm sự bị tiểu hài tử vạch trần trắng trợn, đối phương lui từng bước, về mặt xấu hổ chật vật.

“Bất quá điều này không trọng yếu.” Tiểu thư Diêu gia nở nụ cười ngọt, “Sự phụ sẽ không thích người.” Nàng nói, nụ cười còn mang theo hồn nhiên của cô gái.

Năm ấy, Diêu Ái mười ba tuổi.

Trong triều ầm ầm lời đồn truyền ra, hoàng đế nên vì Thư Khinh Thủy chi hôn, Thư Khinh Thủy về sau cũng sẽ quan hệ với hoàng thân. Nhưng mà các công chúa của hoàng đế tuổi đều nhỏ, muội muội của hoàng đế cho dù tránh được trường kiếp nạn mười hai năm trước cũng phần lớn đã xuất giá... Trừ bỏ... Mọi người đều đoán có thể hay không gần nhất trưởng công chúa hồi kinh thành có liên quan.

Nói đến trưởng công chúa này, cũng là một truyền kỳ. Nàng thân là trưởng nữ của tiên hoàng, tính tình cực ngạo cực cứng rắn. Ngay cả tiên hoàng cũng không có biện pháp với nàng, cấp nàng định mấy hồi hôn sự, đều bị nàng bồi thường. Sau lại không chịu nổi phụ hoàng phiền nhiễu, thu thập hàng trang chuyển qua nơi ở hoàng triều vực đồ, ngẫu nhiên có vài lần hồi hoàng thành vấn an. Cho nên huynh đệ hoàng thất đều cử binh tướng bảo vệ nàng bên ngoài ở xa, né được tai họa. Vì thế liền ở đó mười mấy năm.

Sau đó, tuổi nàng dần dần lớn, lại vẫn không có ý đồ hôn phối. Mọi người đều nghĩ nàng sẽ ở vậy cả đời... Hiện tại vị trưởng công chúa này đã gần ba mươi, chẳng lẽ nàng rốt cục đã nghĩ thông suốt?

Bất quá Thư Khinh Thủy cùng vị trưởng công chúa này, hai người thân phận tuổi tác bộ dạng, đều là chưa lập gia đình, cũng thật sự là trời sinh một đôi, rất thích hợp.

Vì thế lời đồn liền như vậy càng truyền càng thực “Đúng dịp” cực nhanh rơi vào tiểu huyện hoa Hoàn xa xôi.

Lời đồn này rơi vào trong tai Diêu Ái cùng Thư Khinh Thủy lúc ăn cơm cùng Tư Mã Thiếu Nghê.

Hết thấy rửa sạch bụi bậm đường đi, Tư Mã Thiếu Nghê trình trọng cảm tạ ân tình của Thư Khinh Thủy, lấy thân phận thiếu chủ Tư Mã phủ nói lời cảm tạ đã giải thoát khổ cực này. Bị Thư Khinh Thủy cản lại đại lễ quỳ tạ.

Diêu Ái nhìn thấy hần có chút ngượng ngùng, ngại ngại mặt, hướng hần xin lỗi lúc đó ăn nói lỗ mãng. Tư Mã Thiếu Nghê cười cười tỏ vẻ không thêm đề ý, nói Diêu Ái lúc ấy không chú ý chính mình hồ ngôn loạn ngữ mới tốt. Hần mặc dù nói như thế, nhưng tươi cười vẫn mang chút chủ tịch liêu chua sót.

Nghe lời đồn đãi, phản ứng đầu tiên Diêu Ái tò mò hỏi: “Sur phụ, người nhận thức trưởng công chúa?”

“Không biết.” Thư Khinh Thủy rõ ràng trả lời.

“Lấy lời đồn đãi, vị trưởng công chúa kia cũng không phải người có thể bị tùy tiện chi hôn. Nếu trước kia nhận thức thì hôn sự đã sớm có, đột nhiên như thế nào hội cùng sur phụ có hôn sự? Điều cực kỳ không hợp lý.”

Thư Khinh Thủy nhớ tới điều gì, ho nhẹ một tiếng, mơ hồ phát hiện một khả năng, hơi nhíu mi. Mặc dù hần xem loại ‘Nhất kiến chung tình’ khả năng có thể có chút ly kỳ, nhưng quả thật như thế, thật sự có chút phiền não.

Tư Mã Thiếu Nghê nói: “Tổ phụ ta nói, dụng ý Hoàng Thượng hần là thúc giục ngài trở về.”

Thư Khinh Thủy gật gật đầu: “Ta biết.”

“Thư đại nhân có gì ứng phó?”

Thư Khinh Thủy mắt cũng không nâng: “Theo hần đi.”

Vì thế mấy ngày sau, kinh thành lại có lời đồn truyền ra, hoàng đế tự mình đem lễ từ kinh thành đến Hoa hoàn vì muội muội.

Lời đồn như cũ từ trong miệng Tư Mã Thiếu Nghê đến làm khách ăn cơm truyền ra.

Thư Khinh Thủy lúc này đây híp mắt lại: “Nói là ‘Tự mình’ ‘Đồng lễ’ ‘Sinh ra’?”

Mặc dù sai lầm không liên quan chính mình, bị hỏi như thế, Tư Mã Thiếu Nghê vẫn hơi hơi có chút mờ hồ lạnh. Lúc trước hần sao lại nghĩ sur phụ Diêu Ái là một văn sĩ tính tình tốt... Hần cẩn thận đáp trả: “Đồn đãi quả thật như thế.”

“Chúng ta hồi kinh.” Thư Khinh Thủy nhắm mắt rõ ràng nói.

Diêu Ái thờ dài một hơi: “Người xấu hoàng đế kia thật không gặp chúng ta không sống thoải mái.” Về mặt tiếc nuối vô hạn, nhưng cũng không thấy bao nhiêu lo lắng.

Tư Mã Thiếu Nghê sau khi ăn xong lặng yên hỏi: “Nàng sẽ không sợ Thư đại nhân thực sự hồi kinh cưới trưởng công chúa?”

Diêu Ái lơ đãng nói: “Ai, sur phụ sẽ không thích nàng. Sur phụ bình thường nói chuyện tốt, nhưng nếu hần thực sự không muốn, thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành.”

Tư Mã Thiếu Nghê nhìn nàng, giật mình nhớ tới ngày bọn họ chạy khỏi kinh thành, Diêu Ái đối mặt hơn mười hắc giáp tinh binh đối với sur phụ nói “Ngăn cản lại”, tuyệt đối không sợ sur phụ nàng không muốn ngăn cản, không dám ngăn cản, không ngăn cản được. Loại toàn tâm toàn ý tín nhiệm này, hần biết nàng rốt cuộc không phân những người khác. Hần bị đánh bại, hần thấy rõ, ngay từ đầu tiên hần không hề có phần thắng. Bởi vì trong mắt Diêu Ái căn bản không nhìn thấy người khác. Nhìn không thấy, dùng cái gì nhập vào mắt nàng, nhập vào tâm nàng?

Sau đó hần cười cười, giờ phút này ý cười chỉ còn lại thật tình chúc phúc: “Nàng cùng sur phụ cảm tình thật tốt, thật làm cho người ta ghen tỵ hâm mộ.”

Diêu Ái xấu hổ sờ sờ mặt, nhưng cũng không khiêm tốn: “Hắc hắc, ta cũng hiểu được có sur phụ như thế, nhường nhịn người thêm thường.”

Hoàng thành, ngự hoa viên.

Hoàng đế về mặt âm đức ném đồ ăn xuống hồ, một phen lại một phen. Cá trong hồ thức không biết đã ăn no, đã có con ăn bụng trương phình. Công công phụ trách nuôi cá tâm đau không thôi, lại cúi đầu một bên không dám nhiều lời.

Một âm thanh thơm mát thanh nhã truyền đến: “Hoàng huynh trong lòng mất hứng, đừng lấy cá xả giận.” Người tới tóc mây vấn cao, trâm cài trên đầu, nhắc chân giờ tay đều quý khí bức người, đúng là muội muội hoàng đế.

Hoàng đế ngừng ném đồ ăn, đem đồ ăn giao cho công công bên người, lập tức có tiểu thái giám cầm khăn ướt dâng hoàng đế lau tay. Hoàng đế ngượng ngùng nói: “Hoàng muội hôm nay sao lại rảnh tới đây?”

Trưởng công chúa cũng cười yếu ớt nói: “Trong hoàng thành này tiểu muội chỉ còn dư hoàng huynh một người quan hệ huyết thống, vốn là đến kinh thành thăm hoàng huynh, sao hoàng huynh còn chê ta đến?”

Hoàng đế nói: “Nào có, muội có thể đến, vì huynh tất nhiên là thập phần vui mừng.”

Hào một bộ huynh muội trong trường hợp này.

Hai người lại khách sáo sau một lúc lâu.

Trưởng công chúa rốt cục đi vào vấn đề chính: “Tiểu muội lúc trước có việc cầu không biết tiến triển thế nào?”

“Vì huynh không nhớ rõ đáp ứng hoàng muội việc gì.”

“Hoàng huynh không cần giả bộ hồ đồ, hiện tại lời đồn truyền đầy trời, hoàng huynh không lo lắng khuê dự tiểu muội cũng nên lo lắng tôn nghiêm hoàng thất.”

Hoàng đế tiếp tục nói: “Lời đồn gì, vì huynh sao không biết.” [xí xí xí, không biết từ miệng ai truyền ra?]

Trưởng công chúa mỉm cười, ý cười lại lạnh: “Hoàng huynh, trình diễn quá mức, đã có thể giả.”

Hoàng đế quay đầu đánh giá muội muội hần, trực giác hần không thích nàng, khả năng bởi vì đều bị huyết mạch Tiểu thị xâm nhiễm quá sâu, giống nhau tả kiến không tha, giống nhau không coi ai ra gì.

“Nếu hoàng muội muốn thắng nói thắng, vì huynh cũng không khách khí. Chuyện đó ta vẫn chưa đáp ứng qua, muội cũng nên rõ ràng. Lời đồn chính là muội muốn truyền, trăm chẳng qua ở phía sau hạ thủ một phen thôi. Thư Khinh Thủy chắc là đã hồi kinh...”

Trưởng công chúa đánh gãy hần: “Hần đã hồi kinh là tốt rồi.” Nàng nhu nhả cười, nghiêng nghiêng người lui xuống. Trong mắt đều là đắc chí ý mãn.

Hoàng đế nhìn bóng dáng nàng, lạnh lùng cười.

Thư Khinh Thủy trở lại Thư phủ, trong chính đường đã có một người ngồi, như nhà chính mình thân nhiên ngồi phẩm trà chờ bọn họ trở về.

Người nọ nhu nhả mỉm cười, dáng vẻ hào phóng, nếu là mười hai năm trước Thư phủ định cùng nàng hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Mà lúc này đã bị Thư Khinh Thủy theo đuổi tự do như bên ngoài Thư phủ, người nọ ăn mặc rậm rịt, châu ngọc lang đang, phú quý không thể phương vật, thân trí trong đó, chỉ cảm thấy không hợp nhau.

Điều Ái có chút đau lòng nhìn người nàng hoa lệ ngàn vạn, tay túm thường phục, từ bên ngoài đại môn đi đến chính đường đã bị cô đại bám hết vào áo, khẳng định dính không ít đất cùng cỏ dại, nói không chừng còn có cả mảng lớn.

Thư Khinh Thủy vừa bước nửa bước vào chính phòng, thấy trong phòng có người, không khỏi ngẩng đầu nhìn tên phòng, lại nhìn nhìn người trong phòng. Sau đó vái chào người trong phòng: “Thư Khinh Thủy mạo muội xâm nhập, thỉnh trưởng công chúa thứ tội.”

Điều Ái nghe vậy sững sốt, lập tức phản ứng, cũng cúi đầu thờ dài.

Sau đó hai người lui lại mấy bước, mũi chân điểm nhẹ, sử dụng khinh công, đã không thấy bóng người, chỉ còn lại tiếng trao đổi của bọn họ truyền tới.

“Sư phụ, ta đã nói người từ quan trở về khẳng định trong nhà đã bị kê biên tịch thu tài sản, người còn không tin.”

“Nghe nói nhà này trước khi ban cho ta, vốn là biệt viện trạch cũ của trưởng công chúa, hiện tại bất quá thu hồi mà thôi, không tính kê biên tài sản.”

“Thì ra là thế.”

Người trong phòng ngậy người, ngờ ngạc hỏi bị nữ bên cạnh: “Vừa rồi sao lại thế này?”

Thị nữ nghĩ nghĩ, cúi đầu nói: “Tựa hồ Thư đại nhân nghĩ lầm công chúa đã thu hồi trạch cũ, hần sau tạ lỗi liền vội vàng ly khai.”

“Nơi này vốn là trạch cũ của ta?...” Trưởng công chúa xem bốn phía, muốn từ bố cục cảnh vật trong phòng tìm một ít cảm giác quen thuộc, lại bất lực. Mơ hồ tựa hồ nhớ rõ chính mình gần đây có nhà... Nhưng mà... Có đại sinh trưởng này giống như quý ốc... Có phải hay không lầm?...

Chương 23: Duy cũng gặp người

Tiểu thư Diêu gia ôm đầu gối đáng thương hể hể như khi còn bé bình thường đứng trước giường sư phụ nàng, “Sư phụ ta không ngủ được, có thể ngủ một chỗ cùng sư phụ được không?” Sư phụ nàng vỗ vỗ mép giường, để nàng ngồi xuống, xoa xoa nàng hỏi: “Như thế nào? Gặp ác mộng?”

“Cũng không phải, mặc kệ nhắm mắt hay trợn mắt đều là bóng đen quỷ bí, không biết vì sao đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi.” Tiểu thư Diêu gia đáng thương nói, “Biết rõ không có gì, nhưng càng chính mình không nghĩ lại càng không tự giác nhìn thấy hình ảnh đáng sợ...” “Sư phụ.” Nàng thảm hể hể kêu một tiếng.

Sư phụ nàng thờ dài, gật gật đầu, để nàng ngủ xuống, chính mình vẫn ngồi ở mép giường, câu được câu không bởi nàng nói chuyện.

Căn phòng ánh nến mờ mờ, tiếng sư phụ trầm thấp, hết thảy đều làm cho nàng an tâm. Không bao lâu liền cảm thấy khốn ý. Nàng mờ mờ mắt, bàn tay rút khỏi ô chân, lôi kéo ông tay áo sư phụ, “Sư phụ cũng ngủ đi.”

“Người đã trưởng thành, tổn hại khuê dự của người.”

Nàng ngáp một cái, chống khốn ý, hằm hằm hồ hồ nói: “Quản bọn họ nói cái gì... Sư phụ không thể giữ ta ngủ.” Nàng dụi dụi mắt, quyết định chống lại, “Sư phụ nếu không ngủ ta cũng không ngủ.”

Sư phụ thấy nàng không có biện pháp, cười, vỗ vỗ vai nàng nói: “Hảo, ta cũng ngủ, người ngủ đi.”

“Sư phụ nằm xuống.”

Sư phụ theo lời nàng nằm cạnh bên người nàng.

Tiểu thư Diêu gia mới vừa lòng nhắm mắt, an tâm ngủ.

Sư phụ nàng nghe nàng thờ, chờ nàng ngủ say, nhẹ nhàng đứng dậy, nhìn nhìn đồ nhi ngủ say, đi tới cửa sổ. Cửa sổ nửa mở, ngoài cửa sổ bóng cây in mạnh, hắt lên như vậy đứng ở cửa sổ nhìn ánh trăng một đêm.

Năm ấy, Diêu Ái mười bốn tuổi.

Thư Khinh Thủy phục chức ngày thứ nhất, Lý Hựu Đa vui vẻ ôm một đồng công văn đình trệ đem cho hắn. Thư Khinh Thủy cũng không xem công văn, chỉ thần nhiên liếc mắt hắn một, đẩy thâm ý.

Lý Hựu Đa trên trán mồ hôi lạnh, nội tâm giãy dụa sau một lúc lâu, rốt cục quyết định thẳng thắn nói ra. Hắn bi thương nói, hận không quỳ xuống đất: “Ta quả thật cùng Hoàng Thượng hợp mưu ý tưởng làm cho ngài sớm trở về, nhưng lời đồn tứ hôn không có quan hệ với ta.”

Thư Khinh Thủy vẫn nhìn hắn.

“Quả thật không có, ta làm cấp dưới ngài mười mấy năm, ngài kiêng kị tiểu nhân vẫn biết.” Lý Hựu Đa chân chó nói.

Thư Khinh Thủy cười cười, “Ta có cái gì kiêng kị?”

Lý Hựu Đa vừa thấy phong vũ trời qua, lập tức sinh long hoạt hổ lên, “Không phải là bảo bối đồ đệ kia, cùng loạn cho người làm mai thôi. Kia vài người truyền tin có bao nhiêu thâm, ta có thể chính mắt kiến thức qua. Bản thân nào dám liều mạng nha. Nếu hoàng đế thực tứ hôn, người còn nói cấp truyền tin cho sư môn, ta cảm thấy chuyện này tám chín phần sẽ rơi xuống trên người ta...” Hắn trộm xem xét sắc mặt Thư Khinh Thủy, quả nhiên một bộ vẻ mặt “Cho dù không tới phiên người, ta cũng sẽ làm cho tới phiên người”. Trong lòng hắn lập tức hạ quyết định: vì tránh cho chuyện lần này, hắn cũng sẽ đứng bên đại nhân nhà mình.

“Bất quá...” Ngụy cơ đi qua, Lý Hựu Đa lòng hiếu kỳ tăng lên, “Nói cũng kỳ quái, người như thế nào bài xích thành thân? Không phải vì bảo bối đồ đệ đi?” Lý Hựu Đa cười nói, “Chẳng lẽ chân tướng bên ngoài truyền người xem thượng đường oa nhà mình?”

Trầm mặc, Thư Khinh Thủy trầm mặc làm cho Lý Hựu Đa vốn nói vô tâm vui đùa một câu, đột nhiên cảm thấy có phải hay không chính mình nói sai cái gì rồi.

Sau đó Thư Khinh Thủy nói nhỏ: “Ngay từ đầu không phải.” Một câu giống như nỉ non.

Ngay từ đầu không phải? Đó không phải là “Hiện tại là”? Lý Hựu Đa giữa trán lại đổ mồ hôi lạnh. Là, là cái gì? Sẽ không phải chính mình nghĩ như vậy đi? Hắn quyết định áp dụng phương pháp bảo thủ hỏi: “Ngay từ đầu không phải vì bảo bối đồ đệ kia?”

Thư Khinh Thủy không nhận ra gật gật đầu, “Ngay từ đầu chỉ cảm thấy quan to hiền quý quan gia tiểu thư này các loại đáng ghét.”

Lý Hựu Đa khẽ thờ phào nhẹ nhõm, đúng thôi, đây mới là đại nhân hắn quen thuộc, đối với giao tình kỳ thật thập phần không kiên nhẫn. Này nếu muốn nghĩ đối với giao tiếp của đại nhân nhà mình, cho người khác mà nói có lẽ là khoe khoang tự đắc, cho hắn mà nói chỉ có tâm sinh ra chán ghét mà thôi... Vừa rồi có lẽ chính mình lý giải kém đi.

Lý Hựu Đa trong lòng coi nhẹ, lại cười nói: “Tính từ lúc biết đến giờ, cũng không thấy người thích thượng người nào.”

Thư Khinh Thủy lại thân nhiên liếc mắt hắn một cái, cái liếc mắt kia làm hắn trong lòng cảm thấy không xong. Hiện tại kêu ngừng hay đề cập tiếp? Nói không muốn hay có thể hay không đi? Hắn chỉ cảm thấy đại nhân nhà mình ác ý tươi cười nói: “Trước kia ta cuối cùng nghĩ tính tình của ta nếu thích thượng người nào, thiêu sát đánh cướp phụ tử thiên hạ cũng muốn đem nàng giữ trong tay. Nếu ta không sinh ý niệm này, thì không còn là thích. Nhưng mà thế sự luôn khó lường. Tựa như ta trước kia cũng không tưởng được chính mình sẽ ở một chức quan an an phận phận làm một viên quan tốt, không hạ độc thủ đem những người đắc tội ta đều ám hại đã là vạn hạnh, còn chuyên nghiệp cần cù và thật thà... Nghĩ đến già làm người tốt đã lâu, chính mình cũng tưởng là người tốt thật.”

Lý Hựu Đa mồ hôi lạnh đã muốn chảy xuống tận mắt của hắn. Tuy rằng trong triều đều nói đại nhân hắn chính trực, mặt lạnh tâm thiện, nhưng hắn lại biết đại nhân chính mình đích xác là tâm lạnh. Nhưng hắn không nghĩ tới, kỳ thật đại nhân hắn quen là ác tâm! Hiện giờ nếu Thư Khinh Thủy nói, kỳ thật y nguyên tưởng làm thịt người toàn kinh thành, hắn cũng sẽ tin.

Bản tính bại lộ!

Trong chỗ sâu thẳm nhất trong óc Lý Hựu Đa vang lên từ này.

Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, hắn rất muốn cầu đại nhân nhà mình không cần thỏa mãn bản thân về điểm nhỏ này, nhưng hiển nhiên Thư Khinh Thủy không có nghe thấy nội tâm hắn khẩn cầu. Thư Khinh Thủy đứng dậy, chuyển bàn gần tới cửa sổ để trống, nhìn bên ngoài cửa sổ, khoanh tay đứng. Y có chút cảm thán, có chút sợ sệt tiếp tục nói: “Khi ta phát hiện, trong mắt của ta chỉ thấy được một người Diêu Ái.”

“Ta cũng ngoài ý muốn, thế nhưng ta hội đưa một tiểu nha đầu bên người. Thậm chí vui vẻ chịu đựng, tùy nàng nguyện nhận thức ta vì huynh vi phụ vi sư, nguyện bạn nguyện tùy nguyện khí nguyện cách (nguyện làm bạn, nguyện tùy tiện, nguyện bỏ rơi, nguyện thay đổi). Lấy lòng ta tính vốn không nên để mặc cho chính mình rơi xuống tình trạng này, nhưng đến khi phát hiện, đã không thể giải thoát.”

Lý Hựu Đa mồ hôi đã ướt hết áo. Xong rồi, hắn thật sự nghe được gì đó, chờ đại nhân hắn nói xong, có phải hay không sẽ giết người diệt khẩu?

“Cho nên...” Thư Khinh Thủy xoay người lại, nhìn Lý Hựu Đa nói. Nội tâm Lý Hựu Đa kêu thầm thiết: cho nên? Cưng nhiên còn có cho nên!

“Ngay từ đầu ta quả thật không vì Diêu Ái, sau ít nhiều cũng bởi vì nàng đi.”

Trong lòng Lý Hựu Đa lệ rơi đầy mặt: đề tài đã chuyển trở lại. Thư đại nhân, kỳ thật ngài không cần giải thích tí mĩ xác thực như vậy cho ta.

Thư Khinh Thủy rời bàn án, đến bên Lý Hựu Đa, vỗ nhẹ vai hắn, Lý Hựu Đa giống con khỉ nhỏ ngồi xồm trên ghế (=)), trong lòng hoảng sợ, bị vỗ cái này, thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Hắn ngẩng đầu nhìn đại nhân đối với hắn mỉm cười ôn hòa, vẻ mặt cầu xin nói: “Hạ quan nguyện vì đại nhân vượt lửa qua sông không chối từ, tâm này trời đất chứng giám ngày đêm soi tỏ, từ đó sau tuyệt không hai tâm...”

Thư Khinh Thủy gật gật đầu, “Bản kia liền phiên toái người. Ta đi giải sầu.”

Lý Hựu Đa vội nói: “Ngài đi, ngài đi, bên này có ta.”

Một ngày, trưởng công chúa ở tạm phủ đệ nghe nói có thích khách xâm nhập, ban ngày ban mặt một thân hắc y xơ xác tiêu điều, ánh mắt băng hàn.

Phủ trưởng công chúa hơn mười hộ vệ, ngay cả bóng dáng của hắn cũng chưa thấy, trong ấn tượng chỉ có một phen kiếm hàn quang, hàn quang ánh lên phản chiếu ánh mắt người nọ, liếc mắt một cái như từ thần, rung mình không thôi. Hắn lớn mật không thèm che mặt, nhưng kiếm quang cực nhanh, thân ảnh lần lượt thay đổi, nhưng không ai có thể thấy rõ dung mạo của hắn... Có lẽ chỉ trừ bỏ một người, trưởng công chúa.

May mà cũng không có chết người, chẳng qua, trưởng công chúa vài ngày mơ thấy ác mộng, đêm nào cũng mơ, cùng một giấc mơ giống nhau, cũng không phải mộng pháp như vậy nhà.

Mà phó thủ Lý Hựu Đa làm chứng cho đại nhân nhà hắn. Ngày ấy đại nhân hắn phục chức ngày đầu tiên, công văn lại chồng chất, hai người một khắc không ngừng xử lý đến mặt trời lặn mới tạm cáo biệt, căn bản không có thời gian gây chuyện.

Lý Hựu Đa nói lời này khi mắt xem mũi, mũi xem miệng, miệng xem tâm, thành kính đến cực điểm.

Mọi người cũng đều tỏ vẻ loại lý do thoái thác này mới thật sự có thể tin.

Thân ảnh u ám như quỷ xuất hiện trước mặt nàng, chỉ lộ ra quần áo cùng mặt trắng, hân nâng mắt lên, một đôi mắt không hề bận tâm chỉ có hờ hững.

Nàng muốn chạy trốn, nhưng thanh kiếm kia chỉ xa xa một đường, toàn thân nàng bị gắn trên kiếm khí, kiếm ý xâm nhập da thịt, cảm giác băng hàn cùng đau đớn.

Bóng người trước mắt chợt lóe, chợt thấy cổ họng hít thở không thông cùng đau đớn, nàng bị tay người nọ đè cách mặt đất, chân vô lực đá. Sợ hãi từ trong như thủy triều đánh úp lại, quét qua toàn thân nàng. Mô hôi nàng ẩm ướt quần áo.

Sau đó truyền đến tiếng vang “Răng rắc”, gần như vậy, tựa như trực tiếp vang trong đầu nàng. Gãy... của nàng... chặt đứt...?! Một tia ý thức cuối cùng dừng lại ở vụn phấn hoảng sợ, nàng lâm vào hắc ám.

Trưởng công chúa lại một lần lay mạnh tinh lại, dồn dập thở phì phò. Thị nữ bên người nàng quan tâm kêu lên: “Công chúa.” Sau đó dùng khăn ướt tinh tế lau mồ hôi trên trán nàng.

“Hoàng muội, ngươi lại gặp ác mộng?” Hoàng đế từ ngoài cửa tiến vào, đằng sau có nhất chúng cung nữ thái giám đi theo. Hân ngồi vào mép giường tiếp nhận khăn ướt từ tay thị nữ, vì nàng lau mồ hôi. “Ta bảo Thái y chuẩn bị chén thuốc an thần, có thể uống?”

“Hoàng huynh một ngày không đem thích khách kia bắt quy án, tiểu muội một ngày không thể an tâm.”

Hoàng đế đem khăn ướt trả lại cho thị nữ, nói: “Muội vừa muốn nói Thục ái khanh? Muội có biết hân ngày ấy chưa từng rời Hình bộ, không có khả năng gây nên.”

“Hoàng huynh ngay cả người cũng không tin ta, là ta phát mộng?”

Hoàng đế lắc lắc đầu: “Hoàng muội a, muội nói muội bị người siết họng, mà cổ không có chút vết thương tụ máu, muội nói muội nghe thấy tiếng động gãy cổ, hiện giờ muội vẫn đang sống, lại không có khả năng. Không cần dọa chính mình.” Hân vẫy vẫy tay, công công bên người trình lên một khối âm ngọc, bất đồng với chạm ngọc khác, chỉ tinh tế cân nhắc mượt mà, như lá sen nhỏ một giọt nước. “Khối âm ngọc này, có ký hiệu an thần, trấn cố ý cho người đi tìm, muội cầm đi.”

Trưởng công chúa tiếp nhận ngọc, một trận lo sợ không yên, nàng bắt giắc túm miếng ngọc trong tay, nói: “Ta muốn hỏi An Châu.”

Hoàng đế gật đầu nói: “Kia cũng tốt, an tâm tu dưỡng đi.” Như xứng chức ca ca, hân vỗ nhẹ vai muội muội, dẫn người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Hôn nhân đại sự

“Tiểu Xuân, tình yêu là cái gì?” Cô gái dung nhan tươi đẹp, đằng sau nhất định không hề thiếu người theo đuổi, ánh mắt lại vẫn ngây thơ trong vắt, mang theo chút thiên chân hảo kỳ, đặt câu hỏi. “Tình yêu a, chính là người một ngày không nhìn thấy hân sẽ nghĩ tới hân, gặp được hân liền vui mừng, hân vui người vui, hân không vui người cảm thấy khổ sở, người nguyện ý vì hân sinh vì hân tử, dù trời sập chỉ cần hân bên người là tốt rồi.”

Cô gái ôn nhược nhược nói: “Cảm giác như đang nói sự phụ.”

Tiểu Xuân ôn nhu cười: “Còn có, hân liếc mắt với nữ nhân khác một cái, người liền ngầm giận hân, hân cùng nữ nhân khác nói chuyện một câu, trong lòng người liền cảm thấy hân tất cả không tốt, nếu hân cùng nữ nhân khác thân ái yêu yêu, người càng hận không thể muốn nữ nhân kia chết...”

Cô gái rung mình: “Nguyên lai tình yêu đáng sợ như vậy đó.”

Tiểu Xuân lại nói: “Người tới gần hân liền tâm hoảng ý loạn, tim đập nhanh, nhất cử nhất động của hân ở trong mắt người tất cả đều hoàn mỹ, dung mạo của hân so với thiên tiên còn hơn, thanh âm của hân hơn Thiên Âm, hân nói phương đó là minh nguyệt là kiến thức hân rộng rãi, hân cao ngạo tuyệt đỉnh...”

Cô gái chần chờ nói: “Tiểu Xuân, ta cảm thấy người như thế nào nói không phải cùng loại này nọ?”

“Vốn tình yêu của mỗi người đều không giống nhau.” Tiểu Xuân nói, “Có người yêu vô tư, có người yêu đã thương người hại mình, có người yêu cần thận không yên... Bất quá cho người này đó, đều không có ý nghĩa.”

“Vì sao?”

Tiểu Xuân cười nói: “Lòng người tràn đầy hình ảnh sư phụ người, người nơi này.” Tiểu Xuân chỉ chỉ, điểm điểm ngực cô gái, “Thế nào còn dung hạ người khác.”

Năm ấy, Điều Ái mười lăm tuổi.

Trưởng công chúa trở lại An Châu, Thụ Kinh Thủy cùng Điều Ái trở về Thụ phủ, Lý Hựu Đa nghĩ hết thấy rốt cục đều trở về bình thường, âm thầm thờ phào nhẹ nhõm. Hắn lại đã quên nỗi vị phá lời đồn, nỗi lòng dạ hẹp hòi còn tức không ra.

Từ trước đến nay gần vua như gần cọp, cho nên Lý Hựu Đa cảm thấy Thụ Kinh Thủy mỗi lần đều có thể đem hoàng đế tức giận đến giờ chân lại không thể làm gì hắn, cũng là loại bản sự. Chuyện Hoa Hoàn Biện Châu gần đây, ngay cả hắn sau nhớ lại, cái gì chịu đòn đả lừa bịp, thần hạ cổ động, vốn hoàng đế biết thời biết thế dựa thế ý tứ thuận tiện nuốt Biện Châu. Nhưng ý đồ này không phải có thể mang ra ngoài, nếu công bố ra, sẽ làm trái tim thần dân băng giá, lòng người rung chuyển.

Đại nhân nhà hắn biết nhưng không khuyên, liền trực tiếp thả Tư Mã thiếu gia. Bỏ qua cùng hoàng đế đối nghịch.

Hoàng đế nếu muốn thành việc, tất yếu tức giận Thụ Kinh Thủy, cởi bỏ chính cánh tay của mình. Đại thần rốt cuộc có mấy người ráp tâm bất lương hắn cũng không thể xác định, không có một người đáng giá tin nhiệm giúp hắn đề phòng bị người ngư ông đắc lợi, trận cờ này thật sự đối với hắn mà nói thật sự là bất lợi.

May mắn hoàng đế không khoan dung thánh minh, nhưng cũng không ngu ngốc.

Biết Thụ Kinh Thủy thả người đi, đã biết đường này nguy hiểm vậy, cũng có thể quyết đoán tức giận, thuận thế đem Thụ Kinh Thủy giáng xuống Hoa Hoàn thu thập loạn cục. Người không cho ta mưu sự, ý tứ hàm xúc muốn người cho ta đi thu thập cục diện rối rắm.

Lúc ấy đại thần trong lòng đều cười lạnh Thụ Kinh Thủy bị giáng quan chịu chết đi. Không nghĩ, mưu đồ đại cục này bị bại vì hoàng đế giận mà giáng quan.

Lúc ấy hắn lo lắng, trong lòng nghĩ đủ kiểu để khuyên hoàng đế nguôi giận người giận thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Nhưng chuyện thứ nhất hoàng đế triệu kiến hắn, chính là giao cho hắn một phần danh sách, mặt trên liệt ra một ít đại thần khuyên hoàng đế thượng xuất binh. Mỗi tên trong danh sách đều là làm một ít việc, nhỏ thì cùng người phát sinh tranh chấp khi uống rượu, lớn thì tổ giác tham ô làm rối loạn cương.

Hoàng đế nói với hắn: “Đi thăm dò điều tra, mỗi người đều cấp một tội danh có vẻ thích hợp, đưa ra bên ngoài.”

Lý Hựu Đa xấu hổ, tuy nói hắn thân là Hình bộ thị lang, bắt tay chủ chương Hình luật, đối với luật pháp có vẻ thành thực. Nhưng đương nhiên cứ như vậy đem loại này cấp ra ngoài, công khai quảng cho hắn... Có phải hay không không đúng kính chỗ nào?

Hắn nên cảm tạ Hoàng Thượng tín nhiệm, hay là nên thẳng thần thẳng gián chờ thực hiện chính đạo?

Ở dưới rất sợ chết, hắn sờ sờ cái mũi không dám tuyển người dưới.

Sau đó mơ hồ có điểm hiểu, kỳ thật đến cuối cùng, người hoàng đế có thể thật tình tín nhiệm bất quá cũng chỉ có Thụ Kinh Thủy một người mà thôi. Chính mình là trợ thủ đắc lực đại nhân nhà mình, cũng bị nhập vào trong vòng “Thụ Kinh Thủy” này. Hắn không khỏi hoài nghi, đại nhân nhà mình bên ngoài nhìn cương trực công chính, rốt cuộc ngầm cùng Hoàng Thượng mưu đồ bí mật ngầm hạ độc thủ bao nhiêu.

Hắn cũng không thật phần hiểu biết mười mấy năm trước, đại nhân của hắn như thế nào giúp hoàng đế lên ngôi vị hiện tại, nhưng nghĩ đến, trên tay tuyệt không sạch sẽ.

Đại nhân nhà hắn quả nhiên là người đáng sợ, hắn yên lặng nghĩ.

[Haizzz, số anh khổ mới làm osin cho Thụ ca]

Ngay tại lúc Lý Hựu Đa nghĩ mọi việc thái bình, chúng đại thần cũng nghĩ lời đồn tứ hôn tự sụp đổ, đã có người hữu tâm lưu ý đến nhiều ngày nay người trong cung đều ra mưa một ít trừ bị vật phẩm hôn sự.

Này là hôn sự của ai, không cần nói cũng biết. Nhưng tân nương là ai, cái này nửa cảm kích lại do dự.

Vẫn là An Châu trưởng công chúa, hay là tiểu công chúa của hoàng đế? Kỳ thật nhóm công chúa này, nói nhỏ cũng không tính quá nhỏ, lớn nhất chừng mười lăm, người phú quý lão phu thiếu thể đều là chuyện bình thường. Nhưng chút “Thiếu thê” này đa số không có tài mạo nhưng xuất thân cao quý. Lấy công chúa tôn sư, có khi là tuổi thích hợp thanh niên tài tử khả năng chọn lựa...

Đều nghị luận ngầm, vì thế lời đồn càng sâu.

Hoàng cung, ngự thư phòng.

“Không biết Hoàng Thượng tốt cùng là có ý gì?” Thân nhiên một câu, hơi có ý tứ hàm xúc cảnh cáo.

Bắt giác hoàng đế giật mình, làm bộ như kinh hãi nói: “Bị Thư ái khanh phát hiện, nguyên bản nghĩ chờ hết thầy mọi việc xong xuôi, định cho Thư ái khanh một kinh hãi.”

“Vi thần vô kinh vô hãi, thăm nghĩ Hoàng Thượng cân nhắc.”

Trên mặt hoàng đế ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng tiêu thất, sắc mặt băng hàn nói: “Thư ái khanh, ngươi không cần không biết phân biệt, bốn vương tử hôn cho bề tôi, là vô thượng vinh hoa cho ngươi. Nhóm hoàng gia công chúa, người nào không xứng với ngươi?”

Thư Khinh Thủy không tranh cãi với hoàng đế có phải hay không “Vô thượng vinh hoa”, chỉ thân nhiên nhắc tới một sự kiện khác: “Hoàng Thượng còn nhớ rõ dung túng công công tùy thị kéo xuống ngai, cho ta đặc quyền thấy quân không cần bái, là lúc đầu ta chẳng phân biệt được tôn ti không tư xưng vi thần?”

Hoàng đế sắc mặt khó coi: “Ngươi quả nhiên là ghi hận.”

Thư Khinh Thủy thân nhiên nói: “Ta chỉ là muốn thỉnh Hoàng Thượng đòi lại chút bất bình cho vi thần lúc trước, chút kháng nghị?”

Hoàng đế im lặng một lúc lâu, không nói lời nào.

Thư Khinh Thủy lại nói: “Trong lòng vẫn để ý việc này là Hoàng Thượng, không phải vi thần. Vi thần chưa từng dị nghị qua, là vì tại hạ thật sự không ngại.”

Hoàng đế sắc mặt hơi hoãn, khẽ nhúc nhích, giống như nghĩ hời việc này, Thư Khinh Thủy có phải hay không thực chưa từng để ý. Hắn không biết chính mình có làm gì sai, thân là tôn sư hoàng đế, có gì không thể? Nhưng trong lòng lại nhin không được ngờ vực vô căn cứ, hắn cũng từng vừa là thầy vừa là bạn, hạ thân bởi vậy tâm sinh oán giận, dần dần xa cách... Kỳ thật hết thầy nói đến bất quá chính là hắn chột dạ hổ thẹn mà thôi.

Lúc này Thư Khinh Thủy nhắc lại chuyện cũ, cho thấy chính mình không để ý. Hoàng đế trong lòng nhẹ nhõm, có một khối bế tắc rồi rầm quán quanh chậm rãi tan đi, thậm chí có chút vui sướng tăng lên. Nhưng mà lại là Thư Khinh Thủy nói, hắn ngân ra, sắc mặt càng thêm khó coi: “Ngươi uy hiếp trẫm?!”

Thư Khinh Thủy cũng không phản bác, chính là nhắc lời nói trước: “Thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc.”

Lại im lặng một lúc lâu, hoàng đế chậm rãi nói: “Thư ái khanh, hôn lễ đã chuẩn bị, lời đồn tin đồn, bốn vương không thể làm mất tôn nghiêm hoàng gia. Nếu ngươi không thích hoàng muội, các công chúa của bốn vương cũng đều như hoa như ngọc, để ngươi tùy ý chọn lựa, còn có cái gì không tốt?”

Thư Khinh Thủy thờ dài tư thái cúi đầu, lúc này đầu cũng không nâng, thân nhiên trả lời: “Hoàng Thượng biết đáp án vi thần, hỏi lại làm gì.”

Một câu bị nghẹn trở về, hoàng đế tức giận, vốn hắn cũng không có mười phần tâm tư hôn lễ nhất định phải thành. Bắt đầu mượn sự kiện đã thương người ở Trần Tu trai tạm thời cách chức nghỉ ngơi, mà nhất là Thư Khinh Thủy, lại làm hắn ba lần tức giận, hắn thực không thể nuốt trôi cơn tức này. Hôn lễ một chuyện quả thực là có ý khó xử hắn, cũng có ác ý chính ý tứ hàm xúc của hắn, xem xem chúng ta mọi việc lạnh nhạt để xem Thư đại nhân có ứng đối gì. Hoàng đế thật không ngờ Thư Khinh Thủy trực tiếp mở miện uy hiếp.

Uy hiếp này đủ phân lượng? Trong lòng hoàng đế rõ ràng nên thu lại, vui đùa quá mức, chỉ biết kết cục lưỡng bại câu thương. Nhưng cục tức trong ngực, lại làm hắn chết cũng không chịu nhận thua.

Sự kiện Trần Tu trai, tiến cử hậu vị, đưa khỏi cửa thành, nguyên vì Huyện thừa không chịu hồi kinh... Bao nhiêu chuyện đều liên quan đến tiểu nha đầu Diêu gia kia. Lần cự hôn này đại khái cũng có quan hệ với tiểu nha đầu kia...

Trong lòng hoàng đế dâng lên một cỗ ý niệm cổ quái trong đầu.

Tự hắn đăng cơ lên ngai, chưa bao giờ có một khắc tùy ý làm bậy.

Hắn đột nhiên nở nụ cười, cười đến khoái ý dạt dào: “Thư ái khanh, bốn vương biết, ngươi không phải là thích tiểu nha đầu Diêu gia kia đi,” hoàng đế miễn cưỡng nói, “Nhưng truyền thuyết Tiểu thị hoàng tộc thú nữ nhi Diêu gia vĩnh lập, bốn vương lại không thể không có. Như vậy đi, người đâu,” hoàng đế hạ lệnh, tùy thị công công nguyên bản ở ngoài thông minh tiến vào, “Truyền ý chỉ bốn vương, Thư đại nhân công huân trác, vì nước vì dân, lần này lại bình định bạo loạn Hoa Hoàn, giải biện nguy cơ, ban thưởng họ Tiểu, từ nay về sau nghĩa đệ bốn vương. Tứ hôn cùng nữ nhi Diêu gia Diêu Ai, khâm tử.”

Quả nhiên, hắn như ý nguyện thấy được Thư Khinh Thủy sắc mặt khó coi.

Công công trong lòng mặc dù nghi hoặc, nữ nhi Diêu gia không phải đồ đệ Thư đại nhân sao? Thầy trò có thể nào kết thân? Nhưng cũng ngoan ngoan ứng thanh “Là”, lui ra ngoài.

Thánh chỉ đã hạ, không thể nào sửa đổi.

“Khụ” Thư Kinh Thủy vỗ ngực ho nhẹ, nhìn chăm chăm hoàng đế không có lên tiếng.

Hồi lâu, hắn mới thì thào nói: “Vị thần tuân chỉ.” Thất lưng chỉ nhẹ nhàng gập lại, còn chưa cúi hẳn, sau đó liền thanh cáo lui đều không có, liền rời khỏi ngự thư phòng, xoay người chạy lấy người.

Bạn đang đọc truyện *Khinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ta thật vui mừng

Chuyện hoàng đế tử hôn truyền cực mau, lúc Thư Kinh Thủy từ ngự thư phòng trở lại Hình bộ một đường liền truyền khắp triều đình.

Quan viên trong Hình bộ trù trừ, rốt cuộc nên xưng hô nguyên dạng Thư đại nhân, hay là nên đổi tên Tiểu đại nhân, hay nên tôn xưng một tiếng Vương gia.

Lý Hựu Đa thấy vậy, chạy lên trước, vái chào, nói: “Thư đại nhân.” Thư Kinh Thủy gật gật đầu.

Quan viên khác thấy, cũng y dạng nói: “Thư đại nhân.”

Lý Hựu Đa chưa bao giờ gặp qua Thư Kinh Thủy sắc mặt khó coi như thế, hắn ho nhẹ một tiếng, thật cẩn thận hỏi: “Ngươi làm sao có thể liền như vậy trở lại? Ta xem ý định Hoàng Thượng cũng là khó xử cho ngươi, hôn sự thành phủ cũng không để ý lắm, nếu...”

Thư Kinh Thủy nói: “Hoàng đế truyền công công tiến vào, trực tiếp hạ chỉ cho ta, ta sợ lại ngốc thêm nữa khất, ta sẽ nhịn không được làm thịt công công truyền chỉ diệt khẩu, lại làm thịt hoàng đế.”

Thư Kinh Thủy buồn khụ, sát khí theo từng tiếng gằn của hắn mở ra bốn phía. Lý Hựu Đa rung mình, tuyệt không hoài nghi hắn nói dối.

Hắn cũng không dám khuyên Thư Kinh Thủy ngươi vốn dĩ đã thích đồ đệ ngươi, không bằng liền thuận thế theo, hắn cảm thấy hắn muốn nói thật như vậy, Thư Kinh Thủy ngay cả hắn cũng nghĩ làm thịt.

Hắn biết Thư Kinh Thủy có bao nhiêu súng bảo bối đồ đệ nhà mình, Không chấp nhận được bất luận kẻ nào tại hại cho nàng. Cho dù người kia là chính mình cũng giống nhau.

Cho nên Thư Kinh Thủy lúc trước từng nói “Tùy nàng nguyện nhận thức ta vì huynh vi phụ vi sư, nguyện bạn nguyện tùy nguyện khí nguyện cách”, hết thầy quyền chủ đạo không ở trong chính tay mình. Huống chi là bị ép gả cho sư phụ của mình, làm người như thế thế gian khinh thường không tha, Thư Kinh Thủy tuyệt không cho phép.

Lý Hựu Đa nghĩ rất nhiều, hắn muốn Điều Ái cùng sư phụ nàng thân mật kháng khí, việc cả đời này, cho dù bất thành, sau này ở chung cũng sẽ sinh nhiều xấu hổ, không còn tự nhiên nữa. Bút trưởng này, phòng chừng lại tính đến trên đầu Hoàng Thượng.

Lý Hựu Đa không dám hỏi Thư Kinh Thủy tính như thế nào, nếu Thư Kinh Thủy không hề khuyên giới, cũng không làm thịt hoàng đế, phòng chừng đã định tâm ý, vừa tính phải đi.

Này mấu chốt... Mưu đồ Biện Châu việc đã bại, hoàng đế lại vừa tìm có đem nhiều quan viên chuyển đi, làm cho bọn họ đại thất trợ lực, còn lại vài vị quyền cao chức trọng, tạm không thể động, nếu an phận cũng tốt, chỉ sợ chó cùng rứt giậu, làm chuyện cá chết lưới rách.

Nếu tiểu nha đầu Điều Ái chính mình nguyện ý gả thì tốt rồi, Lý Hựu Đa nghĩ. Hắn tổng cảm thấy ẩn theo Điều Ái tính tình vô pháp vô thiên kia, thật muốn nguyện ý gả, mới sẽ không quản người khinh thường, nhân ngôn toái ngữ, phòng chừng bị người chỉ vào mặt mắng nàng cũng không đến nơi đến chốn. Trừ phi mắng sư phụ nàng...

Lý Hựu Đa lại nghĩ đến cháu họ hàng xa của mình Cung thiếu gia Trần Tu trai lần đó, giống như xuất ra uế ngôn, mắng thẳng Điều Ái cùng sư phụ nàng cùng ăn cùng ngủ, quan hệ không sạch sẽ, khả năng bôi xấu việc, mới bị Điều Ái một phen đá ra ngoài. Chán ghét như thế... Cũng thật sẽ kết thành tâm tư nhân duyên?

Nhưng cho hắn mà nói quả nhiên là mười vạn phần không nghĩ tới đại nhân nhà hắn chạy lấy người vớt Hình bộ to như vậy cho một mình hắn. Nói không chính xác còn có người nào đó đại quan từ Bộ hắn điều thăng tới đây, trở thành tân cấp trên, hắn hiện tại bị Thư Kinh Thủy quán thành tác phong làm việc, không quá ba ngày hoặc là hắn ghen khuất tử, hoặc là hắn làm cấp trên tức giận, kết cục thế thảm.

Vạn nhất nha đầu Điều Ái kia phân tâm đâu? Lý Hựu Đa suy nghĩ tới, tâm nở ra, vì thái bình nhân gian, vì tương lai của hắn, quyết định đánh bạc một phen.

Hắn cẩn thận xem sắc mặt Thư Kinh Thủy nói: “Khụ người này, có phải hay không thương thể còn chưa điều dưỡng thỏa đáng?”

Thư Kinh Thủy lại khụ một tiếng nói: “Vốn đã tốt không sai biệt lắm.” Y ngừng lại một chút, lại nói, “Chẳng qua lần này thập phần muốn giết người...” Thanh âm đậm chậm (đậm bạc + chậm rãi), như nói hôm qua tâm tình tốt.

Lý Hựu Đa ngực phát lạnh, yên lặng bỏ sung, nghĩ đến một nửa là bị tức, một nửa khác bị tức... Kiểm chế sát ý trong huyết mạch, nghĩ không thập phần không dễ dàng. Trong lòng lại sinh ý lui, nhưng chung quy tất cả lời ra nói một lần trước: “Xà lão Thái y từng lấy được một cổ phương, đối với nội thương nghe nói điều trị thập phần hữu hiệu, ta đi giúp người hỏi xem”

“Không cần...” Câu sau chưa nói xong, Lý Hựu Đa đã quay người chạy đi.

Điều Ái từ bên ngoài lác lác trở về, đột nhiên phát hiện trong nhà nhiều người hơn bình thường, bận rộn, treo lụa hồng, xem tư thế này, đang muốn đem Thư phủ trang hoàng thành tân phòng.

Nàng tùy tiện hỏi một hạ nhân: “Khụ, sẽ không phải sư phụ ta muốn thành thân đi?”

Hạ nhân kia cũng mờ mịt không biết.

Sau đó nàng gặp một người nhìn quen mắt trong đồng người đi tới đi lui, bộ dáng lo lắng bất an, vòng đến sau lưng hắn, vỗ nhẹ: “Hắc, Lý Hựu Đa.”

Lý Hựu Đa bị Điều Ái hù, kêu thảm thiết một tiếng, định thần lại thấy Điều Ái, cười gượng: “Điều Ái tiểu thư.”

Điều Ái chỉ chỉ đám bận rộn kia, hỏi: “Đây là có chuyện gì?”

Lý Hựu Đa châm chọc ngôn từ nói: “Kỳ thật ta hôm nay đến vì Thư đại nhân nội thương hình như có chuyển biến xấu.”

Điều Ái nói: “Sư phụ ta chán thương phế phủ ứng đã tốt, sao lại đột nhiên chuyển biến xấu.”

Lý Hựu Đa thấy nàng quả nhiên không hề vui mừng, tâm nở ra, đem lời nói còn lại như đồ đậu từ giống nhau phun ra: “Cụ thể ta cũng không biết, ta chỉ thấy Thư đại nhân từ ngự thư phòng gặp Hoàng Thượng trở về liền khí sắc không tốt, không chỉ buồn khụ, nghe nói Hoàng Thượng tứ hôn cho hắn, chắc là ở ngự thư phòng âm ỷ một trận...”

Điều Ái quả nhiên bắt đầu lo lắng, ngay cả trọng điểm “Hoàng Thượng tứ hôn” cũng bỏ qua, hỏi thẳng: “Có thể khám qua Thái y? Lúc trước điều dưỡng không thỏa đáng?”

Lý Hựu Đa nghe vậy trong đầu vừa chuyển, nhớ tới lúc trước hắn lấy cớ đến chỗ Xà Thái y lấy cổ phương, nổi lên ý niệm trong đầu: “Lấy làm Xà Thái y xem qua, mở phương từ... Bất quá...” Lý Hựu Đa cố lộ vẻ sắc mặt do dự, trừ trừ không nói.

Điều Ái truy vấn: “Bất quá cái gì?”

Lý Hựu Đa ấp a ấp úng nói: “Tiền dược tiền, Thư đại nhân đang cần câu nhất bút phương thuốc, lại nhân tiên dược... Ta mặc dù không hiểu y, nhưng cũng biết được các vị trong phương thuốc nhiều một phần thiếu một phần thuốc đều biến đổi... Thêm đại một phân lượng thuốc cũng có khả năng chết người... Hoàng Thượng tứ hôn cho hai thầy trò người cùng Thư đại nhân, Thư đại nhân biết người không muốn, sợ phiền nhiễu người, vì giải vây này, ta sợ hắn có phải hay không hội quyết tuyệt đường...”

Điều Ái cả kinh, thốt: “Ai nói ta không muốn.” Điều Ái gạt mình tình ngộ chính mình nói cái gì đó, trên mặt ửng hồng, lại có chút nhăn nhó e lệ, “Ta, ta trước kia không nghĩ tới, nhưng không nghĩ tới không có nghĩa là không muốn thôi.”

Lý Hựu Đa tâm hi, trên mặt vẫn là ưu sầu: “Tiểu thư Điều Ái, còn không mau nói cho Thư đại nhân, ta sợ đi chậm...”

Điều Ái biến sắc, thi triển khinh công, bắt Lý Hựu Đa vài bước chạy đến chuồng ngựa, lôi một con ngựa ngồi lên, mặt khác nói: “Mang ta vào cung.”

Thuốc Lý Hựu Đa lấy đã được người đưa đến bàn hắn. Lý Hựu Đa còn không có trở về.

Thư Kinh Thủy bưng bát thuốc, nhìn một lúc lâu, do dự rốt cuộc có nên hay không thừa hảo ý của hắn uống nó. Điều Ái xuất hiện ở cửa, sắc mặt thâm đậm vọt vào, hắn sững sờ, đã bị nàng đánh đổ bát thuốc.

“Sư phụ, ta nguyện gả.” Điều Ái vội vàng nói, “Tiểu Xuân vẫn nói ta lòng tràn ngập hình ảnh sư phụ, không thể dung hạ người khác. Ta chỉ làm tình yêu không quan hệ với ta, chưa bao giờ nghĩ tới ý Tiểu Xuân chỉ ta sớm có dấu hiệu, ta còn ngây thơ không biết. Thẳng đến Lý Hựu Đa nói Hoàng Thượng tứ hôn chúng ta, ta không có kinh hách, chỉ cảm thấy vui mừng, ta mới bỗng nhiên tình ngộ ý tứ Tiểu Xuân lòng tràn đầy mất nhân. Sư phụ ta thích chàng, yêu đã dung nhập nhiều lắm, ta sớm không phân rõ, nhưng vô luận thế nào ta yêu đều đã phân những người khác. Sư phụ, ta nguyện gả cho chàng, chàng có bằng lòng không?”

Thư Kinh Thủy kéo tay Điều Ái, lấy tay áo lau nước thuốc dính trên tay, nhìn nàng nói: “Ta sẽ không tự sát.”

Điều Ái theo bản năng gật đầu.

“Nếu ta muốn tự sát, có thể tự tuyệt kinh mạch, sẽ không uống thuốc.”

Điều Ái lại gật gật đầu, trên mặt ửng hồng, hiển nhiên bản thân bị Lý Hựu Đa gạt. Lại vội vàng nói: “Cho dù ta bị Lý Hựu Đa lừa, ta cũng không lấy những lời này gạt sư phụ.” Nàng bắt lấy tay sư phụ, “Cuộc đời này ta không muốn gả cho người khác, gả cho sư phụ ta thật tâm vui mừng, sư phụ có bằng lòng hay không?”

Thư Khinh Thủy nhẹ nhàng thở dài: “Khi nàng mười hai tuổi ta đã đáp qua một lần.”

“Mười hai tuổi, mười hai tuổi...” Sự tình phát sinh nhiều lần, Điều Ái sớm quên hết, “Sư phụ chàng lúc ấy đáp cái gì?”

“Sẽ không.”

Trong lòng nàng lộp bộp một chút, nhưng xem sư phụ thần sắc ẩn ý cười, cần cần môi, hồ nghi nói: “Ta đây lúc ấy hỏi cái gì?”

Thư Khinh Thủy vẫn cười, đáp: “Nàng hỏi nếu nàng phải gả cho ta, ta có phải hay không hội mất hứng.”

Quả thế, cố ý nói nửa câu trên cột nàng. Điều Ái trừng mắt nhìn, nói lớn: “Ta hiện tại hỏi: sư phụ, nếu ta gả cho chàng, chàng có phải hay không hội cao hứng?”

“Hội.” Thư Khinh Thủy đáp trả rõ ràng, không thấy một tia ướm át bản thủ.

Điều Ái trong lòng vui mừng, giờ cánh tay nhào vào trong lòng sư phụ. Vô cùng thân thiết cọ cọ.

Thư Khinh Thủy bị hành động bất ngờ, khụ một tiếng.

Điều Ái vội buông tay, vỗ về ngực sư phụ: “Sư phụ cảm giác thế nào? Ta nhất thời cao hứng quá mức, đều quên thương thế sư phụ... Thuốc bị ta đánh đổ, làm sao bây giờ, có cần phải sai người sắc lại lần nữa?”

Thư Khinh Thủy lấy tay vỗ vỗ lưng nàng làm cho nàng an tâm, vừa định nói vô sự, chợt nghe Lý Hựu Đa khách khí hô một câu: “Xà Thái y đến.”

Chỉ thấy Xà lão Thái y đem thuốc sắc mặt lạnh lùng đi vào, Lý Hựu Đa đi theo sau hẳn có muốn vào hay không. Thư Khinh Thủy thần nhiên liếc mắt một cái, Lý Hựu Đa sợ tới mức lại càng không dám vào. Điều Ái thấy thế “Phốc xich” cười, khuyên nhủ: “Sư phụ, dù sao hẳn cũng không làm chuyện xấu, tạm tha cho hắn đi.”

Lý Hựu Đa nghe vậy, đối với Điều Ái cảm động đến rơi nước mắt, rốt cuộc đánh bạo đi vào, cúi đầu sờ sờ cái mũi, đứng im một bên.

Xà lão Thái y thấy Thư Khinh Thủy sư đồ vô cùng thân thiết bộ dáng sùng sốt, sắc mặt lập tức lại khôi phục lạnh lùng, nói: “Người không quan hệ đừng cản trở ta xem bệnh.”

Lý Hựu Đa khụ một tiếng, giằng hòa nói: “Xà Thái y chính là tính tình này, tiểu thư Điều Ái người đừng trách móc.”

Điều Ái đã chạy tới bên người Lý Hựu Đa, lặng lẽ nói: “Xà Thái y tựa hồ thực không tình nguyện đến đây.”

Lý Hựu Đa gật đầu: “Tại ta bản thân ta hiện thân, sư phụ người hội trực tiếp làm thịt ta, cho nên mặt dày mày dạn đem Xà Thái y tới, nếu bị trọng thương gì, Xà Thái y còn có thể đương trường cứu một phen.”

Điều Ái nhần cười, lại thật tình nói một câu: “Cảm ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Khinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kết thúc : Phụng chỉ thành hôn

Năm nay, Điều Ái mười sáu tuổi. Thư phủ nền đỏ cao nghiên, vài hồng giảng khắp nơi, từ nội đường tới đại môn đến trước viện rộng nhất, bày đầy yến hội, tân khách ngồi đầy, hảo một mảnh không khí vui mừng dạt dào.

Các vị đại thần đều được Hoàng Thượng khâm ban thưởng thiệp cưới, không dám không đến. Nhưng ngồi quanh hi yển, đối với việc hôn sự thầy trò đều nói không chỉ nhỏ, đều đoán ý tứ hoàng đế ra sao, ý tứ Thư Khinh Thủy ra sao.

Có người nói nguyên lai lúc trước Hoàng Thượng muốn tứ hôn cho Thư Kinh Thủy, xem Thư Kinh Thủy có đem hoàng thân quốc thích tôn sư chỉ việc này.

Có người nói thầy trò tứ hôn, kỳ thật do Thư Kinh Thủy cự hôn sự hoàng gia, cho nên Hoàng Thượng cố ý cấp cho Thư Kinh Thủy một cái nan khan.

Cũng có người nói, Hoàng Thượng đã sớm nhìn ra Thư Kinh Thủy cùng đồ đệ xinh đẹp của hắn không rõ ràng, hoàng đế hạ chỉ, đơn giản thành toàn cho bọn họ.

Thậm chí cũng có người cho rằng, nói việc này đúng là loạn luân, lúc tiếp chỉ nên lấy chết đảm bảo toàn trong sạch, còn phụng chỉ thành hôn, thật sự là vô liêm sỉ.

“Hoàng đế đều phong Thư Kinh Thủy làm nghĩa đệ, tôn vinh như thế, hôn sự này giống nhau, ta cảm thấy không giống như khó xử.”

Có người tiếp lời: “Có lẽ lúc trước Thư Kinh Thủy cực lực từ chối hôn sự, hoàng đế để cho hắn chọn giữa công chúa và đồ đệ. Vốn tưởng có điểm luân lý đạo đức mọi người sẽ không tuyển đồ đệ chính mình, lại không nghĩ Thư Kinh Thủy sớm có ý với đồ đệ, ngược lại biến thành thành toàn cho hắn. Nếu không phong vương gia, lại đặt mua hôn sự, kết quả là, hôn lễ bắt đầu như thế chẳng lẽ hoàng đế không quan tâm?”

“Thư đại nhân vẫn là người chính trực, ta xem không giống a. Hắn là có ẩn tình khác.”

Có người e sợ thiên hạ bất loạn, ác ý nói: “Tri nhân trị diện bất tri tâm (biết người biết mặt không biết lòng), ta từng gặp mặt thấy Thư Kinh Thủy cùng đồ đệ xinh đẹp kia của hắn ôm ấp vô cùng thân thiết không thôi, ta xem a, bọn họ đã sớm ám thông xa giao, châu thai ám kết. Lần này xem muốn giấu diếm không được, mới cầu Hoàng Thượng tứ hôn thành toàn, tìm cái lý do như vậy.”

“Ba” một đám người quật khởi nói, cũng không biết trước mắt tay áo hồng chột lóe lúc nào, người nọ vừa mới nói ẩu nói tả liền bay ra ngoài. Ngã gần máng mương, miệng đầy máu, học ra một cái răng.

Mọi người yên tĩnh.

Thư kinh Thủy khoanh tay đi tới, một thân hồng y, mặt trên vẫn thêu tinh xảo, quả nhiên là quý khí khôn cùng, tuấn dật phi phàm.

Mọi người thấy trong mắt chỉ một chữ “Liệt” (liệt của mãnh liệt, lãnh liệt, không phải nghĩa đen nhá.)

Thư kinh Thủy trước thường xuyên mặc áo trắng, hơn nữa tính tình hắn đậm chậm (đậm bạc+ chậm rãi), mỗi người chỉ cảm thấy tính tình hắn ôn hòa không có gì, như mây như sương, mơ hồ không rõ, không thể thân cận, nhưng ở chung cũng vô cùng tốt.

Mà lúc này hắn một thân hi phục hồng y, điểm lệ như máu, vẻ mặt đậm chậm kia chỉ làm người cảm thấy kinh hãi sợ, tự dung sinh ra một phần sát khí.

Người nọ ngã ở gần máng mương vỗ về mặt giận hét: “Thư Kinh Thủy! Người!...”

Thư Kinh Thủy như không nghe thấy, ngay cả liếc mắt cũng không thèm liếc mắt hắn một cái, trực tiếp đi đến trước nội đường hi chúc, xoay người đứng đó.

Lý Hựu Đa vốn lập hi đường phía trên, vì là người chủ trì, thấy thế gọi vài công công nói nhỏ vào câu. Công công ra lệnh: “Không phải chê hoàng thất, và vào miệng, người đâu, bắt hắn tha xuống dưới.”

Người nọ thấy thế này mới kinh hãi không thôi: “Thư đại nhân tha tiểu nhân, không, Vương gia tha tiểu nhân, Vương gia tha tiểu nhân...” Hắn một đường gào bị tha đi xuống.

Mọi người thế này mới nhận thức chuyện thư Kinh Thủy bị Hoàng Thượng nhận làm nghĩa đệ, thật sự có thể hội.

Tân nương tử trong cung thất được cung nữ dẫn đi ra.

Lý Hựu Đa hét lên: “Nhất bách thiên địa, nhị bách cao đường, phu thê giao bá, kết thúc buổi lễ.”

Đối với tân nhân này nghĩa vụ cũng giống như đã tam bá, đi ra hậu đường, nếu không tái nhậm chức.

Lý Hựu Đa cười gượng hai tiếng: “Mọi người tùy ý.”

Mọi người im lặng sau một lúc lâu, đều không có tâm trạng ăn uống, có người kiểm có trong nhà có việc vội đứng dậy cáo từ, lập tức đi hơn phân nửa, số còn lại thấy mọi người đều đi, cũng cáo từ đi theo chạy lấy người.

Lý Hựu Đa sờ sờ cái mũi, còn lại đã biết người chủ trì đứng ở chỗ này cũng không có ý nghĩa gì, hắn ho nhẹ một tiếng, đối với người đến mua sắm tiệc cưới từ trong cung nói: “Các vị hôm nay vất vả, cũng đều trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai lại tới thu thập.”

Đầu lĩnh công công xem tình hình này, quả thật bọn họ không có chuyện gì, cũng liền dẫn cung nữ thái giám trở về.

Hoàng đế mang vài tùy thị đến thì thấy một cảnh như vậy.

Cỏ hoang mọc đầy, từng sinh vật ở Thư phủ, chỉ có đèn lồng màu đỏ chiếu sáng mấy chỗ, giấy quán quanh đèn lồng chiếu liệt điểm như máu trong gió, trong gió đêm phiêu lãng. Quý khí rất nặng.

Tiệc rượu xiêm áo tràn đầy một viện, nhưng ngay cả một thực khách đều không có. Trên cửa sổ nhiều nhất chỉ động mấy cái, liền giống một phòng người ở một thời khắc nháy mắt đều tiêu thất...

Hắn không nghĩ đến, lại không yên lòng.

Thư Khinh Thủy ngoan ngoãn phụng chỉ thành hôn loại sự tình này, hắn nghĩ cũng không nghĩ tới.

Hắn ở trong cung thông thả bước. Trong chốc lát cảm thấy Thư Khinh Thủy sẽ giận dữ đem tân khách đều làm thịt, huyết nhiễm Thư phủ; trong chốc lát cảm thấy Thư Khinh Thủy sẽ cố ý khiêu khích tân khách, đại náo lễ đường, hôn lễ tiến hành không thuận đi...

Nhưng muốn đến liền như vậy, lại không ngại mặt mũi. Cuối cùng hắn nhớ tới Thư Khinh thủy bị tức trông buồn khuy, liền gọi Hoàng công công kêu một Thái y, lâm thời kêu vài người, ra cửa cung, lấy danh nghĩa quan tâm đến thể trạng nghĩa đệ tìm cơ đến xem... Đúng hạn đến... Lúc này chẳng lẽ không phải vừa mới kết thúc buổi lễ?

Hắn suy nghĩ rất nhiều tình hình, lại không nghĩ rằng sẽ chứng kiến tình cảnh như thế... Hắn lần đầu tiên khắc sâu cảm nhận được Thư phi chân tướng quý ốc a... Trong lòng hạ quyết tâm, nhất định phải sai người tu sửa một phen.

Hoàng đế mang theo tùy thị có chút căng thẳng bước về phía nội đường. Đột nhiên không trung một tiếng thét: “Cầu hoàng đế! Để mạng lại!” Vài hắc y nhân bay tới đây.

Thư phủ, hắn là một tòa thân phủ đệ quả đại quan không có thủ vệ canh giữ. Cho nên thích khách vào thập phần dễ dàng.

Hoàng đế đi ra gấp, chỉ tùy ý dẫn theo vài thị vệ, hoàn toàn không phải đối thủ thích khách. Gặp thích khách một kiếm đâm tới, trong lòng không hèn mà gấp, theo bản năng thét lên: “Thư Khinh thủy, cứu ta!”

Một tiếng kim thạch giao kích, hoàng đế cơ hồ cảm động đến rơi lệ thấy Thư Khinh thủy thân hỉ phục hồng y như thiên thần lâm thế (——!), một kiếm ngăn thích khách công kích. Thích khách kia bứt ra lui về phía sau, mấy thích khách khác cũng bị thị vệ tụ lại đây.

Thị vệ lui về phía sau, đem hoàng đế bảo hộ ở trung tâm. Không ít đã chết.

Thái y sợ tới mức phát run lui ở phía sau.

Thư Khinh Thủy hỉ phục vì loạn, sắc mặt băng hàn, lạnh lùng liếc mắt hoàng đế một cái, sau đó thân nhiên đảo qua vài thích khách.

Hoàng đế chột dạ lui về phía sau vài bước.

Thư Khinh Thủy ho nhẹ một tiếng.

Thích khách trên mặt có chút ý xoẹt qua, trong đó một tên nói: “Cứ nghe Thư đại nhân bị nội thương không nặng không nhẹ, công lực cũng chỉ khôi phục sáu bảy thành, xem ra đúng là sự thật.”

Hoàng đế trong lòng cả kinh, hắn mặc dù dẫn theo Thái y đến, lại không nghĩ rằng nghiêm trọng như vậy...

Thư Khinh Thủy cũng không phủ nhận, chỉ lạnh lùng nói: “Thì tính sao.” Kiểm hắn hàn quang lạnh thấu xương, bước một bước liền bay lên, như múa trong sương hoa.

Điều Ái ở nội trướng tân hỉ phòng, cầm lấy vật áo, sắc mặt phi hồng, hồng đến tận dưới cổ.

Hồi lâu nàng mới trấn tĩnh xuống, nghịch ngợm thè lưỡi, nhớ tới một màn kia, sắc mặt vẫn đỏ hồng, trong mắt lại lộ ra vẻ thần thái sáng láng, tò mò hưng phấn không thôi.

Nhĩ lực nàng không thể so với Thư Khinh Thủy, sự phụ vừa mới đột nhiên rút kiếm phá cửa sổ bay ra, hắn là có chuyện gì đi. Điều Ái để ý để ý quần áo hỗn loạn, chậm rãi đẩy cửa, mặc niệm: “Ta chỉ vụng trộm nhìn xem.” Sau đó lặng lẽ xuống nơi vang tiếng đánh nhau.

Nàng lặng lẽ từ cửa sau nội đường nửa đầu tìm hiểu, lại phát hiện đánh nhau đã dừng, thích khách không chết đều bị trói chặt. Vài thị vệ xử lý đơn giản vết thương. Mà sự phụ ngồi, thái y tiếp tục xem mạch, sắc mặt thập phần khó coi.

“Tiểu Húc! Chỉ mang năm ba thị vệ liền ra cung, người có đầu óc hay không?”

Điều Ái còn không có phục hồi tinh thần lại nghe trong miệng sự phụ nàng gọi “Tiểu Húc” là ai, chỉ thấy Thái y đang xem mạch cho sự phụ thân mình

chấn động, thiếu chút nữa quỵ xuống đất. Vài thị vệ làm như không nghe thấy, tiếp tục băng bó bôi thuốc, lại băng bó cũng chưa xong, xuống tay bôi thuốc không nặng không nhẹ làm cho đồng bạn thấp giọng kêu thảm thiết.

Hoàng đế rụt cổ, giống gà trống bại trận, ù rũ ở một bên. Ngoan như đệ tử nghe huấn.

Diêu Ái nhếch cười, có truyền thuyết tuy rằng sư phụ nàng so với hoàng đế kém mấy tuổi, nhưng cũng tính là hoàng đế bán lão sư, đúng là sự thật.

Sau đó nàng nghe thấy sư phụ nói: “Diêu Ái, nàng lại đây đi.”

Diêu Ái nghe vậy, nhảy bắn chạy đi ra, ôm ấp sư phụ.

Thư Khinh Thủy ôm chầm nàng, xoa xoa tóc nàng nói: “Ta hộ tống Hoàng Thượng hồi cung trong chốc lát, nàng muốn cùng ta đi, hay là trở về phòng?”

Diêu Ái nghĩ nghĩ, nói: “Thiếp muốn cùng chàng đi.”

Thư Khinh Thủy gật gật đầu.

Hoàng đế ở bên kia rầu rĩ nói: “Trương Thái y, thương thế Thư đại nhân thế nào?”

Thái y một phen lau mồ hôi lạnh, cẩn thận trả lời: “Thư đại nhân có chút khí huyết kích động, có chút mạch hơi loạn, đến nỗi ảnh hưởng phế phủ, tình tâm ngưng thần điều dưỡng nhiều hơn là tốt rồi.”

Thư Khinh Thủy rảnh tay thu lại, nói: “Đi thôi.”

Hoàng đế rầu rĩ nói: “Kỳ thật ta có thể tự trở về.”

“Chỉ bằng mấy người này?” Thư Khinh Thủy đảo mắt qua mấy thị vệ, cùng một Thái y run rẩy không thôi.

Hoàng đế tiếp tục rầu rĩ nói: “Làm phiền Thư ái khanh.”

— Trăm ngàn, không cần chọc giận nam nhân đem động phòng hoa chúc bị quấy rầy.

Kinh thành lệnh cấm, dọc theo đường đi cảnh tối lửa tắt đèn, chỉ có vài người bọn họ.

Diêu Ái ở phía trước cầm đèn lồng màu đỏ dẫn đường, ánh sáng hồng hồng hơi hơi ánh lên quang cảnh phố phường, vừa gặp chuyện nổi khiếp sợ còn chưa tiêu, tình cảnh này, hoàng đế tổng cảm thấy quý khí rất nặng làm cho người ta phát lạnh.

Đặc biệt Thư Khinh Thủy canh giữ bên cạnh hắn, một đường phát ra hàn khí...

Nha đầu Diêu Ái kia không có cảm giác gì, không sợ đường đêm không sợ quý khí, khi còn quay đầu kể chuyện cười vài câu với sư phụ.

Thư Khinh Thủy cũng chỉ đối với nàng tình hình đặc biệt lúc ấy ôn hòa cười vài tiếng.

Hoàng đế nhìn hai người bọn họ, trong lòng rơi lệ; một người đoạt lão bà của ta, một người đoạt huynh đệ của ta, còn không hứa với ta lòng dạ hẹp hòi trả thù, thật sự là không có thiên lý.

Về sau, sau lại đã không sao cả.

Thư Khinh Thủy tuy rằng không phủ nhận bị ban thưởng họ Tiểu, bị phong Vương gia một chuyện, nhưng mọi người vẫn tự giác xưng hắn một tiếng “Thư đại nhân”.

Hôn sự hai thầy trò Diêu Ái cùng Thư Khinh Thủy, vẫn bị ngấm ngấm chê thật lâu, rốt cuộc không có người dám đứng trước mặt bọn họ nói này nói nọ.

Sau hoàng đế nhận Thư Khinh Thủy làm nghĩa đệ, chiều đãi thậm cận rất nhiều, giống như thái độ lúc hoàng đế đăng cơ. Không có người biết, hoàng đế bị Thư Khinh Thủy cứu một mạng, mắc một chút duyên cớ.

Lý Hựu Đa thật cao hứng hết thấy như cũ.

Nửa tháng sau, Thành mục Nam thành bị người phát hiện “Tự sát” trong nhà, để lại một phong thư tố cáo tả tướng đáng tội nghiệt.

Hoàng đế đương triều hủy tín, ngôn tín trung tâm tả tướng.

Từ nay về sau tả tướng nhân mã thu lại hành tung, thần ẩn ngủ đông.

Bạn đang đọc truyện *Kinh Thủy Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.